

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER
HUSBAND'S
SECRET

EMILY SHINER

A GUT WRENCHING PSYCHOLOGICAL THRILLER

KOCASININ SIRRI

EMILY SHINER

Inkubator Books tarafından yayınlandı

www.inkubatorbooks.com

Telif Hakkı © 2023 Emily Shiner tarafından

Emily Shiner, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

ISBN (e-Kitap): 978-1-83756-167-4

ISBN (Ciltsiz): 978-1-83756-168-1

ISBN (Ciltli): 978-1-83756-169-8

HER HUSBAND'S SECRET bir kurgu eseridir. Kişiler, yerler, olaylar ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla iletilemez.

İÇİNDEKİLER

Inkubator Books

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

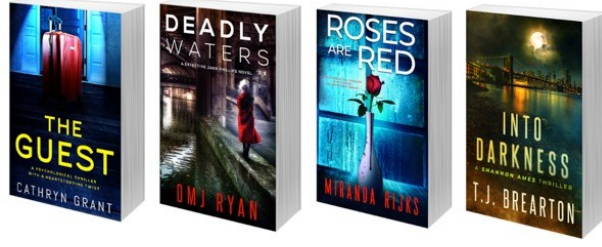
Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Sonsöz
Inkubator Bülteni THE
PROMISE
Okuduğunuz İçin
Teşekkürler Yazar
Hakkında
Emily Shiner tarafından da

INKUBATOR POSTA LİSTESİNE KATILIN

Yeni çıkan kitapların yanı sıra sunduğumuz birçok ÜCRETSİZ ve indirimli
Kindle kitabından ilk siz haberdar olacaksınız!

bit.ly/3dOTSW2

PROLOGUE

T Gece havası serin ve ben titriyorum, ısınmak için ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum. Geç kaldı. Her zaman geç kalır, bu yüzden bu gerçekten sürpriz olmamalı, ama ona bir kez sorduğumda

Çünkü bu benim hayatımdaki en önemli toplantı, o ise yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi ayak sürüyor.

Çıldırıcı, olan bu.

Eğer aileden olmasaydı, damarlarımızda aynı kan dolaşmasaydı, ikimizin büyükannemizin ve büyükbabamızın arka bahçesindeki çocuk havuzunda otururken annelerimizin sarkık verandada sigara içtiği anılarımız olmasaydı, ona ikinci bir şans vermezdim.

Ama yaşayacak bir yere ihtiyacı var. Bundan da öte, göz kulak olacak birine ihtiyacım var.

"Hey." Gölgeden çıkıyor ve kısa bir an için orada durup beni ne kadar zamandır izlediğini merak ediyorum. Elini saçlarının arasından geçirip sertçe nefes veriyor, nefesinde ot kokusu var.

İğrenç.

Burnumu kırıştırıyorum. Elimi uzatıyorum. Anahtarı alması için sabırsızlıkla bekledim.

"Bir oda arkadaşına ihtiyaçları var," diyorum ona, bu noktada kendimi tekrar ediyor olsam da. Bunu kalın kafasına sokmak için kim bilir daha kaç kez söylemem gerekecek? "Senin de kalacak bir yere ihtiyacın var. Gideceksin; nazik ol. Ona göz kulak ol ama belli etme."

"Tamam." Anahtarı alır ve cebinde kaybolur. "Tamam. Bunu yapabilirim. Peki başka ne yapmamı istiyorsun?"

Kızgınlık zihnimin arkasını kemiriyor ve sanki orada büyüyen duygudan kurtulacakmış gibi boynumu ovmak için uzanıyorum. Beni *dinlemiyor mu?*

Söylediğim bir şey var mı?

"Garip bir şey yaparsa bana haber vermeni istiyorum. Eğer taşınmaktan bahsederse. Ona göz kulak olmanı istiyorum. Ve çocuğa." Yutkunuyorum, küçük çocuğun adını söylemekten kendimi alamıyorum. Bu onun suçu değil.

İkincil hasar. O sadece bu.

"Tamam. Bunu yapabilirim." Kulağının arkasını kaşıyor, gerçekten kazıyor ve orada yaşayan bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Bit belki.

Bir adım geri çekiliyorum. Annelerimiz sigara içerken takılan küçük çocuklar olduğumuz zamanlardan çok uzaktayız. Ben barda çalışırken onun aşçı olduğu ve vardiyamdan sonra bana gizlice yemek yedirdiği zamanlardan çok uzaktayız.

"Harika, yapabileceğini biliyorum." Hava karanlık olmasına ve yüzümü göremediğini düşünmeme rağmen cesaretlendirici bir gülümseme takındım. "Hey, bunların hepsi senin sayende, biliyorsun değil mi? Onları birlikte gören, tüm bunları harekete geçiren sensin. Teşekkür ederim."

"Evet, sorun değil." Ay ışığına doğru bir adım attı ve ben de uzun zamandır ilk kez ona iyice bakabildim. Zayıf, yıllardır onu gördüğümünden daha zayıf; saçları yağlı. Gözleri sanki bize gizlice yaklaşılabilecek birini arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor. Ama kimse yok, bundan eminim.

Gecenin bu saatinde parka kim gelir ki? Aklı başında kim buraya uğrar ve ne arar? Yasadışı bir karşılaşma için mi? Burada olan şey bu değil.

"Hey, bir şey daha var." Onu kaybediyorum, bunu söyleyebilirim. "Şey, iki. Sana ev almakla ilgili bazı evraklar göndereceğim. Tezgâhın üzerine bırakmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Sert bir baş sallama.

"Harika. Diğer ve dinle, bu gerçekten önemli." Bana bakmak için dönene kadar bekliyorum. Bakışları yüzümde geziniyor, önce dudaklarıma, sonra kulaklarıma, boğazımın çukurundaki kolyeye iniyor - bakışları orada istediğimden daha uzun süre kalıyor - ve sonunda gözlerimin içine bakıyor.

"Ne oldu?"

"O senin değil." Bu üç kelimeyi ona ulaşabileceğimi umarak söylüyorum. Kuzenim kötü biri değil, gerçekten değil. O sadece

nasıl yetiştirildiğini ve annelerimizin çok parası olmadığı gerçeğini. Ona baktığımda, hayatımın tüm akışını değiştiren gerçekten kader niteliğindeki bir buluşma olmasaydı, nasıl bir sonla karşılaşabileceğimi görüyorum.

Kuzenimle olan bu buluşma onun hayatını değiştirmeyecek. Değiştirmeyeceğini biliyorum. Tek yapacağı ona biraz yardım etmek, onu sokaktan kurtarmak, başını sokacak bir ev vermek. Onun için içinde kira ve yiyecek için biraz para olan bir hesap açtım bile ve bana önümüzdeki birkaç ayı iş arayarak geçireceğine dair söz verdi.

Tam olarak altı ay.

Ona altı aylık geçim masraflarını karşılayacak kadar para verdim. Tüm bunları sürdürememesi, tüm bunlar bittiğinde hayatını nasıl değiştireceğini bulamaması için hiçbir neden yok. İnsanların tek ihtiyacı biraz yardım, değil mi? Ben ona veriyorum.

Kurallara göre oynamalı, yoksa halıyı altından çekip alırım.

Nefes verışı patlayıcı. Tedirgin. Bir an için gözlerini kısıyor, bakışları hala bana kilitlenmiş durumda ve içimde bir korku titremesi hissediyorum. *Neler yapabileceğini biliyor muyum?* Ama sonra kayboluyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Benim olmadığını biliyorum. Endişelenmene gerek yok. Bunların hepsi senin için."

"Her şey bittiğinde parayı alacaksın. Çok para, hatırladın mı?" Söylediğini duymak isteyerek soruyorum. Söylediğini duymaya *ihtiyacım var*.

"Ben parayı alırım, sen de onu."

"Doğru." Uzanıp kolunu okşuyorum. Bu ikimizin yıllardır kurduğu ilk fiziksel temas ve şaşkınlıkla geri çekiliyor, sanki onu yakıyormuş gibi elime bakıyor.

Elimi geri çekiyorum, ellerimi önümde birleştiriyorum.

"Endişelenmene gerek yok, tamam mı?" Benden bir adım uzaklaştı. Gözlerinin etrafında bir an önce gördüğümü sandığım yumuşaklık kayboldu. Yüzü sert, vurdumduymaz. Taştan oyulmuş gibi görünüyor, tüm açılar ve çukurlar, gözleri kaşlarının altında derinlere gömülmüş.

"Bilmediğimi biliyorum," diye yalan söyledim. "Sadece seninle aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim. Bu senin yeni bir hayat için şansın, tamam mı? Bunu senin için yapmak istiyorum. Sadece karşılığında benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Başını sallıyor. Ellerini ceplerine o kadar sokmuş ki biraz kambur duruyor. Gevşek bir taşa tekme atıyor ve taş patikadan kayarak çimlere düşüyor.

"Benden ne yapmamı istediğini biliyorum," diyor sonunda, bana bakarken sertçe nefes veriyor. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Bilmediğimi biliyorum. Yarım kalmış bir işi tamamlıyorum ve bu süreçte hayatımı değiştiriyorum. Anlaşmayı biliyor. İsteddiğimi yapmama yardım edecek ve bir daha asla fatura ödeme derdi olmayacak. Kahretsin, o benim kuzenim, ama parayı uyuşturucuya harcayıp kirli bir otel odasında kendini öldürmeye karar verse bile, şikayet etmeyeceğim.

Aslında, bu muhtemelen onun için uygun bir son olurdu. Her şeyi gerçekten bağlardı, değil mi? Kuzenime verdiğim bilgilerle ona güvenmek ideal değil.

Ama istediğimi elde etmek için tek şansım bu.

İki kişi bana kazık attı. Sadece biri bunu bilerek yaptı. Ama ikisi de bunu ödemek zorunda kalacak.

Bunu görecekim. Peki beni durdurmaya çalışan kim? Kim yoluma çıkmayı düşünür ki?

Kim oldukları önemli değil, onları öldürecekim.

I Luke'un yanındaki kanepeye uzanırken iç çekiyorum. Oğlum dönüp yanıma kıvrılıyor ve ben de kolumu ona dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Yemek iyi miydi?" diye soruyorum. Bu kolay bir evet ya da hayır sorusu, çünkü dikkatinin odanın karşısındaki küçük kutu televizyondaki çizgi filme odaklandığının farkındayım ve ondan fazla bir yanıt alırsam şanslı olacağım.

Başını sallıyor ama gözleri ekrandan hiç ayrılmıyor.

"Üçüncü yatak odasını kiralayacağımız adam yakında burada olur." Paula, oda arkadaşım, koltuğun kenarına tüneyip bana bakıyor. Cevap vermemi beklerken parmaklarını birbirine geçiriyor ve ben cevap vermeyince devam ediyor: "Luke'la ayrı oda istediğinizi biliyorum ama daha fazla kiraya ihtiyacımız var ve iş yerinde zam almazsan -"

"Hayır, anlıyorum." Öne doğru kayarak kolumu Luke'tan uzaklaştırıyorum. Omzuma bastıran küçük kemikli kafası omzumu uyuşturdu ve iğne batmaları başladığında titriyorum, bu da hislerimi geri kazandığımın kesin bir işareti. "Gerçekten Paula, biliyorum. Tabii ki oğlumla aynı yatağı paylaşmak istemiyorum, çok tekme atıyor ama yapmamız gerekeni yapmak zorundayız." Sözlerimin etkisini azaltmak için ona bir gülümseme fırlatıyorum.

Ama gerçekten, nasıl kızabilirim ki? Belki ikimizden biri daha fazla para kazansaydı, üçüncü bir oda arkadaşı bulma konusunda endişelenmemize gerek kalmazdı, ama bu kartlarda yoktu. Birinin burada yaşamak istemesine gerçekten minnettarım. Paula insanlara ev arkadaşı aradığımızı söylüyor, kulaktan kulağa yayılan haberlerin birini bulmamıza yardımcı olacağını umuyordu.

Ve dedikodu işe yaradı.

Çoğu insan iki yetişkin ve üç yaşında bir çocukla aynı eve taşınmak istemez. Luke'un yeni bir oda arkadaşı bulmakta zorlanmamızın büyük bir nedeni olduğu gerçeğinden dolayı kendimi çok suçlu hissettim, bu yüzden şimdi birinin taşınması konusunda sinirlenmeme imkan yok.

"Biliyorum, sadece kötü hissediyorum." Öne doğru eğiliyor ve dizimi biraz sıkıyor. "Ama biliyor musun, bu bir macera. Luke da böyle söylerdi." Hâlâ televizyonda dans eden mavi ayıların büyüüne kapılmış olan oğluma başıyla selam veriyor. "Düşünsene, buralarda bir erkeğin olması da güzel olacak, sence de öyle değil mi?"

"Elbette olacak." Ve dürüst olacağım. İlk etapta bir oda arkadaşı edinmek zorunda kaldığım için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı saklamaya çalışabilirim, ancak etrafta bir erkeğin olması o kadar da kötü bir şey değil. Kadınların bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapamayacağını düşündüğümünden değil. Sadece biri gece geç saatte kapıyı çaldığında, kapıyı açan kişi bu adam olabilir. Gecenin ikisinde birazcık zor durumdaki genç kız rolünü oynamaktan çekinmiyorum.

"Harika. Güzel." Paula saatine bakar. "Şey, her an burada olabilir. Ricky. Ve söylediğine göre, bu gece gibi en kısa sürede taşınmak istiyor." Gözlerini bana dikti. "Bu senin için hâlâ sorun değil, değil mi?"

"Tabii ki öyle." Şu anda hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışıyorum. Adamın hemen taşınmak istemesinde yanlış bir şey olduğundan değil. Ne tür bir yaşam koşulunda olduğunu kim bilebilir? Ve bizim dairemiz kesinlikle Ritz olmasa da, ev sahibi banyolarında duyusal bir yoksunluk odası yaratmaya çalışmak için kuvvetlerini tıkamayı seven üst kattaki kiracıları kovduğundan beri tavanımız akmıyor.

Gariplikten bahset.

"Harika." Paula gergin olduğunda kendini tekrar etme eğilimindedir. Yüzündeki bir tutam siyah saçı fırçalayıp ustalıkla kulağının arkasına sıkıştırıyor. Ağzını açıyor, belli ki başka bir şey söylemeye hazırlanıyor, ama sonra kapı çalınıyor. "Oh, o burada. Ricky, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diyorum ama Paula çoktan kısa koridordan ön kapıya doğru koşmaya başlamıştı. İç çekerek kendimi Luke'a sarıldığım yerden kaldırıyorum ve başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. "Yeni oda arkadaşın taşıyor Luke," diyorum ona. "Olabildiğince iyi davranmaya çalış."

Başını sallıyor. Hala televizyona bakıyor.

Ekrandan gözlerini ayırmak istemeyişi içimi suçluluk duygusuyla burkuyor. Kötü bir anne olmadığımı biliyorum. İşlerimi halletmem ya da duş almam gerektiğinde onun televizyon izlemesine izin vermemin kötü bir anne olduğum anlamına gelmediğini biliyorum.

korkunç bir insan. Elbette onunla sürekli yerde oynamak için gereken enerjiye sahip olmayı tercih ederdim ama değilim.

Ama o iyi. Şu anda dünyanın dört bir yanında televizyon izleyen milyonlarca çocuk var ve hepsine bir şey olmayacak.

Sesler düşüncelerimi Luke'tan uzaklaştırıyor ve yeni oda arkadaşımızla tanışmak için yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. *Ricky*. Kulağa hoş geliyor, lisede gerçekten popüler olan ve muhtemelen en az iki spor yapan bir çocuğa benziyor. Şimdi ofis işi sayesinde o kadar atletik değil ama yine de iyi ve arkadaş canlısı.

Ve sonra Paula'nın yanında duruyorum, elimi onu selamlamak için uzatmışım. Döndü, ayaklarının dibinde iki çanta vardı ve gözleri bana dikildi. Karanlık, sanki yeterince yemek yememiş ya da uyumamış gibi yüzüne doğru biraz çökük, ama bana kilitleniyorlar.

"Hey," diyorum, annemin bir kitabı kapağına göre yargılamamakla ilgili her zaman söylediği şeyi kendime hatırlatarak. Eminim, kendimin bir yansımasını görseydim, ben de en iyi halimden daha az görünürdüm. Özellikle de adam eski dairesinden taşınıyorsa, ona bir şans vermeliyim. "Ben Tina."

Elimi tutuyor, uzun parmakları tenimi sıkarken elimi sıkıyor. Konuştuğunda önce boğazını temizliyor, sesi yüksek ve hırıltılı çıkıyor. "Ricky. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bir an için elimi bırakmıyor ve ben geri çekiliyorum, zihnimin arkasında bir korku gıdıklaması bana bırakmayacağını haykırıyor, ama sonra bırakıyor ve elimi cebime sokuyorum.

Sessizlik. Hepimiz birbirimizi ölçüp biçiyoruz. Ricky futbol takımının kaptanı değildi, sadece ona bakarak bu kadarını biliyorum.

Ya da satranç kulübü, bu konuda.

Paula boğazını temizler. "Elimi uzatıp para isteyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama siz taşınmadan önce kiraya ihtiyacım var. Önce odayı mı görmek istersin, yoksa -?"

"Kira. Tamam. İşte burada." Ricky elini cebine daldırıp bir tomar para çıkarır ve Paula'ya uzatır.

Dilinin ucunu dışarı çıkararak ustalıkla göz gezdiriyor, sonra başını sallayıp bir kenara koyuyor.

Boğazını temizliyor. "Bu kadar çabuk taşınmama izin verdiğiniz için teşekkürler. İşlerin nasıl değişebileceğini bilirsin." Ayaklarının dibindeki bavulu itiyor.

"Tabii ki." Terbiyemi unutmamalıyım. Belli ki bu adamın şansı yaver gitmemiş. Ben de o yollardan geçtim, tahmin ettiğimden daha sık ve daha yakın zamanda.

İtiraf etmekten hoşlanıyorum ve yaşadıklarından dolayı onu yargılamayacağım. "Burada olmana sevindim."

Bana gülümsüyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru seğiriyor.

Terbiyeli olmayı unutma, Tina.

"Ben de öyle. Sanırım tam da ihtiyacım olan şey bu." Elini saçlarında gezdiriyor ve etrafımdan oturma odasına bakıyor. "Oğlun orada mı?"

Kaskatı kesildim, sonra gevşedim. Tabii ki Luke'u biliyor. Paula bana bu adamla konuşurken dairede kimin yaşadığı konusunda dürüst olduğunu söylemişti. Burada yaşayan bir çocuk hakkında dürüst olmadan odayı kiraya vermesinin imkânı yok.

"Evet, televizyon karşısında beynini çürütüyor. Ama eminim siz taşındıktan sonra sizinle görüşmek isteyecektir. Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, bende." Hızla konuşuyor, sanki bir şey almamı engellemek istermiş gibi biraz öne çıkıyor. "Onları aldım; endişelenmene gerek yok. Bırak ben halledeyim."

"Tamam." Ona gülümsedim, sonra Paula'ya döndüm. Burada nazik olmaya çalışıyorum, gerçekten. Yargılayıcı olmamaya çalışıyorum ama bu adam biraz tuhaf. *Tamam, biraz garipten biraz daha fazlası.*

Ya adamın ne kadar tuhaf davrandığını fark etmiyor ya da umursamıyor. Bir anahtar uzatarak onun anahtarı almasını bekler. "Ricky, evine hoş geldin," diyor ona muzaffer bir sırıtışla.

Adam anahtarı ondan alıp cebine koyarken gözlerindeki dolar işaretlerini görebiliyorum. Paula için bir oda arkadaşı bulmak en önemli şeydi. Kirayı bölüşmemize yardımcı olacak, evi düzenli tutmamıza yardım edecek, yemek pişirmemize yardım edebilecek birinin olması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Ama o ve ben bu noktada ayrılıyoruz.

Tabii ki ev işlerine yardım edebilecek birini istiyorum. Bu kulağa harika geliyor ve muhtemelen beni her gün işten sonra evi süpürmekten alıkoyacak. Ancak Paula yeni bir ev arkadaşının getireceği rahatlığı ve parayı isterken, ben başka bir şey istiyorum.

Luke'u güvende tutmak istiyorum.

Benim için en önemli şey bu. Ricky'ye bakıyorum, onu okumaya çalışıyorum ama bu imkansız. Kötü birine benzemiyor, sadece şanslı yaver gitmeyen birine benziyor. Ben de o yollardan geçtim, yabancıların yanına taşınacak, birinin bana acıyıp ucuz ve sıcak bir yer vermesini umacak kadar çaresizdim.

Ricky bana döndü. Gülümsüyor. Gözlerine ulaşmıyor. Omurgama bir ürperti yayılıyor.

Iugün Cumartesi, haftanın en görkemli günü, yani sadece yatakta kahvaltı etmekle kalmayacağım, aynı zamanda Jared'ın tüm gün izinli olacağı ve gün boyu etrafta olacağı anlamına geliyor. İlk evlendiğimizde, onun bütün gün evde olması Günün tek bir anlamı vardı: Birlikte yatağa girecek ve bir şeyler yiyene kadar çıkmayacaktık.

Artık zamanının çoğunu televizyon izleyerek, haberleri okuyarak ve bekleyemeyeceğine yemin ettiği e-postaları yanıtlayarak geçiriyor. Kahvaltımı yatakta kendim hazırlayıp buraya getirmem ve büyük boy yatağımızda derin bir uykuya dalmam gerekiyor ama bu yine de topuklu ayakkabılarımı giyip saçımı düzelterek ofise gitmekten çok farklı.

Hâlâ yatakta olmasını bekleyerek dönüyorum ama çoktan çıkmış. Yan tarafındaki örtüler arkaya çevrilmiş, yatak soğuk. Doğruluyorum ve aşağı inmeden önce üzerime sarmak için ev ceketimi alıyorum. Evimiz çok büyük, ikimizin ihtiyaç duyduğundan çok daha büyük ve kavisli merdivenlerden aşağı inerken acele etmiyorum, avizeye, ön bahçenin geniş manzarasına, hatta mutfığa doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki yumuşak yolluklara hayranlıkla bakıyorum.

Yaşlandıkça yavaşlamanın ve gündelik şeylerden gerçekten keyif almanın güzel olduğunu öğrendim. Bunların ne zaman elinizden alınacağını asla bilemezsiniz.

Kahvaltı tepsimi çıkarırken Jared arkamdan yaklaşıyor. Beni kalçalarımından tutup kendine çekiyor ve boynumun kenarından öpüyor.

İlk tepkim sertleşmek oluyor. Sertçe nefes alıyorum ve kendimi yavaşça gevşemeye zorluyorum, vücudumun onun sevdiği şekilde erimesine izin veriyorum.

"Uyumamışsın," diyor, asi saçlarımın bir kısmını yolundan çekerek kulağımın hemen arkasına bir öpücük konduruyor. İlk tanıştığımızda

Evlenseydim, o küçük öpücük beni çıldırtırdı ama şimdi onun ellerinde dönüyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

"Bugün Cumartesi," diye belirtiyorum, sanki bilmiyormuş gibi. "Kahvaltı etme ve belki de dışarıda oturup bahçede yürüme zamanı, bu tür şeyler." Ne demek istediğimi açıkça anlatmak için ondan uzaklaşıyorum. Aklında ne olduğuyla ilgilenmiyorum.

Kaşlarını çatıyor, sonra beni tekrar öpüyor ve sonunda ipucunu alıp geri adım atıyor. Elini saçlarının arasından geçirdiğinde gömleği biraz yukarı çekiliyor ve bana karnının pürüzsüz hatlarını gösteriyor. Kalbimin biraz daha hızlı attığını hissediyorum ama gözlerimi yüzünden ayırmıyorum.

"Ofise gitmem gerekiyor," diyor ve bu sözleri beklemiyor olsam da sanırım pek şaşırmadım. "Yapmam gereken bazı işler var."

"Her zaman çalışıyorum," diyorum, buzdolabına dönerken sözlerimi olabildiğince hafif tutuyorum. "Biliyor musun, bazı insanlar senin kendini işine her şeyden daha çok adadığını düşünebilir."

"Yanılıyorlar."

Sesinde bir hayal kırıklığı mı var? Bir yanımdan bundan zevk aldığımı inkâr edemiyor ama dikkatli olmam gerektiğini de biliyorum. Onu mutlu etmeliyim.

En azından şimdilik.

"Biliyorum. Takılıyordum." Elimde yumurta ve peynirle buzdolabının kapısını ayağımla iterek kapatıyorum. "Şirketine olan bağlılığına hayranım, bunu biliyorsun. Onu bu hale getirmek için çok çalıştın. Hiç yardım almadan sıfırdan kurulan bir pazarlama şirketi mi? Oldukça etkileyici, Jared."

Sırıttıyor ve ellerimdeki yiyecekleri işaret ediyor. "Bana omlet yapar mısın?"

Yapmak istediğim şey kahvaltımı yapıp yatağıma dönmek ama o buradaysa kocamla yemek yemem gerekiyor. "Tabii ki olmaz. Neden kahveyi hazırlamıyorsun?"

Dediğimi yapıyor ve ben de hızlıca hareket ederek kahvaltımıza eklemek üzere biraz jambon ve doğranmış biber alıyorum. Birkaç dakika içinde omletlerimiz hazır oluyor ve ben de onları meyve salatasıyla birlikte tabaklayıp mutfak adasında ona katılıyorum. Sabahın bu erken saatinde, güneş pencerelerden tam doğru açıyla girip kuvars tezgahın yansıyarak tavanda dans eden gökkuşakları oluşturuyor.

Bu muhteşem.

"Düşünüyordum da," diyorum Jared kahvesinden bir yudum alırken, gözleri çoktan telefon ekranına kilitlenmiş. "İş hakkında. Bölgede malikane satarak geldiğim noktaya ulaşmak için çok çalıştığımı biliyorum ama odağımı değiştirmek istiyorum."

Kafasını kaldırmıyor.

"Ve yardımına ihtiyacım var."

Bu onun dikkatini çekti. Telefonunu bıraktı ve bana baktı.

"İmkânları kısıtlı ev sahiplerinin ilk evlerini satın almalarına yardımcı olacak bir program başlatmak istiyorum." Anonsu yapıyorum ve bir parça kırmızı biber saplıyorum. Nefis.

"Onlar zaten var." Jared kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Hükümet tarafından sunulan yarım düzine programdan farklı ne tür bir program yaratabileceğini düşünüyorsun?"

Buna hazırdım. Evlendiğimiz yıllar boyunca Jared'e karşı istekli olmanız ve davanızı savunabilmeniz gerektiğini öğrendim. Sıfırdan bir şey inşa etmenin zorluğunu seviyor, ancak tam olarak ne istediğini bilmeyen aptallara katlanmıyor.

"Evet, varlar." Ellerimi kucağıma koyuyorum, parmaklarımı birbirine geçirdiğimi göremeyeceği bir yere. "Ama kişisel değiller. Onlara dostça bir dokunuş yok. Ev alıcıları, çiğnenip tükürüldükleri bir programa sokuluyor, onlara gerçekten yardım etmek için tasarlanmamış bir sistemde sadece sayılar. Ben bu kişisel dokunuş olmak istiyorum."

"Tam olarak anlayamadım."

Çenemi kaldırıyorum. Tırnaklarım avuçlarıma sertçe batıyor ama söylediklerimi anladığından emin olmalıyım. Düşüncelerimi sadece takip etmekle kalmayıp desteklediğinden de emin olmalıyım. "Daha önce de bahsetmiştim ama artık zamanı geldi. Mevcut müşterilerime satış yapmayı bırakıp, imkanları kısıtlı alıcılarla çalışmak istiyorum. Bekar anneler, evsiz gaziler. Onların insan olarak kim olduklarını öğrenmek ve yaşayacak bir yer edinmeleri için mücadele etmek istiyorum. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki şu anda kiralar çok yüksek ve kirada oturup aylık ipotek için daha az ödeyecek pek çok insan var, ancak satın almak için ihtiyaç duydukları yardımı alamıyorlar. Arkalarında kimse yok."

"Ve sen de onların köşesindeki kişi mi olmak istiyorsun?" Başını biraz yana eğip beni inceliyor.

Petri kabındaki bir numune gibi hissediyorum, ama sorun değil, çünkü şu anda tam olarak istediğimi alıyorum.

Düşüncelerini duyar gibiyim. *Bu optik için çok iyi olurdu.*

"Doğru, aynen öyle." Sertçe nefes veriyorum, ellerimi birbirine dolamamak için kendimi zorluyorum, kahveden bir yudum almak için kendimi zorluyorum. İçine yeterince şeker koymamışım ve biraz acı ama yine de yudumluyorum. "Ve yardımına ihtiyacım var."

"Ne yapıyorsun? Ben emlakçılık yapmıyorum."

"Sevmediğini biliyorum. Ama insanları davalarına nasıl inandıracağını biliyorsun ve patronumun pahalı evlerden kazandığım yüksek emlakçı ücretlerinden vazgeçmemi istemeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Doğru, Harrison yapmayacak." Kaşlarını çatıyor ve dikkatini kahvaltısına veriyor. Cevap vermesi için onu zorlamak ya da ne düşündüğünü duymak istesem de bekliyorum. Jared aklından geçenleri hazır olduğunda bana söyleyecek ve şimdi sabırsızlanmanın bir yararı yok.

Aramızdaki sessizlik sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor ama sonunda bozuyor ve tek kaşını kaldırarak bana bakıyor.

"Biliyorum. Senin hakkında bir makale yayınlayacak birine ihtiyacın var, orada ne yapacağınla ilgili haberleri duyurmak için."

Başımı sallıyorum. Evet, biliyorum. Bunu zaten düşünmüştüm.

"Ve Harrison'la aranızı düzeltebilecek birine ihtiyacınız var." Jared'e umutlu bir bakış atarak, "Elini tutmaya ihtiyacı olacak," dedim.

Gülümse.

Başını sallıyor. Elindeki peçeteyi tezgâha fırlatıp geri çekiliyor ve ayağa kalkıyor. "Harrison'la ilgilenmeme izin ver. Ve gazetede yaptığın şey hakkında bir makale yayınlayabilecek birini tanıyorum, Eloise. Onları da arayacağım."

İçimde bir heyecan kabarıyor ama cevap vermiyorum. Jared konuşmaya ve bir şeyler planlamaya başladığında sözünün kesilmesinden hoşlanmaz.

"Bu iyi," diye devam ediyor, benden çok kendi kendine. "Bu iyi bir şey.

Topluma geri vermeye istekli olduğunu göstermek senin için iyi ve buradaki insanlar bu özveriye ruhu seviyor. Makalede eşim olduğunuzun belirtilmesini sağlayacağım. Bu benim şirketime de yansıtacaktır."

İçime bir kızgınlık saplanıyor. "Oh, Jared, gerçekten mi? Çok teşekkür ederim." Ben de ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım. Bana sarıldığında yüzümdeki çatık kaşları göremiyor. "Bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım. Ve bana inandığın için."

"Bir şey değil." İri eli belime dayanıyor ama daha önce aklından geçirdiği yakınlık düşünceleri uçup gitmiş. Şimdi elinde bir görev var ve zihni bunun üzerinde çok çalışıyor. "İzin ver başlayayım. Giyinmen ve görüşmen için hazırlanman gerekiyor."

Geri çekiliyorum, her şeyin bu kadar çabuk olmasına şaşıyorum.
"Sence bugün benimle röportaj yapılacak mı?"

"Bunu halledeceğim. Bu hafta gazetede çıksın. Bırak her şeyi ben halledeyim, Eloise. Sadece başına geleceklere hazırlıklı ol."

Oh, öyleyim.

S günler park günleridir.
Pazar sabahı nihayet iyi bir ebeveyn olabileceğimi, dizlerim ağrımadan Luke ile yerde oynayabileceğimi hissediyorum ve bir Tylenol patlatıp yatağa yığılmaktan başka bir şey istemeden. Pazar günleri bizim günlerimizdir ve ben üzerimdeki küçük sırt çantamı çekip kapıdan çıkmaya hazırım.

Atıştırmalıklar?

Tamam. Su şişesi?

Tamam.

Luke'un eve getirmek istediği havalı bir böcek bulma ihtimaline karşı boş plastik baharat kavanozları mı? Kontrol et.

Biz hazırız.

Luke'un küçük eli benimkine kayarken Paula'ya "Dışarı çıkıyoruz," diye sesleniyorum. Kapının kolunu tutup bizi dışarı çıkarmak için sertçe çevirmeden önce bacağıma sokuluyor. "Öğle yemeği için geri dönün!"

"İyi eğlenceler!" Sesi, kendi kilise versiyonu için kıvrıldığı oturma odasından bize doğru süzülüyor. Elinde oje, İngiltere'deki Kraliyet ailesiyle ilgili değersiz bir dergi, üç paket cips ve geçen yıl Noel'de ona aldığım ekstra uzun bir telefon şarj aleti var. Döndüğümüzde onu bıraktığımız yerde olacağından hiç şüphem yok.

"Gidelim ufaklık," diyorum Luke'a kapıyı açmasına yardım ederken. Bu sabah hava serin ama birazdan güneş açacak ve o zaman hava güzel ve sıcak olacak. Luke'un üzerinde hafif bir ceket var ve ben kapıyı arkamdan kapatırken o birkaç adım önümde koşturuyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Elimi kalbime bastırarak sırıyorum. Döndüğümde Ricky'nin apartman duvarına yaslanmış, parmaklarının arasında bir sigara olduğunu görüyorum. Rahat görünüyor,

Sanki duvara yaslanarak onu ayakta tutmak için oraya dikilmiş gibi, ama gözleri parlak ve keskin.

"Tanrım, beni korkuttun," diyorum sırt çantamı omzuma daha yükseğe asarak. Duraksıyorum, neredeyse altıma işeteceği için özür dileme fırsatı veriyorum ama cevap vermiyor, ben de devam ediyorum: "Parka gidiyoruz. Luke ve ben her pazar gideriz."

Başını sallıyor. Sigarasından bir nefes çekiyor; sonra siyah botunun topuğunu üzerine sürterek düşürüyor. Beş adım ötede bir sigara kutusu var ama ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Her iki durumda da izmariti yere bırakıyor ve bana doğru yürüyor.

"Ben de seninle geleceğim." Bu açıklama, üzerinde düşünülmüş ve anlık bir şey değilmiş gibi hissettiriyor.

Korkunç bir an, belki de plan buydu, Luke'la pazar günleri parka gittiğimizi biliyordu diye düşündüm ama bu mümkün değil. Onu apartmanın etrafında bizi izlerken ve göz kulak olurken görürdüm, değil mi?

Ayrıca, belki de sadece arkadaş canlısıdır. Cuma gecesi taşındığından beri pek konuşmadı ama bazı insanların ısınması zaman alır.

"Tamam," diyorum, ikimize katılma düşüncesi hiç de öyle olmasa da kelimeyi ağzımdan zorla çıkarıyorum. "Evet, bizimle yürüyebilirsin."

"Harika." Ellerini ceplerine sokarak yanıma geldi.

Hâlâ etrafında dolaşan yoğun duman bulutunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Hey, Luke," diyorum elimi uzatarak. "Kaldırımda yürürken elimi tutman gerektiğini biliyorsun."

Luke başıyla onaylıyor, bahçede kalan yaban otlarından birini kazmak için kullandığı sopayı bırakıyor ve bana doğru koşarak uzattığım elimi tutuyor. İkisnin ortasında yürüyerek onu kendime yaklaşıtıyorum.

Ben konuşana kadar park yolunu yarılamiştık. Ricky'ye ısınması için bir şans vermeye çalışarak bekliyordum ama o sadece sessizdi. Onun varlığı Luke'a konsantre olmamı zorlaştırıyor ve taşlara, sopalara ve böceklerle bakarken kolumu bir o yana bir bu yana sallayıp duruyor.

"Ee," diyorum sonunda, aramızdaki sessizliğin bozulmadan devam etmesine izin veremeyecek kadar rahatsız bir şekilde. "Yeni daire hakkında ne düşünüyorsun?"

"Benim arabamdan çok daha iyi." Durumu çok iyi değerlendirmiş gibi başıyla kısa bir selam veriyor.

Şaşırarak ona döndüm. "Arabanda mı yaşıyordun?"

Bir kaş çatma, sonra kaybolma. Başını salladı. "Evet, yaşayacak bir yerim yoktu.

Bu yüzden bir oda arkadaşına ihtiyacınız olduğunu öğrendiğimde ben de hazırdım."

"Vay canına, bu çok zor." Daha önce de kötü durumdaydım ama hiç arabamda yaşamak zorunda kalmamıştım. Bir arkadaşımın dolabında uyku tulumuyla uyudum ve arkadaşlarımın kanepelerinde payıma düşenden daha fazla zaman geçirdim, ancak arabamda yaşamak hiç yapmak zorunda kalmadığım ve asla deneyimlemek istemediğim bir şey.

Ve Luke varken bu bir seçenek bile değil. O benim her şeyim.

"Öyleydi." Ricky başını sallıyor, ama şimdi konuşmaya başladığına göre

Dili gevşedi ve bir dakika öncesine göre çok daha rahat. "Ama artık bir yatağım var ve bu şimdiye kadarki en güzel duygu."

Luke'un yatağı olması gerekiyordu. Keşke kendi odalarımız olması için daha fazla para ödeyebilseydim. Ama Luke ve ben bir süre daha aynı yatağı paylaşacağız. Ricky'nin yaşayacak bir yere ihtiyacı vardı.

"İşlerin senin için bu kadar iyi gitmesine sevindim," diyorum ve parka vardığımızda Luke'un elini bırakıyorum. Benden uzaklaşıp doğruca kaydırağa yöneliyor. O oynarken onu beklemek için her zaman oturduğum bank boştu ve oraya doğru yürüyorum. Sırt çantamı her zaman bıraktığım yere koymak yerine bankta yanıma koyuyorum.

Nedenini bilmiyorum. Tek bildiğim Ricky'nin çok yakınımda oturmasını istemediğim.

Ben.

Onu nasıl engellediğimi fark etmemiş gibi görünüyor. Sırt çantamın diğer tarafına uzandı, gerindi ve esnedi.

Ona bir bakış atıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. O benim oda arkadaşım, başka bir şey değil, ama insanların bizi birlikte görüp yanlış bir fikre kapılmalarından korkmaktan kendimi alamıyorum. Beni rahatsız ediyor.

"Erkek arkadaşın var mı?" Bu soru sanki bir barajın arkasında tutulmuş ve şimdi baraj patlamış gibi patlayıcı bir his veriyor.

"Ne?" Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için Ricky'ye bakıyorum ama bana bakmıyor. Gözleri Luke'a kilitlenmişti.

"Erkek arkadaş mı? Elbette bir tane vardır. Çok güzelsin."

Çok güzelsin. Midem sadece kelimelerin kendisiyle değil, aynı zamanda onları nasıl rahatça söylediğiyle de bükülüyor.

"Benim yok," diyorum sert bir şekilde. "Luke benim önceliğim."

Başını salladı ve sanırım hepsi bu kadar. Eğer biri Luke'un benim için

her Şey olduğunu ve başka hiÇbir Şeyin 6nemli olmadığını anlayamıyorsa,
bunu başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum.

"Birileri gelecektir." Bunu sanki bilinen bir gerçekmiş gibi söylüyor. Sanki o Nostradamus ve benim geleceğim yıldızlarda yazılı.

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Hiç şaşırmadan devam ediyor. "Barda çalışırken hiç kimseyle tanışmamış olmana şaşırdım."

"Ne?" Ona dönüyorum, bunu yaparken biraz geri çekiliyorum. Sırt çantasının bir askısını tutup biraz kendime doğru çektim. Bu bir kalkan. Üzerinde bir köpek yavrusu olan parlak mavi ve sarı bir kalkan.

"Barda mı? Kimseyi bulamadın mı?"

"Eskiden bir barda çalıştığımı nereden biliyorsun?" Korku enseme gıdıklıyor. İnsanların bunu hep uydurduğunu düşünürdüm ama yemin ederim oradaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Her ne kadar güneş bulutları yarmış ve şu anda onun parlak bir parçasında oturuyor olsak da, tüylerim diken diken oluyor.

Göz kırıyor. Omuz silkiyor.

"Nereden biliyorsun?" Normalde böyle bir şeyi zorlamazdım ama Ricky şu anda beni tamamen ürkütüyor. Halka açık bir yerdeyiz, günün ortasındayız ve söylediklerinden hoşlanmadığım halde geri adım atmam için hiçbir neden yok.

"Paula bana söylemiş olmalı."

Sana söylemiş olmalı.

Biraz sarkıyorum, içimdeki savaşın bir kısmı gidiyor. Çok yorgunum ama bunun mantıklı olduğundan emin değilim. Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. Gülümsemeye.

"Elbette," diyorum. Kalp atışlarımı duyamaz. Avuç içlerimin ne kadar nemli olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Paula konuşmayı sever."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. "Kesinlikle öyle." Benden uzaklaşıyor.

Neye baktığını görmek istemiyorum ama bakışlarını takip etmesem bile zaten biliyorum.

Luke.

Paula'nın ona eskiden bir barda çalıştığını söyleyeceğini sanmıyorum. Bu yıllar önceydi, Luke'tan önce. Ama belki de sadece tahmin etmiştir. Varsaydı. Yani, bir insan kalabalığına dart atacaktıysanız, hayatının bir döneminde barda çalışmış birine isabet etmemek için kendinizi zor tutarsınız.

Ama bir şeyler bana doğru gelmiyor.

Ricky'yi tanıyamadım. Bir barda çalışırken hizmet ettiğim her bar sineğine benziyor. Ama belki beni tanıyordur. Belki beni hatırlıyordur? Ama o zaman neden ilk taşındığında bunu söylemedi?

Ve neden oğluma bakıp duruyor?

R Luke ve ben parkta olduğumuz süre boyunca Iicky benimle kaldı. Sürekli konuşmuyordu ama onu bana bakarken yakaladım. Beni izliyorsun.

Sanki bir şey yapmayacağımdan emin olmak için beni izliyor gibiydi. Ama neyden şüpheleniyor olabilirdi? Tek bildiğim şu anda evde olduğumuz ve Luke peynirli makarnasını bitirdiği için yatmaya hazır olduğum. Genellikle Luke'la akşamları kanepeye uzanır ve birlikte kitaplara bakarız. Elbette kendisi sadece birkaç kelime okuyor ama ona kitap okumamı çok seviyor.

Sandra Boynton.

Richard Scarry.

Mo Willems.

Bunlar küçük bir çocuk için klasikler, ama bu gece oturma odasında okumak istemiyorum. Geceliğimi vücuduma daha sıkı sararak tereddüt ediyorum, elim banyonun kolunda. Daire sessiz, sanki nefesini tutmuş gibi. Sertçe nefes veriyorum ve dışarı çıkıyorum, terliklerim eski zeminde fısıldayarak yatak odama doğru yürüyor.

"Hey, Luke?" Sesim yumuşak ama muhtemelen evin sessizliğine uyum sağladığım içindir. "Okumak ister misin?" Kafasını yatağın altından çıkarması için ona zaman tanıyarak bir an bekliyorum ama hiçbir şey yok.

Hareket yok.

Çoktan oturma odasına gitmiş olmalı. Titriyorum ve oturma odasına gitmek için odamızdan çıkıyorum. Artık üçüncü bir ev arkadaşımız olduğuna göre, Paula'yla burayı biraz daha sıcak tutması için konuşacağım. Burası düpedüz soğuk ve yatmak için bir kat daha pijama giyebilsem de

Bu kadar soğuk olmasaydı gerçekten güzel olurdu. Elbette ısıyı biraz yükseltebiliriz.

Oturma odasına girmeden önce televizyondan gelen sesler bana ulaşıyor. Mutfakta Luke'u aramak için duraksadıktan sonra duştan önce patlattığım mısırları alıp kanepeye götürüyorum.

"Hey, nerede olduğunu merak ettim dostum," diyorum ama sonra duruyorum. Luke kanepede, tam da olacağını düşündüğüm yerdeydi ama yalnız değildi. Ricky onun yanında, oğluma o kadar yaklaşmış ki kalçaları birbirine değiyor. Luke televizyonda ne olduğunu izlerken, Ricky bana bakıyor.

"Merhaba Tina." Sesi hırıltılıydı.

Ona bakıyorum; sonra televizyondan gelen bir çığlık dikkatimi çekiyor. Ekranda genç bir kadın ellerini yanaklarına kavuşturmuş, gözleri kocaman. Çığlık atıyor, sonra bir flaş patlıyor ve ekranı kan dolduruyor.

"Ne izliyorsun lan sen?" Neredeyse kanepenin üzerinden atlayarak Luke'un önünde duruyorum. Yan tarafa, Ricky'ye doğru eğiliyor, belli ki diziyi izlemeye devam etmek için elinden geleni yapıyor. "O bunu izleyemez. Neyin var senin?"

Ricky kumandayı karıştırarak, "Bilmiyordum," diye başlar. "Özür dilerim, iyi olduğunu sanıyordum."

Elinden çekip aldıktan sonra televizyona doğrulttuğumda öfke üzerime çöküyor. KAPATMA düğmesine basıp ekranın kararmasını izlemek iyi hissettiriyor.

"Anne, hayır!" Luke'un elleri yumruk olmuş ve havaya doğru yumruk atıyor. "Hayır, anne!"

"Luke, özür dilerim," diyorum, patlamış mısır kasesini kanepeye koyup onu kaldırmak için eğilerek. Hemen kaskatı kesiliyor, kolları ve bacakları vücudundan ayrılıyor, sırtı kamburlaşıyor, böylece onu kaldırmam zorlaşıyor. "Bunu izlemek istediğini biliyorum ama kabus görmeni istemiyorum."

Her ne kadar onu kucağıma alıp oturma odasından çıkarmamı istesem de bana karşı koyuyor, ellerini göğsüme bastırıp beni geri itiyor.

Neredeyse tökezliyordum.

Ayağım oyuncak bir arabaya takılıyor - *tabii ki oyuncak bir araba* - ve geriye doğru devrildiğimi hissediyorum. Yere düşmeden önce, sırtımda sabitleyici bir el var. Nefesim kesildi. Yukarı baktım. Paula'nın orada durmasını, yüzünde bir gülümseme, neredeyse bunun ne kadar saçma olduğuna gülmeye hazır olmasını bekliyorum, ama o Paula değil.

Ricky'nin yüzü benimkine yaklaşıyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde sarı dişlerini görüyorum. Kalın ve sondalı dili dişlerinin arasından kayıyor ve alt dudağında geziniyor.

"Neredeyse düşüyordun," diyor ve ben de ayaklarımı altına alarak sertleşiyorum.

Ayağa kalktım, öne çıktım. Luke ise kollarımın arasında gevşedi. Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü omzuma gömüyor. "Özür dilerim anne," diye fısıldıyor ama ben cevap vermiyorum.

Ricky'ye bakmakla meşgulüm. Bana nasıl baktığına. Sağ eli cebinde sanki çıkarmak istediği bir şey varmış gibi çırpınıyor ama gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sanki rahatsız olmamışım gibi gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Gerçekte ise elini hâlâ sırtımda hissediyor gibiyim, sıcaklığı tenime yayılıyor ve vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Tanrım, fark etti mi?

"Oturup televizyon izlemek ister misin?" Ricky'nin sözleri buraya ilk taşındığı zamanki kadar kopuk kopuk değil. Burada daha rahat olmaya başladı ve bu normalde iyi bir şey olsa da, normalde birinin yanımda daha rahat hissetmesinden mutlu olsam da, bundan hoşlanmıyorum.

Oğlumun yanına sokulmasını istemiyorum. Kızımın üzerine düşmememin sebebi o olsa bile, sırtıma dokunacak kadar rahat hissetmesini istemiyorum. Hem ona minnettar olmam gerektiğini bilmek hem de bir daha bana dokunmaması için ona bağırarak istemek garip bir duygu.

Bunu düşünmek başımı ağrıttıyor.

"Aslında çok yorgunum," diyorum ona, ki bu bir yalan. Duştan sonra kendimi yenilenmiş hissettim ve şimdi daha da uyanığım. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor ve gerekirse bir çocuğun üzerinden araba kaldırabilecekmişim gibi hissediyorum, ama bu adamın bunu bilmesine izin vermeyeceğim.

"Ah." Yüzü düştü ve Luke'a baktı. "İstersen sen yatabilirsin, ben Luke'la kalırım."

"Hayır, sorun değil," diyorum ve kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz çok hızlı cevap verdiğimi fark ediyorum.

Kaşlarını çatıyor, kalın kaşları birbirine çarpıyor, ağzı bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Minnettarım," diyorum, aramızdakileri yumuşatma ihtiyacı beni konuşmaya devam etmeye itiyor, "ama Luke da ben de erken bir gece geçirebiliriz."

Nefesimi tuttum, oğlumun az önce söylediklerime sinirlenmesini bekliyordum.

Hiç ses çıkarmıyor.

"Peki, sorun değil." Ricky kendini bu gerçeğe ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "O zaman yarın."

"Evet, belki." Sesim uygun bir şekilde soğukkanlı ve bağlayıcı değil mi? "İyi geceler."

İleriye doğru bir adım attığımda hareket etmiyor ve onu geçmek için omzuna sürtünmem gerekiyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve Luke'u mümkün olduğunca kendime yakın tutuyorum. Kanepenin etrafında duruyorum ve ona dönüp bakıyorum.

Eminim şimdiye kadar yerine oturmuştur. Küçük oğluma göstermekte sakınca görmediği o filmi izliyordur ama hâlâ orada duruyor.

Beni izliyorsun.

Bir elini kaldırıyor, hareket yavaş ve neredeyse dayanılamayacak kadar ürkütücü ve bir ürperti omurgamda dans ediyor.

Ona başımı salladım. "İyi geceler." "İyi uykular, Tina."

Geri dönüyorum, şimdi daha hızlı hareket ediyorum. Hareket etmedi, en azından benim söyleyebileceğim kadarıyla. Geldiğini duyardım, değil mi? Ağırlığının altında eski zeminin gıcirtısını duyardım. Elbette, daha zayıf bir adam ama yine de benden daha ağır ve benim için geliyor olsaydı zeminin gıcırdamayacağını düşünemiyorum.

Alnımda boncuk boncuk ter var. Luke biraz kayıyor ve onu kalçamda daha yükseğe kaldırıyorum ama gitmesine izin vermiyorum. Gerçekten bir şey istediğinde elimden kaymakta üstüne yok ama oturma odasına dönüp o filmi izlemesine izin vermeyi reddediyorum.

Benim odam koridorun sonunda. Önce banyodan geçmem gerekiyor. Paula'nın nerede olduğunu gerçekten bilmek istesem de, onu aramak için odasına gitme zahmetine girmeyeceğim. İçimde evde olmadığına dair bir his var, sadece Ricky, Luke ve ben evdeyiz ve yemin ederim gözlerini hâlâ kafamın arkasında hissedebiliyorum.

Yine de dönüp bakmayacağım.

"Anne, arabam!" Tam kapımıza ulaştığımda Luke canlanıyor. Sırtını kamburlaştırıp kendini benden uzaklaştırıyor, ama ben onu yatak odasının kapısından geçirebilmek için elimi sıkıp kalçamı sallıyorum.

Ricky izliyorsa, neler olduğunu görebilir. Luke'un mutlu olmadığını anlayacaktır. Ya bana neredeyse çelme takacak olan arabasını getirirse?

Ya bunu odamıza gelmesi için bir davet olarak algılasa? Onun kapımın eşiğinde, boşluğu doldurduğunu, gözlerinin benimkilere aç olduğunu düşünmek bana bir enerji patlaması yaşıyor.

"Şşşt, Luke," diyorum odamıza girerken. Şimdi üzerimde ölü gibi duruyor, bacağımdan aşağı kaymak için elinden geleni yapıyor ve bir elimle gömleğinin arkasını tutarken diğer elimle kapıyı kapatıyorum.

Kilidi fırlat.

Ona karşı
sarkın.

Sonunda özgür kalan Luke yere düşer ve kapının kolunu tutarak şiddetle ileri geri çevirir. "Benim arabam!"

"Şşşt!" Şimdi dizlerimin üzerindeyim ve onu omuzlarından tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Şşş, Luke." Çaresizlik damarlarımda dolaşıyor.

Koridorda bir gıcırta var.

Kötü ebeveynlik olduğunu biliyorum ama şu anda bunun benim için bir önemi yok. "Eğer sessiz olursan, dostum, yarın sana yeni bir araba alacağım."

Gözlerini bana dikti ve ben araya girdiğimde kafasını sallamak üzereydi.

"İki yeni araba. Sadece sessiz olmalısın Luke. Yatağa gitmelisin."

Kapımın dışında bir gıcırta daha.

Duşum boşa gitti. Ter sırtımdan aşağı dökülüyor ama oğlumun önünde çömeldiğim yerden kıpırdamıyorum. Onun mantıklı düşünmesini sağlamalıyım. Birdenbire Ricky'nin yatak odamıza girdiği düşüncesi midemi bulandırmaya yetti. Bunun muhtemelen benim hayal gücüm olduğunu biliyorum, ama ya değilse?

Kadınlar tetikte olmak, gözlerimizi açık tutmak, içgüdülerimize güvenmek ve kendimizi incinebileceğimiz aptalca durumlara sokmamak üzere eğitilir. Aynı zamanda, bir erkeğin duygularını incitmememiz de söylenir.

Şu anda ikisini birden yapamam.

"İki araba," diyor Luke, alt dudağı titreyerek.

"İki araba," diye kabul ediyorum ve onu kendime çekip alından öpüyorum.

Aynı anda kulaklarım salondaki sessizliğe karşı zorlanıyor.

Belki de hayal görüyordum. Tarihte ilk kez bir kadın korkmuyor ve bir erkeğin gerçekten masum olduğu halde ona zarar vereceğini düşünmüyordu.

Ama ne duyduğumu biliyorum. Koridorda birini duydum. Paula evde değil ve odanın önünden yavaşça geçmiyor. Hızla geçiyor. Koridora fırladı. Etrafta olduğunu haber vermek için kapıma küçük bir ritimle

vuruyor.

Ricky'ydi, biliyorum.

İlk defa küçük odamıza bakıyorum ve keşke başka bir yerde olsaydık diyorum. Eğer daha iyi bir yere param yetseydi, bizi hemen taşırdım. Luke'u buradan çıkarır ve asla arkama bakmazdım.

Daha önce kendi evimde hiç korkmamıştım.
Ama bu Ricky'den önceydi.

I Büyük karton kutuyu iç çekerek masama bıraktım, sonra dönüp kenarına yaslandım, gözlerim pencerede. İşte bu. Emlakçı olmaya karar verdiğimde istediğim manzara buydu. Elbette, Yüksek manzaralı köşe ofislerin çoğunlukla büyük şirketlerde üst düzey yöneticilere ayrıldığını biliyordum ama benim bir hayalim vardı.

Ve bu hayal tüm gün süren yönetim kurulu toplantılarını, müşterilere yağ çekmeyi ve CEO olmanın gerektirdiği uzun akşam ve hafta sonu mesailerini kesinlikle içermiyordu.

Cebimdeki telefonum çalıyor, titreşim beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Yine de... telefonum istediğimden daha fazla çalıyor.

Telefonu çıkardım ve ekrandaki isme dikkat etmeden cevaplamak için parmağımı uzattım.

"Bu Eloise Jones."

"Bayan Jones, bir ev bulmama yardım edebilir misiniz?" Arayan kocam Jared, sesi karamel gibi sıcak.

Gülüyorum, büyük pencereye doğru yürüyorum ve elimi soğuk cama dayıyorum. "Bunu sizin için yapabilirim Bay Jones. Aradığınız özel bir şey var mı?"

"Sadece karımı sevebileceğim bir ev. Onu yemek yaparken izleyebileceğim, ona göz kulak olabileceğim bir yer. Çocuk olursa diye güzel bir arka bahçe, bilirsin işte. Normal şeyler."

"Mükemmel bir şeyim var." Gülüyorum, sonra bir an için gözlerimi kapatıyorum. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şey sonunda gerçekleşiyor. Hiçbir zaman arkasına yaslanıp hayatın benim başıma gelmesine izin verecek bir kadın olmadım. Hayır, ben

çalışmak ve bir aile sahibi olmak istedim. Para kazanmak ve oynamak için zamanım olsun istedim.

Dürüst olmak gerekirse, zengin olmak istiyordum.

Ve bu adım, daha önce yapamadığım şekilde bu hedefe ulaşmama yardımcı olacak.

"Yeni ofis nasıl?" Jared boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Saatime bakıyorum ve muhtemelen toplantılar arasında olduğunu, benimle kısa bir sohbet için yeterli zamanı bulmaya çalıştığını fark ediyorum. Sürekli toplantıdan toplantıya koşturuyor, bu da onunla böyle telefonda geçirilen her zamanın değerli olduğu anlamına geliyor.

"Bu inanılmaz. Keşke sen de görebilseydin Jared. Pencere kocaman! Ve dağ manzarası, sana şunu söyleyeyim, bu manzaraya sahip bir yeri tek bir gösterimde satabilirim. Kocaman bir masam ve kilitli bir kapım var. İnsanlar öylece içeri dalamaz."

"Dünyada gerçekten yükseliyorsun." Sözlerinde bir gerginlik var, ama eski ofisimde birinin beni bastığı zamanı düşündüğünü biliyorum. Öğle yemeğimi yerken domates çorbamı önüme dökmüştüm ve bu beni çok şaşırtmıştı.

Diyelim ki o takım elbise temizleyiciden eve gelmedi. Freddy'nin son kurbanı gibi görünmenize neden olan bir şeyi kurtaramazsınız.

"Komik, değil mi?" Duraklıyorum, Jared'in ne söylemeye çalıştığını anlamak için atlayıp atlamayacağını bekliyorum. Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum, kelimelerim hızlanıyor. "Şirketin bana böyle güzel bir ofis vermeye istekli olması, oysa ben... o kadar yüksek bütçesi olmayan müşterilerle çalışacağım."

Bu yeni işe, bu yeni ofise sahip olmamın sebebinin Jared olduğunu biliyorum, ama ne kadar dahil olduğunu itiraf etmeye istekli olup olmadığını bilmek istiyorum. Blue Ridge Dağları'nın tepelerine sıkışmış milyonlarca dolarlık evler satmanın beni her gün yataktan kaldıran şey olmadığını uzun zamandır biliyor.

Bana kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan zor durumdaki bir anneyi gösterin, koşa koşa giderim. Bana evlerini kamulaştırma nedeniyle kaybettikten sonra kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışan büyükanne ve büyükbabaları gösterin, ben de ateşleneyim.

Ama şirketin bu pozisyonu bana vermekle kalmayıp, konuyu bir kez daha gündeme getirmemin hemen ardından bana kocaman bir ofis vermesi?

Evet, Jared Harrison'la *arasını düzeltmekten* fazlasını yaptı.

Jared için işler yolunda gitmediğinde, hakkında konuştuğu toplamın sonuna genellikle bir sıfır daha eklediğini biliyorum. Bu hep onun lehine sonuçlanmıştır.

Ve şimdi nihayet benim lehime çalışıyor.

Nefesimi tutuyorum.

"Eloise, sen tutkulusun. Azimlisin. Sen, tanıdığım herkesten daha fazla, zor durumda olan ve şansı yaver gitmeyen insanlara yardım etmek istiyorsun. Harrison Realty'nin bunu fark etmiş olabileceği gerçeğini hiç düşündün mü?"

"Bana karşı çok iyisin, bunu biliyor musun?" "Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

Sözleri beni gülümsetiyor. Hediye atın ağzına bakacak değilim.

Ya da bu durumda bir hediye ofisi.

"Burası harika bir yer. Yeni Yürekli Ev Sahipleri programının başkanı olarak burada çok iyi şeyler yapabilirim. Eğer birileri torpil yaparak bana biraz yardım etmiş olsaydı, onlara teşekkür etmem gerekebilirdi. Özel olarak."

"Bu her şeyi değiştirir." Sesi şimdi daha alçak, pürüzsüz bir bal gibi ve dönerken gözlerimi kapatıyorum, sonra pencerelere yaslanıyorum. "Ama buna bir çivi çakmamız gerekecek, Eloise. Bir toplantım var ama seni düşünüyor olacağım."

Tabii ki var. Jared Jones kaçacak bir toplantısı olmasaydı ne yapardı? Bazı ev bitkilerinin ihmal edildiğinde geliştiği gibi adam da onlarla gelişiyor. Kara parmağımın da kanıtladığı gibi, kazara aylarca süren kuraklıklarım boyunca yeşil kalacak bir şey bulamadım, ancak yerel fidanlıkların önerdiği her birini denedim.

Acaba bana satarken bitkileri yavaş bir ölüme gönderdiklerini biliyorlar mı?

"Toplantıda iyi eğlenceler," diyorum düşüncelerimi ana banyomuzdaki çıtır barış zambağından uzaklaştırarak. "Ben masamı hazırlayacağım ve ilk müşterilerimi bulmaya çalışacağım."

"Harika. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diyorum, sanki cevap vermem için yeterince beklemesini sağlayacakmış gibi telefonu sıkıca kavıyorum. Ama cevap vermiyor, o da vermiyor ve telefonu kapatırken sözlerim kulaklarımda yankılanıyor.

"Yardım edeceğini biliyordum," diyorum kendi kendime, telefonumu cebime geri sokarken. Biraz okşadıktan sonra masama doğru yürüyorum. Masamda çok fazla

İki kat aşağıdaki eski ofisimden yanımda getirdiğim şeyler, ama tüm defterlerim, en sevdiğim kalemim ve emlak hukuku ve Emlakçılar ne yapıp ne yapamayacağı hakkında konuşan bazı kitaplarım var.

Elbette artık hepsini ezberlemiş durumdayım, ancak bu bir şeye bakmam gerektiğinde elimin altında olmalarını istemediğim anlamına gelmiyor.

İşin güzelliği de bu, değil mi? Bu ofis mi? Bu alan?

Burada çok iyi şeyler yapabileceğim. Hayatları daha iyi hale getirebileceğim. İnsanların sonsuza dek yaşayacakları evlerini bulmalarına yardımcı olabilirim ve Harrison Realty'de kalmak için kota doldurma endişesi taşımam gerekmez. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı ve Harrison'ın bunu kabul edeceğini sanmıyordum.

Kimse getirdiğinden daha fazla kaynak tüketen bir çalışanı yanında tutmak istemez ve benim işimin riski de tam olarak bu.

Düşük veya hiç emlakçı ücreti yok.

Harrison'ın yerel banka ile yaptığı anlaşma sayesinde iyileştirilmiş oranlar.

Yoksa Jared bankayla da mı anlaştı?

Yeni, düşük maliyetli evlere piyasaya çıkmadan önce ilk erişim. Ve başka hiçbir şirketin sunamayacağı kişiselleştirilmiş bir yaklaşım.

Bu benim. Ben kişiselleştirilmiş bir yaklaşımım ve işimde harika olacağım.

Neden biliyor musun? Çünkü bana yalan söyleyemezsin. Her zaman öğrenirim. Bu yüzden müşterilerimi onlar için en iyi evle eşleştirmekte çok iyiyim. Daha önce benden bir şeyler saklamaya çalışan müşterilerim oldu, ama ne kadar dikkatli oldukları önemli değil.

Ben her zaman gerçeği bulurum. Şimdi, bildiklerimi insanlara söyleyip söylememek bana kalmış. Bu benim takdirime kalmış. Bazen ortaya çıkarıldıklarını bilmelerini isterim.

Bazen biraz düşünmelerini istiyorum. Gerçeği bilip bilmediğimi merak etmelerini ya da her şeyin yanlarına kâr kaldığını düşünmelerini istiyorum.

Jared gibi. Fildişi kulesinde, kurduğu şirket tarafından korunduğunu ve dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Ona defalarca yapmak istediğimi söylediğim bu işi yapmamın, onun yaptıklarını ve kim olduğunu derinlemesine araştırmamamı sağlayacağını düşünüyor.

Ama yanılıyor.

Tanrım,
yanılıyor.

Meni odam küçük ve yatak ortasından biraz sarkıyor. Odanın köşesinde ahşap bir şifonyer var ve kıyafetlerimi ve günlüğümü içine koyduğumda çekmeceler yarıya kadar sıkışıyor, Ama sanırım uzun vadede bunun bir önemi yok.

Buraya ne kadar güzel bir yerde yaşadığım konusunda endişelenmeye gelmedim. Ve her şey arabamdan daha iyidir.

Yatağa uzanıp geriniyorum ve parmaklarımın duvarda gezinmesine izin veriyorum. Bu daireye sahip olmam sadece şanstı, bunu biliyorum. Şans ve biraz da ailemin torpili. Kaç geceyi eski Blazer'ımın arkasında rahat etmeye çalışarak geçirdim? Yirmi dört saat açık spor salonunda resepsiyon görevlilerini atlatmaya çalışmak zorunda kalmadan sıcak bir duş almalı ne kadar oldu?

Çok uzun.

İnleyerek yuvarlanıp doğruluyorum ve bir süre karşı duvara bakıyorum.

Duvarın diğer tarafında Tina'nın uyuduğu yer var. *Hayır, bunu düşünme, önemli değil.* Dün gece o filmi izlerken çok üzgündü ve Luke yukarı baktı.

Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Korku filmleri her zaman favorim olmuştur, ama sonra ortaya çıkıp üzülmek zorunda kaldı.

Bugün daha iyiydi. Sessiz kaldım ve yolundan çekildim ve aslında daha önce söylediğim bir şeye biraz güldü.

Daha mutlu görünüyor. Bilmesem rahatladığını düşünürdüm ama hayır, rahatlaması için bir neden yok, başka bir şey var. Sanki dün hiç olmamış gibi. Hayatına devam ediyor.

Beni affetti.

Gözlerimi duvardan ayırıyorum. Odamda komodin yok, bu yüzden boş valizimi oraya yerleştirdim ve telefonumu şarj etmem için mükemmel bir yer yarattım.

Telefonlar.

Biri eski, bir yıl önce bir iddiada kazandığım bir şey, bana otuz gün yetecek kadar dakika almak için her ay aşırıdığım bir şey. Şarja takıyorum, bağlandığından emin olmak için şarj aletini biraz oynatıyorum. Yumuşak bir *bip sesi geliyor* ve şarj aletini yerinden oynatmadığımdan emin olarak telefonu dikkatlice yere bırakıyorum.

Şimdi yeni telefonum. En güzel model değil ama ekranı pürüzsüz ve lekesiz ve eski telefonumdan çok daha iyi şarj tutuyor. Tam zamanlı kullanmak istiyorum ama buna karşı uyarıları hatırlıyorum.

Sadece benimle konuşmak için.

Doğru, biliyorum, biliyorum. Şarj etmeme gerek yok ama her ihtimale karşı yine de fişe takıyorum, sonra ayağa kalkıp arkamı dönerek odama bakıyorum. Gerçekten de arabamın arkasından çok daha iyi.

Çok yorgun olmama ve bütün gece sızıp uyuyabilecek olmama rağmen odadan çıkıyorum, koridordan yavaşça oturma odasına doğru yürüyorum. Üç yatak odası ve bir banyo. Dışarıya açılan bir kapı. Sonra küçük bir mutfak, neredeyse gülünecek kadar küçük, o kadar küçük ki aynı anda bir kişiden fazlasını hayal edemiyorum. Tezgahın diğer tarafında bir yemek barı var ama tabure yok.

Sonra oturma odası. Eski mobilyalar, küçük bir televizyon. Bir yığın küçük çocuk kitabı, en üsttekiler neredeyse kayarak yere düşecekti ama sihirli bir şekilde orada sallanıyorlardı. Paula yatar koltukta.

Tina ve Luke kanepede. Luke televizyon izliyor. Tina telefonunda bir şeye bakıyor.

Oturma odasını boydan boya geçip Luke'un yanına çöktüğümde adımlarım ağırlaşıyor; kimsenin yanlışlıkla ona dokunduğumu düşüneceği kadar değil ama kanepenin koluna sıkışmayacağım kadar yakın; çocuğun temizlenmek için kullandığı şampuan ya da köpük banyosunun kokusunu alabileceğim kadar yakın.

İğrenç derecede tatlı. Burnumu
kırıştırıyorum. Kimse bir şey
söylemiyor.

"Peki ne izliyoruz?" Yetişkinlere, Tina'ya dönüyorum, aslında Luke'un başının üzerinden bakıyorum. Önünde bir bomba patlarsa muhtemelen tepki vermezdi, televizyonda o aptal ayılar dans ederken değil.

Etrafta dolaşıp arkadaş olmak ve dünyaya nasıl bakılacağı hakkında şarkı söylüyorlar. Tina'nın ağzının hareket ettiğini fark ettim -

"- ama o bunu seviyor, peki sen ne yapıyorsun?" Omuz silkiyor ve bana gülümsüyor, ben de gülümsemesini yakalayıp ağzına bakıyorum.

Bu çok mükemmel.

Sonra bir sessizlik olduğunu fark ediyorum. Hâlâ cevap vermemi bekliyormuş gibi bana bakıyor ve ben gülüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Aynen öyle." Acımasızca başını sallıyor, sonra telefonuna geri dönüyor.

Sadece onu izlemem ve ne yaptığını görmem gerektiğini biliyorum, yapmam gereken bu, ama bana gülümsediğinde hissettiğim şey gerçekten hoşuma gitti. Gözlerinin birazcık parlaması hoşuma gitti, sanki bir kahkahayı tutuyormuş gibi.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Sesim yüksek çıkıyor ve sanki bir şeyden suçluymuş gibi bana bakarak başlıyor.

"Ah, pek bir şey yok." Kucağına bırakmadan önce başparmağıyla telefonun kenarına vuruyor ama ben ekranı çoktan gördüm.

Cildim gergin hissediyor. Rahatsız edici. Vücudumda bir ürperti hissediyorum.

Evlere bakıyor. Buraya yeni geldim ve o şimdiden taşınmak istiyor.

Bunu bildirmek zorundayım.

D Coğu öğretmenin çocuğunuzun sınıftan memnun olduğunu söylerken yalan söylediğini biliyor muydunuz?

Bir dakika durun. Bunu içine sindir. Acıttığını biliyorum. Hiç kimse

çocuklarının baş belası olabileceğini düşünmek istemez. Luke hakkında buna inanmak istemediğimi biliyorum. O çok tatlı, çok değerli. Eminim her ebeveyn çocuğuna bakarken, özellikle de uyurken, aynı şeyi düşünüyordur.

Öğretmen oğlum hakkında söylediklerinde nasıl haklı olabilir? O çok mükemmel.

Yanlış. Öyle değil. İşin özüne indiğinizde hiçbir çocuk öyle değildir. Ama bu işimi sevmediğim anlamına gelmiyor. Seviyorum! Ben sadece... kreş öğretmenlerinin ne kadar maaş aldığını biliyor musunuz? Çok değil.

O kadar masayı silmekten ellerime kramp girdi. Tek kullanımlık eldivenlerimiz bitti ve Clorox mendillerin cildimi biraz yiyip bitireceğini biliyorum. Parmaklarım birkaç gün boyunca yanacak ve acıyacak, ancak yakında daha fazla eldiven aldığımız sürece, bunun için endişelenmeme gerek kalmayacak.

Bu sadece işin bir parçası. Aileleri söz verdiği halde tuvalet eğitimi almamış çocuklarla uğraşmak, oyun alanındaki küçük kavgalarla ilgilenmek ve her çocuğun yeterince yemek yediğinden emin olmak gibi. Sadece Japon balığı krakeri ve elma püresi olabilir, ama odamdaki tek bir çocuğun bile aç kalmasına asla izin vermem.

Asla.

Daha önce de acıkmıştım. Midenizde bir kemirilme olduğunda, düşünmek imkansız hale geliyor. Gerçekten vücudunuz kendi üzerine kıvrılacakmış, kendi kendini yiyecekmiş gibi hissediyorsunuz ve bir çocuğun böyle hissetmesi için hiçbir neden yok.

Ayağa kalkıp belimi ovuyorum, sonra kullandığım mendili çöpe atıyorum. "Çalkala," diye fisıldıyorum kendi kendime.

Koridorun sonundaki Luke'u alma zamanı. Eve gidip, belki onunla bir oyun oynarım. Akşam yemeği hazırla ve uyu.

Sonra uyan ve hepsini tekrar yap.

Ancak ben kapıya ulaşmadan kapı uçarak açıldı. Oraya astığım sanat eserlerinden biri yere düştü ve onu almak için eğildim. Macy kağıdın üzerine keçeli kalemle bir şeyler karalamış, bunu *sanat eseri* ilan etmiş ve sonra da asmamı istemişti.

"Tina! Günün nasıl geçti?" Bethany, Little Ones Daycare'in müdürü ve bana annelik yapma görevini üstlendi. Benim bir anneye ihtiyacım yok. O hayattayken de ihtiyacım yoktu, şimdi yirmili yaşlarımda ortasında da kesinlikle yok.

"Oh, harikaydı." Elimi kaldırdım ve parmaklarımı ona doğru salladım. "Ama eldivenlerimiz bitti. Sence yarına kadar daha fazla getirebilir miyiz?"

"Amazon'dan sipariş vereyim," diyor ve cebinden iPhone'unu çıkarıp yazmaya başlıyor. Gördüğüm kadarıyla en yeni model ve muhtemelen üç aylık kiramdan daha pahalı. "Yarın burada olmayacaklar ama onlarsız bir gün daha dayanabilirsin, değil mi?"

"Elbette." Ona Clorox mendil kullanırken parmaklarımın ne kadar acıdığını söyleyecekken yutkunuyorum ve çantamı sakladığım dolabın kilidini açıyorum. Aslında Bethany'nin uğraması o kadar da kötü değil. Tehlikeli şeyleri kilit altında ve çocukların ulaşamayacağı bir yerde tutma konusunda ne kadar dikkatli olduğumu görebiliyor. Bu işe devam etmeliyim ki ben isteyken Luke'a bakması için birine para ödemek zorunda kalmayayım.

Çantamda tehlikeli bir şey olduğundan değil. Limiti dolmuş bir kredi kartı. Eski Civic'im yamulmuş bir anahtarı.

Tamam, belki bir kreşte çalışmak beni düşündüğümde daha fazla sıkıyor ama en azından Luke'u yabancılara bırakma konusunda endişelenmeme gerek yok. Onu koridorun sonundaki Debbie'ye bırakıyorum, çocuklar ağladığında onları kocaman göğsüne bastıran ve kendilerini iyi hissedene kadar onlara sarılan bir kadın.

Bazen keşke Debbie gibi beni kaldıracak, tozumu alacak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacak biri olsaydı diyorum.

Bethany'nin benim için bunu yapmaya çalıştığını fark ettim ve kaşlarımı çattım.

"Zeyna'nın nasıl uyum sağladığını düşünüyorsun? Yeni bir ülkeye taşınmak zordur, özellikle de dilini bilmiyorsan." Bethany'nin telefonu tekrar cebinde, cevap beklerken gözleri bana kilitlenmiş durumda.

"O iyi olacak," diyorum ve bunun doğru olduğunu düşünüyorum. "O güçlü biri ve ailesi İngilizce öğrenmeye başlayabilmesi için onun burada olmasını gerçekten istiyor. Bir sürü ilkel işaret dili yaptık ve günün sonunda gülüyordu."

"Güzel, güzel. Onu senin odana koymanın doğru karar olduğunu biliyordum. Kocaman bir kalbin var Tina. Yaptığın her şey için teşekkürler."

Hepsi bu muydu? Bethany'nin ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylemek için odama uğraması mı? Belki de tek istediğinin bu olduğu düşüncesinden nefret etmiyorum ama biraz şaşırdım. Genelde geri bildirim vermek ya da soru sormak için gelirdi ama bu seferki hoştu.

"Tabii ki! Burada çalışmayı seviyorum ve Luke da Bayan Debbie'yi çok seviyor." Çantamı omzuma atıp anahtarımı bulmak için karıştırıyorum, bu sırada granola bar paketlerini ve yapışkan bir emici çubuğu kenara itiyorum. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Bir adım öne çıkıyor, kapıyı kapatarak harika bir iş çıkarıyor, böylece onu geçemiyorum. Aptalca ama sanki odadaki hava çekilmiş gibi hissediyorum. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyorum.

"Debbie seninle konuşacaktı ama ona Luke'u biraz daha tutarken sana geleceğimi söyledim." Bethany'nin ağzı, söyleyeceği şey tatsızmış gibi yüzünü buruşturarak aşağı çekiliyor.

"Ne oldu? Yaralandı mı? Geçen hafta birini ısırıldığını biliyorum ama ikimiz de Tyler'ın bunu bir süredir kışkırttığını biliyoruz." Tanrım, işimi kaybedemem. Luke'un buradan kovulmasını da kaldıramam. Bethany'nin burada çalıştığım için bana verdiği büyük indirim olmadan onu kreşe göndermeye gücüm yetmez.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve Bethany'nin söyleyeceği şey için kendimi sabitliyorum.

"Hayır, kimseyi ısırmadı." Gülüyor, elini koluma koyuyor. "Tina, bana bak. Hadi oturalım."

Masaya geçiyoruz, gülünecek kadar küçük, mavi kalıplı plastik sandalyelere oturuyoruz. Dizlerim göğsüme kadar çekilmiş durumda ve Bethany rahatsız görünüyor ama tek istediğim bana nasıl bir bomba patlatacağını duymak. Rahatlık daha sonra gelebilir.

"Luke'la ne oldu, Bethany?"

Uzanıp elimi tuttu. "Bunu duymanın gerçekten zor olacağını biliyorum Tina ve bu yüzden seninle bu konuda konuşacak kişi ben olmak istedim. Sınıfta babası hakkında sorular soruyordu."

Kalbim sıkışıyor. Bir rahatlama hissi de var. Aynı anda hem rahatlayıp hem de üzülebilir misiniz? Kusacakmışım gibi hissediyorum ve ondan uzaklaşıyorum, sandalyenin ayakları gürültüyle fayansa sürtünüyor.

"Tina, beni duydun mu?"

Tabii ki onu duydum. Başımı salladım. "Evet, haber verdiğin için teşekkürler. Onunla konuşacağım." Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum, belki nefes alabileceğim temiz bir havaya çıkmaya hazırım ama Bethany kımıldamıyor.

"Tina, gerçekten çok üzgündü. Debbie ağladığını, diğer çocukları babalarıyla gördüğünü ve kendisi için de bir baba istediğini söyledi."

"Durup dururken bir babanın var olmasını dileyemeyiz, değil mi?" Bir noktaya parmak bastım.

Bethany bana sertçe göz kırpmıyor.

"Kahretsin, üzgünüm Bethany. Ben sadece... Ona ne söylemem gerekiyor?"

Pardon Luke, babanı tanımıyorum?"

Nefesi kesiliyor. Sessiz ama yine de duyuyorum.

Evet. Bu bir hataydı.

"Babasını tanımıyor musun?"

İşte başlıyoruz. Bu harika olacak. Ne zaman birileri Luke'un babası hakkındaki gerçeği öğrense, ki babası var ama kim olduğunu bilmiyorum, burunlarını kıvrıp yargılamaya başlıyorlar. Kadınların artık inci takmaması çok kötü, çünkü gerçeği duyduklarında kaç tanesinin incilerine sarılacağını görmek isterdim.

"Babasını tanımıyorum." Kelimeleri yavaşça söylüyorum, sanki Bethany'nin onları sindirmesi için zamana ihtiyacı olacakmış gibi.

Bana göz kırpmıyor, başını hafifçe sallıyor. "Babasını nasıl tanımazsın? Ne oldu da sen - oh." Farkına varıyor ve ağzı kapanmadan önce biraz açılıyor.

İnsanların hakkımdaki gerçeği öğrenmesinden nefret ettiğim şey bu. Her zaman yağmur fırtınasının ortasında sokaktaki zavallı bir kedi yavrusuymuşum gibi davranıyorlar. Sonra ya bana o kadar acıyorlar ki, gerçekten onların etrafında olmaya dayanamıyorum ya da beni kesip atıyorlar.

Babanın adını bilmeden biriyle yatmak ve hamile kalmak suçmuş gibi davranıyorlar.

"Bu bir hataydı. Ama Luke değil." Ayağa kalkıyorum, yüzüm yanıyor ve kapıya doğru yürüyorum, onu bırakacağını umuyorum. "Luke başıma gelen en güzel şey ve babasının kim olduğunu bilmesem de onu nasıl elde ettiğime dair hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Çok zor olmalı." Bethany hemen peşimde, neredeyse bana yaltaklanıyor. "Bunu tek başına yapmak, yani. Çok zor olmalı."

Onun travma pornosu olmayı reddediyorum. İkimiz de sınıfımdan çıkar çıkmaz dönüp kapıyı kilitliyorum ve bir kez daha onunla yüzleşiyorum. "Elbette zor, Bethany. Ama ben çoğu insanın fark ettiğinden daha güçlüyüm ve *zor* bir şeyin anne olma deneyimimi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Haber verdiğin için teşekkürler. Luke bu konuyu tekrar açarsa ona ne söyleyeceğimi düşüneceğim."

Ve sonra dönüyorum. Koridorda attığım her adım ölçülü ve dikkatliydi. Oğluma ulaşmalıyım.

Arabama gitmem lazım.

Sadece bu gece odamdayken kendimi bırakacağım.

I Her şeyi masamda istediğim gibi organize etmiştim ki ofisimin kapısı çalındı ve açıldı. Harrison Davis, bu şirketi kuran adam. İlk karısıyla paylaştığı küçük dairenin odasında, kapıyı tamamen kapatacak şekilde vücudunu eğerek duruyor.

"Harrison," diyorum, ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak onu selamlıyorum. "Nasılsın?"

"Sadece seni kontrol etmeye geldim." Bakışları tekrar bana dönmeden önce gözleri odada geziniyor. "Yeni ofisin nasıl? Manzarayı beğendin mi?"

"Manzara muhteşem." Ona bakmak için dönüyorum ve sormak istediklerimi formüle etmek için kendime zaman tanıyorum. *O neden burada?* "Her şey yolunda mı? Bana bu ofisi verirken bir hata yapmadın, değil mi?" Cevabından pek endişelenmemiş gibi gülümsüyorum ama içten içe midem bulanıyor.

Ofisi geri almasına imkan yok. Bu ofise sahip olmamın sebebinin Jared olduğunu biliyorum ve Harrison aptal değil. Büyük bir bağışçıya sırtını dönmez.

"Hayır, bu sizin için. Daha az şanslı müşterilerimizin size geldiklerinde yıldız muamelesi gördüklerini hissetmelerini istiyorum. Bu Harrison Realty için gerçekten iyi olabilir." Bunu söylerken acentenin bu bölümünü kurmanın ne anlama geldiğini hiç düşünmemiş gibiydi.

"Bunu takdir ediyorum. Ben de milyon dolarlık büyük anlaşmalara pek hevesli olmadığımı anladığın için teşekkür ederim." Alt kattaki acentelerin benim sahip olabileceğim müşterilerden bazılarını kapmak için canla başla mücadele ettiklerini bildiğim halde, önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum.

Yani, gerçekten. Bu satışlardan alacağınız bir ya da iki komisyon size bütün bir yıl yetecektir. Elbette, müşterilerin çok fazla elle tutulmaya ihtiyacı vardır ve evet, biraz mızımız olabilirler, ancak biraz paraya ihtiyacı olan acenteler için bu özellikler kolayca göz ardı edilebilir.

"Sırf daha az şanslı olanlara yardım edebilmek için bu kadar çok paraya sırtını dönmeye istekli olmak için özel bir insan olmak gerekir." Kaşları birbirine çatıldı. "Ve Jared'in ayağını gazdan çekmeye bu kadar istekli olması harika."

Evet, evet. Kimse benim yaptıklarımı bakıp da kocamın boşluğu dolduracağı gerçeğini görmezden gelemes. Ama bu pek doğru değil, değil mi? Yılda birden fazla yedi haneli rakamlar kazanırken değil.

Dürüst olmak gerekirse, çalışmaya ihtiyacım yok. Her gün evden dışarı çıkmak istemeseydim, evde oturup bonbon yiyip televizyon izleyebilirdim, ama bu bana berbat geliyor.

Hayır, evin dışında çalışmak istiyorum ve bu yüzden emlakçılık lisansımı aldım. Daha az şanslı insanlara yardım edebilecek kadar paraya sahip olmak her zaman hayalim olmuştur. Jared gibi zengin biriyle evlenmek planladığım bir şey değildi, ama bu gönüllü olmak ve çalışmak için fazladan zamanım olduğu anlamına geliyor.

Ve şimdi bu iki şeyi bir araya getirebilirim.

Ve gerçekten istediğim şeyi elde edebilirim.

Yemek masasında Jared'e bir değişiklik yapmayı ne kadar çok istediğimi, topluma geri verebilmeyi ne kadar çok istediğimi söyleyip durduğum için kendimi suçlu hissetmeliyim.

Ona ne istediğimi açıkça söyleyene kadar bunu elde edemedim. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir ofise düşeceğimi düşünmemiştim ama kesinlikle şikayet etmeyeceğim. Bu sadece sonucu çok daha tatlı kılacak.

"Jared özel bir adam," diyorum Harrison'a. O da başını sallıyor. "Geri verebilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayan senin gibi biriyle çalışabildiğim için şanslıyım."

"Doğru. Bu konuda." Harrison sertçe nefes verir. "Müşterilerinizi nasıl bulmayı planlıyorsunuz? Sizin aradığınızdan daha yüksek kalibreli müşterilerle çalıştığımız biliniyor."

"Oh, bir planım var." Aceleyle masamın arkasına geçip üst çekmeceyi açıyorum, kalın bir dosya çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyuyorum. "Otursana," diyorum, dosyayı açmaya başlamışken.

Bu onu etkilemeli. Bu pozisyonun oluşturulduğunu öğrendiğimde hemen harekete geçtim ve bana en çok ihtiyaç duyan müşterileri tam olarak nasıl bulacağımı bulmak için elimden geleni yaptım.

Peki, biraz dürüstlük? Jared'a ipucu vermeye başlamadan önce planım hazırды.

Ama artık Harrison'ın dikkatini çektiğime ve şanssız insanlara yardım etmek için ihtiyacım olan iş unvanına sahip olduğuma göre, yola çıkmaya hazırım.

"Tamam," diyorum, neye baktığımı görebilmesi için dosyayı çeviriyorum. "İlk adımım, büyük bir peşinat ödemesi olmayan ya da geçmişteki kredi sorunları nedeniyle geleneksel bir kredi alamayacak olan insanlara yardım etmek için burada olduğumu toplumda duyurmak. Jared bu konuda zaten yardımcı oldu. Gazete için bir makale yazacak ve bir dizi reklam yayınlayacak olan bir muhabirle röportaj yaptım."

"Televizyondaki reklamlar mı, gazetedeki reklamlar mı?"

"İkisi de. Maksimum erişim istiyorum. Hatta 64. Otoyol'da bir süredir boş olan bir reklam panosu var. Sanırım sahibini arayıp ne yaptığımı söylersem, posterimi normal fiyattan daha ucuza oraya asabilirim." Az önce söylediklerimi düşünmesini beklerken oturuyorum.

Aslında bunun olacağını *biliyorum*, çünkü reklam panosu sahibini çoktan aradım. Ne yapmak istediğimi anlattığımda, bana kiralama konusunda bir anlaşma yapmaktan çok mutlu oldu. Harrison'ın parası yetmeyeceğinden değil ama adam cimri. Jared'in buraya taşınmam için ona ödediği paranın çoğunu harcamak istemeyecektir.

"Tamam, bu iyi. Adınızı duyurduktan sonra yeterince ilgi göreceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle. Ayrıca şehir merkezindeki bazı kütüphanecilerle de konuşacağım. Herkesi tanıyorlar ve ekstra yardıma ihtiyaç duyan insanları kolayca bana yönlendirebilirler. Hastaneye ve marketlere el ilanları asacağım. İhtiyaç dışarıda bir yerde Harrison ve senin de bunu gördüğünü biliyorum yoksa bana bu yeni görevi vermezdin. Sadece oraya gitmeye ve insanlarla bulundukları yerde buluşmaya istekli olmalıyım. Ve ben de öyleyim."

"Harika." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve geriniyor. "Görünüşe göre işleri kontrol altına almışsın."

Başımı salladım. "Evet. Planım buraya yerleşmeyi bitirmek ve ofisimi ilk müşterilerim için hazırlamak. Yapmak istediğim reklamlar için metin yazmaya başladım bile.

Siz onayladıktan sonra bunu göndereceğim ve kütüphaneye uğrayıp kütüphanecilerle konuşacağım ve kartvizitlerimi bırakacağım."

Başını sallıyor. Çenesine vuruyor. "Önce bana kopyasını gönderecek misin?"

Az önce yapacağımı söyledim, değil mi? "Tabii ki." Gülümsüyorum. Sahte ama onun bunu anlayabileceğinden şüpheliyim. Harrison gerçekten de herkesin onu suyun üzerinde yürüyen harika bir insan olarak gördüğünü sanıyor. Öte yandan ben gerçeği biliyorum - o sadece bir adam. Hiç *hayır denmemiş* orta yaşlı bir adam.

Büyüleyici.

"Harika." Şimdi parmaklarını masama vuruyor. Ayağa kalktı. Etrafına bakınıyor. "Harika. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Uzun bir duraklama oldu. "Burası güzel bir ofis."

"Öyle, teşekkürler." Oturmaya devam ediyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp rahatlıyorum. "Manzara inanılmaz."

Pencereye bakıyor. Çenesi geriliyor. Yüzünün her yerinde kıskançlık var.

Tanrım, Harrison, gider misin artık?

"Eloise, sanırım işe koyulsan iyi olur. Oturup işlerini halletmemeni istemiyorum. Sana göz kulak olan biri olmadığında dikkatinin dağılması kolaydır." Gülüyor ve beni işaret ediyor. "Ama ben izliyorum."

Ben de kendimi gülmeye zorluyorum ama onunla birlikte değil. Ona. Daha önce görmemiştim ama şimdi görmezden gelemiyorum. Harrison bu ofisi istiyordu, değil mi? Burada, muhteşem bir manzarayla, herkesin alçak sesle ofisinin ne kadar harika olduğunu fısıldadığı bir yerde olmak istiyordu.

Ama Jared'in parasını daha çok istiyordu. Yalan söylemeyeceğim, iyi hissettiriyor.

Harrison da tıpkı diğer vasat adamlar gibi. İsteddiği her şeyin kendisine gümüş tepside sunulmasına o kadar alışmıştır ki, ilerlemenin çok önemli bir kuralı olduğunu unutmuştur.

Geldiğinizi görmelerine asla izin vermeyin.

Yeni bir ev ve biraz ekstra yardım mı arıyorsunuz?

Geleneksel krediler için gerekli nitelikleri karşılayamayan ev alıcıları artık ev sahibi olma hedeflerine ulaşmalarına yardımcı olacak başka bir seçeneğe sahipler.

JJones Halkla İlişkiler ve Pazarlama'dan Jared Jones'un eşi Eloise Jones, yeni bir girişim başlattı. ev sahibi olmak isteyen herkes. "İnsanların ev sahibi olma hedeflerine ulaşmalarına izin verilmesinin önemli olduğuna inanıyorum" diyor. "Bence herkes bu fırsata sahip olmalı, özellikle de

Sistem tarafından sıklıkla göz ardı edilen insanlar ve işte bu yüzden Harrison Realty'de Kalpli Ev Sahipleri programını başlattım."

Ve gözden kaçan birçok insan var. İstatistikler farklılık gösterse de, ilk kez ev satın alanların çoğu, başka bir ev satın almak için mevcut evini satan alıcılardan çok daha uzun süre para biriktirmek zorundadır. Peşinat için yapılan bu birikim, zaten finansal olarak kendini zorlayan herkes üzerinde büyük bir stres yaratabilir.

Girin: Eloise. Hayallerindeki eve sahip olmak için ihtiyaç duydukları desteğe sahip olmayan başkalarına yardım etme arzusuyla hareket eden Eloise, herhangi bir ev alıcısının hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmak için uzun saatler harcamaya istekli. "Ev satın alan seçkinlere" şehir dışında milyonlarca dolarlık malikaneler satın almalarında yardımcı olmasıyla tanınsa da, odağını tamamen değiştirdi.

Hem de mümkün olan en iyi zamanda. Ev fiyatları yükselirken ve artan kapanış maliyetleri nedeniyle giderek daha fazla insan geri çevrilirken, Eloise yardımcı olacak bir plan geliştirdi alıcılar tüm stres olmadan istedikleri eve sahip olurlar.

Buna ev sahibi olmak için dört aşamalı yaklaşım diyor. İlk olarak, Eloise sadece makul fiyatlı evleri bulmak için değil, aynı zamanda ihtiyacı olan birine yardım etmek için listeleri için biraz daha azını almaya istekli sahipler olup olmadığını görmek için listeleri araştırmayı planlıyor.

Daha sonra, aşağıdakiler için kişiselleştirilmiş bir finansal inceleme sunacak müşterilerinin her biri. Bu, satın alma ve aylık ipotek ödemeleri için gereken her türlü parayı bulmasını sağlar ve kişiselleştirilmiş yaklaşımı, sadece bir bilgisayarda sayıları çalıştırmaktan çok daha odaklıdır.

Yaklaşımının üçüncü adımı özel bakımdır. Her şeyi bir ipotek bankacısına devredip en iyisini ummak yerine, Eloise odaklanmaya devam edecek ve müşteriyle sürekli temas halinde olacaktır.

bankacı, hiçbir şeyin gözden kaçmamasını ve herhangi bir sorunun kolayca halledilebilmesini sağlar.

Son olarak Eloise, kapanıştan sonra ortaya çıkan beklenmedik sorunlarda yardımcı olacağına söz veriyor. Emlakçının ve ipotek bankacısının ev satın alındıktan sonra tamamen ellerini çektikleri geleneksel ipotek hizmetlerinin aksine, Eloise müşterileri için orada olmak istiyor. Sadece kapanışta hazır bulunmakla kalmayıp, faydalı olabilecek çeşitli hizmetler hakkında da bilgi verecektir.

Bu hizmetler arasında indirimli taşıma hizmetleri, çeşitli ev mobilyası şirketlerine kuponlar ve hatta Main Street'teki Marino's'tan taşınma gecesi ücretsiz pizza için bir promosyon kodu bulunmaktadır.

Milyon dolarlık bakımı daha düşük bir fiyata sunmak için elinden gelen her şeyi yapan Eloise, toplumun her kesiminden ev sahiplerine yardımcı olmaya hazır. Bunu en iyi "herkes evim diyebileceği bir yere sahip olmayı hak eder. Kendilerini güvende hissedecekleri, rahat edebilecekleri bir yer.

ve mutlu olmalarına yardımcı olmak istiyorum. İnsanların evlerini bulmalarına yardımcı olmak istiyorum, böylece sadece uzun bir iş gününden sonra dinlenebilecekleri bir yere değil, aynı zamanda olmaları gereken kişi olabilecekleri bir yere de sahip olacaklar."

*Eloise'in başlattığı yeni programla ilgili daha fazla bilgi için, potansiyel müşteriler kendisine şu adresten ulaşabilirler
Eloise.Jones@HarrisonRealty.com.*

Luke paylaştığımız yatakta mışıl mışıl uyuyor, ama ben gözlerimi uykuya dalacak kadar uzun süre kapalı tutamıyorum. Ne zaman biraz uyuyacak kadar rahatladığımı düşünsem, gözlerim açılıyor.

Arkası açık.

Pencereden, ağaran ay o kadar parlak ki dolunay gibi hissediyorum. Koridorun sonunda, ev arkadaşlarından birinin mutfakta olduğunu duyuyorum. Paula olabilir. Gecenin bir yarısı bir şeyler atıştırmayı sever.

Ya da
Ricky.
Titriyoru
m.

Ricky'ye güvenmiyorum. Bana bakışına güvenmiyorum ve Luke'a bakışına da gerçekten güvenmiyorum. Bana bakıyor, beni izliyor, beni ölçüp biçiyor. Ne yaparsam yapayım, sanki ne yaptığımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözleri üzerimde.

Annem bana her zaman dışarıda bazı erkeklerin tehlikeli olduğunu söylerdi. Ona her zaman tehlikeli erkeklerin etrafında olmak zorunda olmadığım bir yerde yaşamak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim.

Ve bak şimdi neredeyim.

Dürüst olmak gerekirse, buraya ilk ben geldim. Luke ve ben taşındığımızda Paula bana eninde sonunda yeni bir oda arkadaşı arayacağını söylemişti. Sadece bunun Ricky gibi biri olacağını hiç düşünmemiştim.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dönüp başımı koluma yaslıyorum, böylece Luke'a bakabiliyorum. Sırt üstü yatmış, kolları ve bacakları bir yıldız gibi yayılmış. Yatağın yarısını almak için yana kaymaya çalışsam hemen uyanır. Uykusu hafiftir.

Kendi yerimize ihtiyacımız var.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Yaşamak için kendi evimizi nasıl bulacağımız konusunda endişelenmek şu anda hiçbir işe yaramayacak. Ya daha fazla para kazanana ya da kredim olmadığı için endişelenmeyen bir yer bulana kadar, ev arkadaşı durumundan bir çıkış yolu göremiyorum. Sanırım mutlu olmalıyım.

Her zaman benim arabamda yaşıyor olabiliriz.

Geçen gece listeleri kontrol ederken evlerin ne kadar pahalı olduğunu gördüm. Buradan çıkmak için bir mucizeye ihtiyacımız var.

Luke uykusunda homurdanıyor ve biraz dönüyor, yüzü ay ışığına doğru kayıyor. Nefesimi tutuyorum, yüzündeki ışığın onu uyandırmaya yeteceğinden eminim ama yine hareket etmiyor.

Ben de ona öylece baktım. Bethany, Luke'un babasının kim olduğunu bilmediğime çok şaşırdı. Sanırım bundan utanmalıyım ya da en azından çocuğunun ne kadar harika olduğunu söylemek için onu tanımayı dilemeliyim ama tanımıyorum.

Bir süre öyle yaptım. Onu aradım, bulmak için çaresizdim, bunu tek başıma yapmak zorunda kalmamak için çaresizdim, ama şimdi bunun için endişelenmiyorum. Bulunmak istemedi, bu çok açık. Ama bundan daha fazlası var.

Ben harika bir bekar anneyim. Hayır, en güzel kıyafetlere sahip değiliz. Ve hayır, Luke mağazaya her gittiğimizde yeni oyuncaklar seçmiyor, ama bunu yapan çocuklar biraz şımarık olmuyor mu? Luke'u seviyorum, düşünceli olmasını ve her hafta kütüphaneden kitap ödünç almayı sorun etmemesini seviyorum.

Elbette, sadece üç yaşında. Ve birkaç yıl içinde kreşten ayrılıp devlet okuluna gittiğinde işler o kadar kolay olmayabilir, ama belki o zamana kadar şansım değişir. Belki daha iyi bir ev almak için kullanabileceğim fazladan param olur. Belki istediği yeni ayakkabıları alabileceğim.

Ya da belki hala burada, bu hantal yatakta, yan odada kimin uyanık olduğunu ve yatak odasının kapısını kilitleyip kilitlemediğimi merak ediyor olacağız.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve düşmelerine izin veriyorum ama kendime ses çıkarma lüksünü tanımıyorum. Hayattaki kaderim için üzülmek başka, Luke'a bunun için acı çektirmek başka bir şey.

Benim seçimlerim onun suçu değil. Bir adamla tanıştım. İşten çıktığımda onunla barda sarhoş oldum. Onunla yattım.

Ona aşık oldum.

Aylarca çıktık, sonra bana bu ilişkiyi bitirmek zorunda olduğunu, şirketinin bir imajı olduğunu ve benimle birlikte olmaya devam edemeyeceğini söyledi.

Babasının bana sahte bir isim vermesi ve hamile olduğumu öğrendikten sonra onu bulamamam Luke'un suçu değil. Onu aradım, yemin ederim aradım. Facebook'ta barda etiketlenmiş olabileceği fotoğraflara baktım.

Beni götürdüğü tüm yerleri denedim, bir restorandaki birinin onu tanıyacağından emindim.

Ama o bir hayaletti. Damon Rhodes - bana verdiği sahte isim - rüzgar gibi gitmişti ve birkaç hafta sonrasına kadar bana bir veda hediyesi bıraktığını bilmiyordum.

Damon'ı bulmak için son bir çabam daha vardı. Aylarca tüm boş zamanlarımı, tanıştığımız ve çalıştığım bar olan Upsidedown Spoon'da onunla karşılaşmayı umarak geçirdim, ama sanki buhar olup uçmuştu.

Ben de yapabileceğimi bildiğim tek şeyi yaptım. Boyun eğdim. Anne oldum. İşimi değiştirdim, böylece işe gidebilecek ve çocuk bakımı için ödeme yapma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktım. Ve şimdi tekrar toparlanıp yaşayacak yeni bir yer bulmam gerekiyor.

Luke bana doğru kayıyor, yan yatıyor ve küçük poposunu karnıma doğru kaydırıyor. İçgüdüsel olarak kolumu ona doluyorum. Onu yakınımaya çekiyorum.

Bu küçük çocuk her şey. Saçlarını yıkamak için fazladan zaman harcadığım için bu gece güzel bile kokuyor. Sakız gibi kokuyor ve gözlerim kapanmadan önce onu içime çekiyorum.

Uyku bastırmadan önce aklımdan geçen son düşünce yeni bir düşünce değil. Muhtemelen dünyadaki her anne gibi ben de bunu daha önce defalarca yaşadım.

Luke için ne kadar ileri gitmeye hazırım?

Sadece ben olsaydım, yaşadığımız yer hakkında bu kadar endişelenmezdim. Hayır, Ricky'nin yatak odamın kapısının önünde durmasını istemezdim, bilerek mi açık bıraktım diye her akşam kapının kolunu denediğini bilmek istemezdim. Ya da kazara.

Bununla yaşayabilirim. Ama Luke ile her şey farklı. Sanki tüm odağım değişti ve artık dünyadaki en önemli şey o.

"Bizi buradan çıkaracağım, dostum." Kelimeleri nefesimin altında fısıldıyorum. Dudaklarım başının arkasına bastırıyor.

Yer değiştiriyor ama uyanmıyor.

Yarın. Yarın cumartesi ve ben çalışmıyorum. Zaten onunla birlikte daireden çıkmayı planlıyordum ve şimdi buradan ayrılmak için gerçekten iyi bir nedenim var. Kütüphaneye gidip internetten ne tür kiralık evler bulabileceğime bakacağım.

Bizi buradan çıkaracağım. Ne olursa olsun.

RICKY

T Kanepe ağırlığının altında sarkıyor, bir yay kıcıma baskı yapıyor ve ben kayıyorum. Mobilya kokuyor.
Ya da ben.

Tina'yı arıyorum. Burada, olması gereken yerde değil. Her akşam Luke'la oturma odasına geliyor ama bu gece gelmiyor ve nerede olduğunu bilmem gerekiyor.

Gömleğimin önünü tutup yukarı çekiyorum, sonra burnumu gömleğime yaklaştırıp kokluyorum. Bu benim. Leş gibi kokuyorum. Ter, bira ve bayat sigara kokusu. Barın içinden değil, hayır. Birkaç yıl önce Kuzey Carolina artık barların içinde sigara içilemeyeceğine dair bir kural koymuştu, sanki takım elbiseleri ve kravatlarıyla masalarının arkasında oturan pislikler bira ve sigara arasında geçiş yapmanın, önce Natty Ice'ın ısırın tadını emmenin, sonra iyi bir yanığa, yumuşak bir yanığa, sizi içinizden yakan bir yanığa geçmenin hissinden hiç hoşlanmamışlar gibi.

Hayır, hiç böyle bir şey yaşamadılar, değil mi? Hiçbir zaman bir işleri olmadığı için tüm günü barda geçirmek zorunda kalmadılar, çünkü barın dışında yüzünüzü göstermeniz bile pis bakışlara maruz kalmanız için yeterli.

Tekrar yer değiştiriyorum. Biramı boşaltıyorum. Lanet minderinin içine yarı yarıya gömüldüm ve doğrulup ölü askeri sehpanın üzerine, kanepeye geri gömülmeden önce içtiğim diğerlerinin yanına koymak için mücadele ediyorum.

Dört.

Hayır, beş tane. Beş bira, bir, iki, üç, dört, beş, birbiri ardına, her biri bir öncekini kovalıyor, her biri beni dolduruyor, sakinleştiriyor ve kafamdaki kükreyen sesi, bana şunu söyleyen sesi yatıştırıyor - Beş iyi. Kafamı toparlamak için küçük bir şeye ihtiyaç duyduğum sabahlara bir tane daha bırakıyor. Her şey bulanık, özellikle de

Kuzenimle konuştuğumdan beri.

Özellikle de Tina'nın yanındaki odaya taşındığından beri.

Tina. Tina, Tina, *Tina*, adı bile kulağa hoş geliyor, sert ve sonra yumuşak, tıpkı onun gibi, tüm açılardan, ama kemiklerinde biraz et var, tam da önemli olduğu yerde.

Telefonum çalıyor. Ölü askerlerin arasından geliyor ve cevap vermek için doğrulmak için mücadele etmem gerekiyor. Belki bir arkadaşımıdır; belki girmemiz için iyi bir şey bulmuştur; belki de Tina ile aynı dairede oturmanın hiç bitmeyen sıkıntısından kurtulacağım. Tina, başka bir şey düşünmemi imkânsız kılıyor ve sadece onu izlemem gerektiği için değil.

Hayır, onu düşünmeden duramamamın başka nedenleri de var. Ama bu bir arkadaş değil.

Yanlış telefon.

Bu Eloise, kibirli Eloise, büyümesinin çok üstünde bir evlilik yapmış, sanki Jared'le evlenir evlenmez onun hayatına daha iyi uyum sağlayabilmek için estetik ameliyat olduğunu bilmiyormuşuz gibi, mükemmel bir şekilde oyulmuş küçük burnunun ucundan bana bakıyor.

Sana gönderdiğim gazete makalesini herkesin görmesi için mutfak tezgahının üzerine koydun mu?

Hayır, hayır, yapmadım, çünkü Tina'nın taşınmasını istemiyorum. Beni terk etmesini istemiyorum.

Elimdeki parlayan ekrana bakıyorum ve Tina'nın uyuduğu yere doğru bakmadan önce kaşlarımı çatıyorum. Tam orada, o kadar yakın ki ona gidebilirim, o kadar yakın ki neredeyse onun tadını alabilirim, dudaklarımı onunkilere bastırdığımda dudaklarının nasıl hissedeceğini hayal edebiliyorum ve sonunda onu ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar istediğimi, ne kadar -

Ricky, gazeteyi gördü mü?

Kaşlarımı çatıyorum.

Unutmuşum. Bunu düşünmüştüm.

Şurada. Bırak kendisi düşünsün. Tina'ya göz kulak olmam için beni buraya getirdi, hepsi bu. Ben onun köstebeği değilim. Sadece Tina'ya göz kulak olmam gerekiyordu, yapmamam gereken -

Unuttun mu? Bunun planın bir parçası olduğunu biliyorsun.

Öyle miydi? Planın bir parçası mıydı çünkü şu anda hatırlayamıyorum. Tek düşünebildiğim bir sigaradan bir nefes çekmek ve dışarıdayken rüzgarın dumanı nasıl savurduğu ve şu anda bir biranın daha ne kadar iyi hissettireceği ve Tina'nın dudaklarının bir sigaraya sarıldığını, ince ellerinin sigarayı tutarken titrediğini, emerken yanaklarının çukurlaştığını görmenin nasıl bir şey olacağı -

Ricky.

Başımı sallıyorum. Görüşü temizle.

Doğru.

Unutmuşum.

Tamir edebilir
misin?

Kütüphaneye çok gider.

Merhaba? Düzeltebilir
misiniz?

Eloise'in ne yaptığı gerçekten umurumda olmasa da telaşlı bir şekilde mesajlar gönderiyorum. Bunu istediği kadar düzeltebilir, önemli olan tek şey Tina'nın hemen yanında yaşıyor olmam ve şu anda taşınmasını istemiyorum. Onun orada olması hoşuma gidiyor, hafifçe nefes aldığını bilmek hoşuma gidiyor, uyurken vücudu virgül gibi yana kıvrılmış. Onu bir kez görmüştüm, ilk taşındığımda. Uyuyordu ve kilitli olmadığı için kapısını açtım. Uyurken neye benzediğini merak etmişim. Öğrendim ve hayal edebileceğimden çok daha güzeldi, ama sonra beni duymuş olmalı ya da belki de kapıyı sonuna kadar kapatmadım çünkü şimdi geceleri kilitliyor, şimdi beni dışarıda tutuyor, ama sabırlı olduğumu bilmiyor.

Eloise'den para aldım. Onun adı beni alay etmeye itiyor ve telefonumu minderin üzerinde bırakarak kanepeden kalkıyorum. Buzdolabında bir bira daha var ve onu istiyorum, istiyorum ki kuzenimi ve benden yapmamı istediği şeyi düşünmeyi bırakabileyim. Onun yerine Tina'yı ve Luke'la oynarken ne kadar güzel olduğunu düşünebilirim.

Ne kadar mutlu.

Onu düşünmeden durmak istemiyorum. Son Natty Ice'ı açıp dudaklarıma bastırıyorum, ama içerken Tina'yı düşünüyorum. Seni düşünüyorum Tina, ne kadar güzel olduğunu ve seni ne kadar mutlu edebileceğimi.

Seni gerçekten mutlu edebilirim, bunu biliyor musun? Senin birine ihtiyacın var; Luke'un birine ihtiyacı var, bir erkeğe ihtiyacı var, seninle ilgilenebilecek bir baba figürüne ihtiyacı var.

onu büyötmek, ona bir erkek ve iyi bir insan olmayı öğretmek. Hiç baba olmamış olsam da, gerçekten bir babam olmasa da ya da önemli bir babam olmasa da, bunu yapabilirim, yapabileceğimi biliyorum ve sadece bunu size kanıtlamama izin vermelisiniz.

Ama Eloise'in istediğı bu değıl.

Kaşlarımı çatıttım. Buzdolabına yaslanıyorum. Bir yudum daha alıyorum.

Şişenin yarısını boşaltmak istemiyorum, sadece bazen yaptığım şeye o kadar odaklanıyorum ki gerçekten dikkatimi vermiyorum ve sonra bitiyor. Bunu yaptığımı, içtiğimi, o adamı yumrukladığımı ya da her ne yaptığımı söyledilerse onu yaptığımı, çaldığımı ya da polislerden kaçtığımı gerçekten hatırlamıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Parmaklarım şişenin etrafını sıkıca sarıyor ve kalanını boşaltıyorum. Lavaboya koyuyorum.

Eloise bana kafamı toparlamamı, zihnimin dağılmasına izin vermemem gerektiğini ve kendimi toparlamam gerektiğini söylerdi. Şu anda bana yardım eden kişinin kendisi olduğunu ve planı hatırlayıp ona sadık kalmam gerektiğini söylerdi.

Yapacağım. Bunu Eloise için yapacağım çünkü doktor onu düzenli olarak görmezsem asla yaşayacak bir yer bulamayacağımı söylemesine rağmen bana yaşayacak bir yer buldu. Bir şeyler hakkında doğru düşünmemi gerçekten zorlaştıran, her şeyi parlak, sert ve heyecan verici yerine bulanık ve yumuşak yapan küçük haplar almasaydım olmazdı.

O hapları almayacağım.

Eloise için yapacağım.

Sadece benden ne yapmamı istediğini hatırlamalıyım.

Başımın iki yanını tutarak olabildiğince sıkıyorum, parmaklarım şakaklarıma bastırıyor, acı yüzümden çeneme doğru yayılıyor. Başımın tepesine düşen bir şimşek gibi hayal ediyorum, ince saçlarım korkmuşum gibi havaya kalkıyor, sinir sistemimden aşağıya doğru ilerliyor, omurgamdan vücuduma doğru ilerleyen parmaklar gibi dallanıyor, beni canlı canlı yiyen ve sonra beni boş bırakan solucanlar, ama ben boş değılim.

Çünkü benim Tina'm var.

"Hayır." Kelimeyi fısıldıyorum. Dönüyorum. Alnımı buzdolabına çarpıyorum. Eski ve mırıldanıyor ve vurduğumda hareket etmiyor, sanki biri tam oraya bir silah dayamış ve tetiğı çekmiş gibi acının kafatasımdan yayıldığını hissetmeme rağmen.

"Çünkü benim Tina'm var."

Hayır, bu yanlış. Sadık olduğum Tina değil, yardım etmem gereken Tina değil.

"Eloise." Adını fısıldıyorum.

Kafamı tekrar buzdolabına çarptım. Sıkıcı bir gümbürtü. Bir an için uğultusu kesiliyor ama sonra tekrar başlıyor, ses kafamın içinde eşek arıları gibi.

Alnımdan aşağı ılık bir şey damlıyor.

"Eloise." Buzdolabından geri çekiliyorum. Başım dönüyor. Barda geçen uzun bir öğleden sonra çok fazla bira içmişim. Eloise'e daha fazla paraya ihtiyacım olduğunu söylemeliyim. Bana hepsini içmeyi bırakmamı, bunun kira ve yemek için olduğunu söyleyecektir ama o benim kafamın içinde değil, değil mi, benim zihnimde yaşamıyor. Ne benim bildiğim şeyleri biliyor, ne de benim istediklerimi istiyor.

Elimi alnıma sürdüğümde yapış yapış oluyor. Ne yaptığımı gerçekten düşünmeden gözlerimdeki kanı siliyorum, sonra temizlemek için elimi gömleğime sürüyorum.

Tökezleyerek kanepeye geri döndüm. Telefonum minderlerdeki çatlakların arasına düşüyor ama ona uzanmıyorum. Onun yerine uzanıyorum, sonra top gibi kıvrılıyorum, eski bir battaniyeyi kapıp çeneme kadar çekiyorum.

Eloise'i hatırlamalıyım. Benden ne yapmamı istediğini hatırlamalıyım.

Tanrım, başım ağrıyor.

Neden acıyor?

Bira yüzünden olmalı. Barda kavga edip etmediğimi düşünmeye çalışıyorum. Başımı incitecek bir şey yaptıysam.

Bana hiçbir şey gelmiyor.

Tina'dan başka bir şey yok. Tina'ya yardım etmek. Tina'yı sevmek.

Hayır. Tina değil.

Başka birine yardım ediyorum. Eloise.

"C tamir edebilir miyim?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Çenemi o kadar çok gıcırdatıyorum ki dişlerim ağrıyor ama bir türlü duramıyorum. "Tabii ki tamir edebilirim, seni işe yaramaz bok çuvalı, ama bunu yapmak zorunda kalmamalıyım.

pisliğini temizleyin."

Bunun için çok erken. Cumartesi sabahlarının rahatlatıcı olması gerekir.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Ona kadar say.

Daha iyi. Bu daha iyi. Mükemmel değil, ama gelişmiş.

Yeni basılmış kâğıdın kokusunda bir şeyler var, değil mi? Vaat, gelecek ve her şeyin daha iyiye gideceği umudu gibi kokuyor. Bastırdığım bilgi broşürlerini burnuma götürüp içime çekiyorum ve kaybolmadan önce kâğıdın içerdiği sihrin son kokusunu yakalamaya çalışıyorum.

Onları bir kez daha kokladıktan sonra çantama tıktırıp omzuma atıyorum. Bu sabah kütüphaneye hızlı bir yolculuk yaptım. Hava güzel olmasına rağmen, şehir merkezinde bu kadar az insanın yürümesine şaşırıyorum. Daha sonra sürüler halinde dışarı çıkacaklar, barların ve restoranların önünde oturup bira içecekler, nacho yiyecekler.

Tepedeki malikanelerde yaşamayan insanlar için burada basit bir hayat var. İlk evlendiğimizde Jared burada yaşamak istiyordu. Bunu karşılayabileceğimizi söyledi - ve karşıladık da, hem de defalarca. Onun toplumdaki konumuna ve sahip olduğumuz servete uygun bir yer olduğunu söyledi.

Ama mücadele ettim. Jared'i seviyorum, gerçekten. O benim her şeyim, özellikle de çocuğumuz olmadığı için. Main Street'in sonundaki sakin, özel bir mahallede çıkmaz sokağa sıkışmış güzel bir ev

tam da biz yaşayacak bir yer ararken piyasaya çıktı... bu kaderdi.

En azından benim gözümde.

Çok büyük, istediğimden çok daha büyük. Jared daha da büyük bir şey istiyordu ama ben de kraliyet ailesinin yaşayacağı bir yermiş gibi hissettiren kapalı bir siteye hapsolmak istemiyordum.

Ve Jared beni istediğim evi satın alacak kadar çok seviyor, dağın tepesinde tehlikeli bir şekilde tünemiş devasa konakları tercih etti. Bizimki mahallemizin ilk malikanesiydi ve daha sonra ailenin paraya ihtiyacı olduğunda, arsalar başkalarının üzerine inşaat yapması için satıldı.

Yine de mahalledeki en güzel ev. Bir tepeye sıkışmış, arka güverteden muhteşem bir manzaraya sahip, sevicecek çok şey var. Bazen yaşadığımız yeri değiştirmek istemiş gibi yukarıya baktığını görmediğimden değil.

Her şeyi fark ediyorum.

Kütüphane otoparkının yarısı doluydu, bu yüzden kolayca bir yer buldum, eski bir çiftlik kamyonu ile tampon etiketleri ile kaplı yeni bir Prius'un arasına park ettim. Gördünüz mü? Buranın sevdiğim ve özel bir sitede yaşamayı özleyeceğim yanı bu. Buradaki insanlar gerçek. Ne kadar paraları olduğu konusunda endişelenmiyorlar, hepsi bir araya gelerek kasabada bu harika hayatı yaratmışlar.

Eski arabamın gayet iyi çalıştığını söylememe rağmen Jared'in geçen yıl Noel'de bana aldığı yeni model Lexus arabamın kapısını kapattım ve kütüphaneye girmeden önce telefonumu sessize aldım.

Tüm sihrin gerçekleştiği yer burası, değil mi? MTV'de yayınlanan *Cribs* programındaki gibi, zengin ünlüler evlerini ve sahip oldukları tüm aletleri göstererek kendilerini daha da iyi hissetmelerini sağlıyorlar. Her zaman yatak odasına giden yolu gösterirler, yüzlerinde arsız bir gülümseme, sanki yataklarını göstermek için sabırsızlanıyorlarmış gibi.

Sanki Amerika'daki herkes yatakta ne olduğunu bilmiyor. Hadi oradan.

Çocuk bölümü, kütüphanenin sağ arka köşesinde, kasadan yeterince uzakta, böylece hafif bir okuma yaparken çocuklarla karşılaşmak istemeyen insanlar buna gerek kalmıyor. Yakın zamanda yapılan bir bağış sayesinde büyük bir bilgisayar duvarı var ve bir kütüphaneci orada gezinerek interneti kullanırken yardıma ihtiyacı olan herkesin yardım almasını sağlıyor.

İçeri girdiğimde solumda filmler, burada çalışan sinefil tarafından sevgiyle düzenlenmiş tüm DVD'ler var. Netflix'te ne izleyebileceğime dair tavsiyeler almak için ilk kez uğradığımda, hafta sonu için yarım düzine filmle oradan ayrıldım.

DVD oynatıcım bile yoktu.

Ama artık var.

Jared bu alışveriş için benimle dalga geçti ama benim için özenle seçilmiş filmleri izleyerek harika bir hafta sonu geçirdim. Sinefil kütüphaneci Georgina bana el sallıyor, ben de ona el sallıyorum.

Burası evim. Küçükken hava kötü olduğunda ve eve gitmek istemediğimde kütüphanede kaç uzun gün geçirdiğimi hatırlayamıyorum. Kütüphaneciler beni asla dışarı atmazdı ve ben sıcak ve güvende kalırdım.

Geçen hafta her şeyi aldığıma emin olmama rağmen, gitmeden önce almam gereken bir kitap olmadığından emin olmak için bekletme rafını kontrol ediyorum. Bir taşla iki kuş vurabilirim. Alacak kitabım olmadığına emin olduktan sonra ana tezgâha doğru yürüyorum ve çıkış yapan yaşlı bir çiftin arkasında duruyorum.

Her kitabı yavaşça tarıyorlar, yazar hakkında konuşuyorlar ve ben de elimde olmadan dinliyorum. *Acele edin.*

Jared kitap okumuyor, bu da çıkmaya başladığımızda onun hakkında fark ettiğim tek kırmızı bayraktı. Belki de daha fazla araştırmalıyım, kocam spor izlemek isterken ben okumak istediğimde bunun geleceğim için ne anlama geleceğini daha fazla düşünmeliydim, ama bunu başardık.

Çoğunlukla. Yani, kim okumaz ki? Endişe verici bir durum ama en azından okumayı sevdiğim için beni yargılamıyor.

Hatta üç yıl önce eve bir oda daha ekletti ve orayı benim kişisel kütüphanem haline getirdi. Her zaman aynı fikirde olmayabiliriz, ancak kendi tarzında umursamadığını söyleyemem, özellikle de soruna para atabiliyorsa.

Belki de onun bu yanını özleyeceğim.

"Eloise." Çift kenara çekildi ve Agatha, en sevdiğim kütüphaneci, bana gülümsüyor. Daha yaşlı, gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar var, ama gözleri keskin ve parlak mavi ve hiçbir numarayı kaçırmıyor. "Buraya gelmeden önce kontrol etmek için birkaç kitap almayı unutmuşsun."

Gülüyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Burada yetkili sensin, değil mi Agatha?"

Başını sallıyor, ağzını sert bir çizgiye bastırıyor. *İş modu etkinleştirildi.*
"Evet, öyle. Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece senin herkes hakkında her şeyi bildiğini biliyorum." Çantamı açıyorum ve bastırdığım bir yığın broşürü çıkarıyorum. Şu anda tek üzüntüm elimde yeni kartvizitlerimin olmaması, ama siparişler ve elime geçer geçmez bir deste getireceğim.

Elimi tekrar çantama daldırıyorum ve hakkımda yazılan makalenin bulunduğu gazetenin bir nüshasını çıkarıyorum. Okuduğum en iyi haber değildi ama muhabir yeniydi ve yazacak bir şeyler arıyordu ve bana en kısa zamanda gazetede yer alacağına dair söz verdi.

Ve öyleydi.

"Nedir bu?" Agatha'nın parmak eklemleri kireçlenmeden dolayı kalınlaşmış, ama parmakları hala çevik görünüyor, yığınımın en üstteki kağıdı alıyor ve okumak için çeviriyor. "Ne yaptın sen Eloise?"

Cevap vermeyeceğim. Bu, genellikle en iyi kendi başına açıklanabilecek türden bir şeydir.

Hızlıca okuyor, gözleri sayfa üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor. En sona ulaştığında ağzı gevşemiş, kenarları gülümseme şeklinde kıvrılmıştı.

Konuştuğunda alçak sesle konuşuyor. "Harrison'ın her şeyden çok büyük miktarda para getirmeyi sevdiğini bildiğim halde böyle bir şeyi nasıl kabul ettirdiğini anlat bana." Kağıdı yüzüne doğru tutuyor ve bizi izleyen kimsenin ne dediğini duymamasını sağlamak için bir kalkan gibi kullanıyor.

"İnsanlara yardım etme konusunda tutkulu olduğumu biliyorsun." Sesimi alçaltmıyorum. Buna ihtiyacım da yok. Oradan geçen herkesin söylediklerimi duymasını ve onların yanında olduğumu bilmesini istiyorum. "Şu anki kariyerimde bunu yapabilmemin en iyi yolu bu. Büyük evler satmak harika ama ben insanlara yardım etmek istiyorum."

Çok mu abartıyorum?

"Ve dur tahmin edeyim, bunları gerçekten yardımına ihtiyacı olan insanlara dağıtmak için kasabadaki herkes hakkında yeterince şey bildiğimi düşünüyorsun." Kaşları çatıldı ama bunun sadece bir rol olduğunu biliyorum.

Agatha herkes hakkında her şeyi biliyor ve bu bir sır değil.

Ben gülüyorum, o da gülüyor.

"Evet, planım bu dostum. Bana yardım edebilir misin? Ayrıca lobideki ilan panosuna da birkaç tane yapıştırmayı düşündüm. Ben aldığımda

Kartvizitlerimi sana vereyim de sen de dağıt. Yardım etmek istiyorum. Bunu yaparken bana destek olur musunuz?"

Tezgâhın üzerinden ona doğru eğilerek bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görmesini sağlamaya çalışıyorum. Daha az şanslı insanlara yardım etmek istediğinizi söylemek başka bir şey. Bunu herkes yapabilir. Konuşmak ucuzdur.

Ama emek vermeye istekli olmak tamamen başka bir şey. İnsanların buna gerçekten inandığını düşünmelerini sağlamak için gerektiği kadar abartacağım.

"Yapacağımı biliyorsun. Ama telefonun durmadan çalmaya başladığında ve biri seni bölmeden burnunu karıştıracak vaktin olmadığında bana kızma."

Daha sert gülüyorum ve kâğıt yığınına ona doğru kaydırıyorum, ama en üstten birkaç tane alıp panoya yapıştırmadan önce değil. "Sana güvenebileceğimi biliyordum." Duraksıyorum, onu şüphelendirmeden ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum. "Bekâr anneler, Agatha. Gerçekten yardım etmek istediğim kişiler onlar. Benim annem de bekâr bir anneydi ve -" Sesimin çatlamasına izin verdim.

Bana gülümsüyor ve kısa tırnağını yığının üzerine vuruyor. "Bunlar iyi şeyler, Eloise. Kasabadaki insanların bu tür şeylere ihtiyacı var. Gençken bana yardım eden birileri olsaydı ne durumda olurdu hayal edebiliyorum. Sadaka değil -"

"Bir el yukarı," diye bitiriyorum başımı sallayarak. "Değil mi? Gençken zorlandığımı biliyorum. Her şeyi çözdüğümü sanıyordum ve uzun vadede oldukça şanslıydım."

Kaşını kaldırıyor.

"Gerçekten şanslıyım," diye düzeltiyorum. "Ve diğer kadınların da aynı şekilde hissetmesini istiyorum. En azından bunu yapabilirim."

"Bir fark yaratmak için yeni bir şey denemeye bu kadar istekli olduğun için seni kutluyorum. Harrison'ı nasıl ikna ettiğini hâlâ anlamış değilim. O adam bir fareden daha sıkı -"

Boğazımı temizliyorum. "Agatha, kütüphanede küfür etmek yok."

Sırıttırıyor, mavi gözleri parlıyor. Sonra, bir göz kırpma kadar hızlı bir şekilde, kâğıt yığını tezgahın altında kayboluyor. Orada olduklarını ve en başta ona verdiğimi bilmeseydim, hayal edip etmediğimi merak edebilirdim.

"Kırılması zor bir alışkanlık." Tezgâha yaslanıyor. Kazağının kolunun dirsek kısmının biraz yıpranmış olduğunu hemen fark ediyorum. Bileğinin etrafında gevşek iplikler var. Biraz sarkmış, gerilmiş, sanki çok fazla kurutucudan geçirilmiş gibi.

Bir daha böyle bir duruma düşmeyi reddediyorum.

"Diğerlerinin yanı sıra." Ona sırtıyorum ve parmak eklemlerimi aramızdaki tezgâha hafifçe vurmadan önce çantamı kalçamdaki yerine geri koyuyorum. "Her neyse, numaram orada yazıyor, e-postam da öyle. Yardımına ihtiyacı olan ya da benimle konuşmak isteyebileceğini düşünen herkes bana ulaşabilir. Bu herkes için geçerli. Kiminle çalışacağım konusunda hiçbir çekincem yok."

"Sen bir meleksin." Elini beklediğimden daha hızlı uzattı ve benimkini tuttu. Teni serin. Kuru. "Ciddiyim Eloise, bunu yapmaya istekli olman, sadece geride durup düşünceler ve dualar göndermek yerine insanlarla yardıma ihtiyaç duydukları yerde buluşman? Bunun anlamı çok büyük. Bu dünyanın senin gibi iyi insanlara ihtiyacı var."

Ahh. Bu acıttı. Agatha yeni fedakâr çabamla ne kadar bencil olduğumu öğrenirse, ne kadar şok olacağını hayal edebiliyorum.

Ama o asla bilmeyecek. Kimse bilmeyecek. İşin güzelliği de bu. Elini sıkıp bırakıyorum.

"Yardım edebileceğim bir konumda olduğum için gerçekten çok mutluyum. İstemediğim bir hayata, birçok kadının istediği bir hayata sahip olmak ve yardım etmemek benim için korkunç olurdu. Ben de buradaydım," diyorum, kâğıt yığınının sıkıştırdığı tezgâhın üzerine dokunarak. "Kolay değil."

"Öyle değil. Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum. Bulduğum noktaya gelmek için yaptığım hiçbir şey kolay olmadı.

Bu fedakarca görünüyor, biliyorum.

İnsanlar yardım etme nedenimi gerçekten bilselerdi, eminim bu konuda söyleyecek bir şeyleri olurdu. Sadece bir kişi biliyor.

Ve o da parayı benim kadar çok istiyor.

Wyürümeye başlayan çocuk zamani fikrini kim bulduysa hem bir deha hem de sadıstır.

Her şeyden önce, bunu seviyorum. Luke'u diğer çocukları görmeye götürmeyi seviyorum.

Çocuklar, kütüphanede biraz eğlenmesine izin vermek, böylece buranın havasız yaşlı insanlar için havasız eski bir bina olduğunu düşünerek büyümemesi ve bir kez olsun başka birinin ona kitap okumasını seviyorum.

Ama gerçekçi olalım. Bir düzine kıvranan çocuğu, onları eğlendirecek atıştırmalıklar olmadan aynı anda aynı yere koyabileceğinizi kim düşündüyse, belli ki hiç kedi gütmeyi denememiş, çünkü bu da aynı deneyim.

Az önce bize hangi hikâyenin okunduğunu bile hatırlamıyorum. Huysuz ve ateşliyim ve birkaç kitap alıp eve götürmek üzere çantama koyduğumda Luke yola çıkmaya hazırdı. Bu sabah benim yorgunluğuma kıyasla o kadar enerjik ki ağlamak istiyorum.

Sonra kütüphaneye gelmemizin gerçek nedenini hatırlıyorum ve gözlerimin kenarlarından sıcak yaşların aktığını hissediyorum. Bize yaşayacak yeni bir yer bulmalıyım ve yardıma ihtiyacım var. İnternete baktığımda karşılayabileceğimiz bir şey bulamadım.

Ricky'den uzaklaşmalıyız, getirdiği tehditten uzaklaşmalıyız, yatak odamın kapısının hemen dışında ayak seslerinin durduğunu duyduğumda kalbimin sessizliğinden uzaklaşmalıyız.

Luke daha fazlasını hak ediyor. O dünyayı hak ediyor ve benim ona şu ana kadar verdiğim tek şey ortak bir pütürlü yatak ve başka bir şey pişiremeyecek kadar yorgun olduğumda akşam yemeği için bol miktarda mikrodalgada makarna ve peynir.

"Ben bir başarısızım," diye fısıldıyorum. Kelimeler dudaklarımdan dökülene kadar konuştuğumun farkına bile varmıyorum.

geri dönerler. Orada asılı dururlar, ölümcül ve gerçek, bir insanın kapısının üzerindeki buz sarkıtları gibi. Yanlış bir hareketle yere düşeceklerinden emin olabilirsiniz.

Yanlış bir hareket yaparsam biri beni duyabilir.

Onu kasaya doğru götürürken Luke elimi çekiyor. Sadece şu altı Gerald ve Piggy kitabını teslim almamız gerekiyor, sonra belki ona bilgisayar başında on dakika sessiz kalması için rüşvet verebilirim. Oturup elimdeki farklı ev seçeneklerini karşılaştırmam gerekiyor.

Çok fazla olduğundan değil. Yalnız bir anne için değil ama belki bir kütüphaneci bana yardım edebilir. Bunun için varlar, değil mi?

"Luke, eğer iyiysen, bundan sonra parka gidebiliriz." Parka bayılır. Hangi çocuk sevmez ki? Tamamen vahşileşmeleri ve çılgılık atarak etrafta koşuşturmaları için mükemmel bir yer. Bunu kütüphanede yapıyor ve ben berbat bir anne oluyorum. Bunu parkta yapıyor ve herkes bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor, kendilerinin de yorgun ebeveynler kulübünün bir parçası olduklarını söylüyorlar.

"Bu senin için mi?" Bana yardım eden kütüphaneci çok yaşlı. Yine de bana gülümsüyor, sonra bir yerden bir rulo çıkartma çıkarıyor. Kâğıdı yırtıp bir şeridini Luke'a uzatmasını şaşkınlıkla izliyorum. "Bunları kitapların üzerine yapıştırma," diye uyarıyor Luke'u, çıkartma rulosunu ortadan kaldırırken. "Ya da mobilyalarınıza. Ya da annenin arabasının camlarına."

Bana bakıyor. Yemin ederim, içimi, ne kadar yorgun olduğumu saklamaya çalıştığım yeri görüyor ve başını hafifçe sallıyor.

Bir defter çıkarıyor. Nereden? Bilmiyorum, ama bir sihirbaz olabilir.

"Al," diyor ve bir çırpıda Luke'a uzatıyor. "Onları buraya yapıştır. Okuduğun her kitap için bir tane. Annenle kütüphaneye her geldiğinde defteri de yanında getir, sana daha fazla çıkartma vereceğim."

Adam, ağzı ve gözleri kocaman olmuş bir halde ondan alıyor. "Ne diyorsun?" Onu omzundan dürtüyorum.

"Teşekkür ederim." Sesi yumuşak ama kütüphaneci gülümsüyor.

"Bu size arabaya ulaşmak için biraz zaman kazandırır." Ekranında bir şeye dokunuyor. "Devam edin ve kartınızı ve kitaplarınızı taratın."

Cüzdanımdan kartımı çıkarıyorum. Kartı düşürüp geri aldığımda gülümsüyor ve şu anda ne kadar dağınık görüldüğüm hakkında hiçbir şey söylemiyor.

İşini bitirdiğinde taranmış kitap yığını ondan geri alırken, "Gerçekten minnettarım," diyorum. "Bilgisayarları kullanmam gerekiyor ve çıkartmalar onu eğlendirmeye yardımcı olacak."

"Ne arıyorsun?" Soruyu sorarken bana bakmıyor. Önüme bakıyor ve ben de yoldan çekilmemi bekleyen biri olmadığından emin olmak için dönüyorum.

İçimde, bilgisayarda ne arayacağımı zaten bildiğine ama bunu açıkça söylemek istemediğine dair belirgin bir his var.

Bazı kadınlar böyledir, değil mi? Özellikle de yaşlı olanlar. Sanki kafanızın içinde neler olup bittiğini biliyorlar, sanki acınızı hissedebiliyorlar ve siz hissedemeseniz bile ona bir isim koyabiliyorlar. Hayatımda böyle birkaç kadınla tanıştım ve ona cevap vermeden önce isim etiketine baktım.

Agatha.

"Yaşamak için yeni bir yer arıyoruz." Kendimi düzeltiyorum, omurgamı olabildiğince sert ve sağlam bir şekilde çiziyorum. Kelimeler ağzımda sahte gibi dursa da, sanki bir rol oynuyormuşum gibi, yine de bunun benim için gerçekleşeceğine inanmak istiyorum. Kendisi ve çocuğu için daha iyisini yapabileceğini düşünen ama yapamayan kadının hikâyesi gibi ibretlik bir hikâye olmak istemiyorum.

Bundan daha fazlası olmak istiyorum. Eminim bunu istemek çok zor değildir.

"Yeni bir yer mi?" Şimdi bana bakıyor. Burnu bir kuş gagası gibi biraz sivri. Gözleri hızlı ve çabuk, parlak mavi, beni içine alıyor ve sadece şu anda neler olduğunu değil, geçmişte nelerle karşılaştığımı da tam olarak anlayabildiğini hissettiriyor. "Yani zaten yaşayacak bir yerin var ve bundan hoşlanmıyor musun?"

Tereddüt ediyorum. Luke'a bakıyorum. Kendini halının üzerine bırakmış ve Agatha'nın verdiği küçük kitaba dikkatle çıkartmalar yapıyor. Çıkartmaları kullanmadan önce yapması gerektiği gibi henüz kitapları okumaya başlamadığı için bir an için kendimi kötü hissediyorum ama Agatha'nın bunu umursamayacağına dair içimde çok iyi bir his var. Önemli olan şu anda meşgul olması ve beni dinlemiyor olması, gerçi beni dinliyor olsa bile söylediklerimin ne anlama geldiğini anlayacağından şüpheliyim.

Küçük çocuklar yetişkinlerin konuşmalarındaki tehlikeyi hissedebilirler, ancak bu gerçekten anladıkları anlamına gelmez. Neden bahsettiğimi anlamayacak.

"Yaşadığımız yer güvenli değil." Yine de sesimi alçak tutuyorum, sadece Luke'un beni duymasını istemediğim için değil, aynı zamanda başka kimsenin dinlemediğinden emin olmak istiyorum. İnsanlar meraklıdır. "Onun zarar görmesinden endişe etmeyeceğim bir yerde büyümesine izin vermek istiyorum."

Hemen cevap vermiyor. Yanaklarımın kızarmaya başladığını

hissediyorum.

"Sadece internete bakmam gerekiyor. Bakalım başka daire var mı? Oda arkadaşlarımız var ve bu masrafları düşürmemize yardımcı oluyor ama..." Sesim kesiliyor. Agatha adında küçük, yaşlı bir kadına bakıp ona gerçekten korktuğum şeyi nasıl söyleyebilirim? Gözlerinin içine bakıp yanımdaki odada gizlendiğini düşündüğüm tehlikeyi ona nasıl anlatabilirim?

Ricky ile yaşamak zorunda olduğum bir pozisyona düşmek benim hatam. Merhamet beklemiyorum.

"Bir işin var mı?"

Agatha'nın sorusu beni şaşırtıyor. Daha da dikleşiyorum ve başımı sallarken gözlerinin içine bakıyorum.

"Çalışıyorum. Bir kreşte çalışıyorum." Uzanıp Luke'un saçlarını karıştırıyorum. "Bu sayede onun yanında olabiliyorum ve bebek bakıcısı tutma konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor. Ona göz kulak olabilirim."

"Güzel." Başını sallıyor, sonra tezgahın altından bir kağıt parçası çıkarıyor. Ardından bir gazete. O kadar çabuk ortaya çıkıyorlar ki sanki sihirbaz gibi. Önce hiçbir şey yok, sadece boş bir tezgah; sonra orada iki şey var.

Bana ters geliyor ama ünlem işaretlerini görüyorum.

Gazeteyi üstüne bırakıyor.

Ev Sahipleri Yeni Programla İhtiyaç Duydukları Yardımı Alıyor

"Eloise'i aramanı istiyorum," diyor ve kâğıtları evirip çevirip bana doğru itiyor. "O iyi bir insan. Sana yardım edebilir."

İsteyip istemediğimi düşünmeden kâğıtları alıyorum. "Kendi başıma halledebilirim," diyorum ona. "İşi yapmak benim için sorun değil, gerçekten. Bilgisayarlarınızı kullanmak, her şeyi telefonumun ekranından okumaya çalışmaktan daha kolay olacaktır. Yeni bir oda arkadaşına ihtiyacı olan biri var mı diye internette basit bir arama yapacağım ve belki şuradaki kütüphaneci başka bir web sitesi biliyordur diye düşündüm."

"Yeni yürümeye başlayan bir çocukla yaşamayı kabul edebilecek insanlar bulmanın kolay olduğunu sanmıyorum." Sözlerinde doğruluk payı var ve irkiliyorum ama kaba olmaya çalışmıyorum.

O haklı.

"Şu anda oturduğumuz daireyi bulduğum için gerçekten şanslıydım," diye itiraf ediyorum. Utanç içime hücum ediyor. Luke'un kabul göreceği ve benim kendimi güvende hissedeceğim bir yer bulma olasılığım nedir?

Bunu istemek çok mu fazla?

"Eloise'i ara." Agatha'nın sesi nazikti. Nazik. "O iyi bir insan, tamam mı? Sana yardım edecektir, bunu garanti edebilirim."

Kâğıtlara bakıyorum, gözlerim kelimeleri gözden geçiriyor, burada daha fazla durmadan işin özünü anlamaya çalışıyorum. "O bir emlakçı," diyorum ve sesim düz çıkıyor. "Bir ev satın alamam." Bu saçmalığa kıkırdıyorum.

"İnanılmaz biri." Kağıtları geri vermeye çalıştığımda Agatha ellerini kaldırıyor. Başını iki yana sallıyor. "Bazen işlerin istediğin gibi gidebileceğine biraz inancın olmalı, tamam mı? Sadece ara onu."

"Yapacağım." Kağıtları ve Gerald ve Piggy kitaplarını yanımda getirdiğim çantaya doldurup omzuma atıyorum. Bilgisayarları kullanarak yeni bir yer bulmaya çalışma düşüncem yok oldu. Şu anda sadece buradan çıkmak istiyorum. Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Belki park yardımcı olur. Burası dışında her yer olur.

Burada ağlamayacağım. Bu kadının önünde olmaz.

"Ara onu." Luke'u yerden kaldırıp ellerimle omuzlarından sıkıca tutarak ondan ve tezgâhtan uzağa doğru çevirirken Agatha bana el sallıyor. "Güven bana. O senin hayatını değiştirebilir."

Havalı kapılardan geçip gün ışığına çıkarken kendi kendime "Hayatımı değiştir," diye mırıldanıyorum. "Doğru." Bana hayatımı değiştireceğini söyleyen son kişi beni hamile bıraktı ve peşine düşmeyeyim diye bana sahte bir isim verdi.

O benim hayatımı değiştirdi. Bana Luke'u verdi.

Ve oğlumdan hiçbir şey için vazgeçmem. Ama böyle mucizeler vaat eden insanlara da güvenmiyorum.

"Çişim geldi." Luke elimi çekştirerek beni otoparktan uzaklaştırıp kütüphaneye geri götürüyor. "Anne, çişim geldi."

"Tamam, hadi işeyelim." Şu anda içimden çılgılık atmak gelse de yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Onun yerine, beni kütüphaneye geri götürmesine izin verdim.

Kapının hemen içinde el ilanları olan bir pano var ve Eloise'den bir tane daha görmek için yeterince uzun duruyorum.

Her yerde o var. Belki bu bir işarettir.

Çıkış istasyonuna varmadan dönüyoruz ve onu da yanıma alarak kadınlar tuvaletine giriyorum. Umarım çok geç kalmamışızdır. Tuvalet eğitimi kolay olmadı ama o kararlı.

Banyoda başka kimse yok ve o ilk kabine koşarak giriyor, ben ona katılamadan kapıyı üzerime kapatıyor.

Bir kaza geirmediğinden emin olmak için kapı ile kapı çerçevesi arasındaki aralıktan bakmaya çalışarak kaskatı kesiliyorum.

Tuvalete işeme sesini duyduğumda rahatlayarak kapıya yaslandım. *Tamam.* Biliyor musun, bir süredir hiçbir şey benim kontrolümde değilmiş gibi hissediyordum.

Ama her şeyle başa çıkabilirim.

Luke'u beklerken antamdan Agatha'nın bana verdiği kâğıdı çıkarıyorum.

Eloise. Kulağ a hoş bir isim gibi geliyor. Ve makaleyi çok hızlı bir şekilde taradığımda, yardım etmek istediğı insanların kriterlerine uyuyorum gibi görünüyor.

Belki de Agatha'nın bana yardım etmeye çalışmasına çok sert tepki verdim.

Belki Eloise'i ararım. Kimsenin hayatımı değıştirmesini beklemiyorum. Bu kendim için yapmam gereken bir şey.

Ama şu anda biraz yardıma hayır demem.

Even Harrison'a büyük bir oyundan bahsettim, ona makaleyi gördükleri ve ev satın alanlara nasıl yardım etmek istediğimi duydukları anda insanların telefonumu çaldıracağından emin olduğumu söyledim.

Sadece sevdikleri değil, aynı zamanda karşılayabilecekleri bir ev, ilk e-postamı neredeyse bir hafta sonrasına kadar almadım.

Jared yemek masasında karşımda oturuyor, telefonu yüz üstü tabağının yanında, gözleri birkaç saniyede bir ekrana kayıyor. En azından ben telefonumu ters çevirip tezgâhın üzerine koyacak kadar terbiyeliyim. Fikrimin boşuna olmadığını anlamam için çalmasını, biplemesini ya da başka bir şey yapmasını bekliyorum.

Ama şu ana kadar bir şey yok.

Ve sanki derimden çıkıyormuşum gibi hissediyorum.

"İşler nasıl?" Aramızdaki sessizliği doldurmak için can atıyorum. Jared çok konuşmaz. Hiç konuşmadı ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ilk tanıştığımızda beni ona çeken şeylerden biri de buydu. Sessiz bir tip, bilirsiniz. Çok sessiz, çok içe dönük.

Bu yüzden sohbet edemiyorum.

"İş iştir." Telefonunun ekranına hızlıca iki kez dokunarak ekranın aydınlanmasını sağlıyor. Orada gördüğü -ya da göremediği- şey kaşlarının birbirine çarpmasına yetiyor. "Sen mi? Yeni projen nasıl gidiyor?"

Yeni projem. Sanki hayatımı değiştirecek bir şey değilmiş gibi. *Umarım.* Jared'in yapmak istediğim bir şeyi sadece üç kelimeyle neredeyse gülünecek kadar küçümsemesinden nefret ediyorum.

"Henüz hiç telefon almadım," diye itiraf ediyorum. "Ama umutluyum. Kütüphanedeki Agatha'ya bir sürü bilgi verdim, böylece o da bunları insanlara aktarabilir.

Kimin ihtiyacı olabilir. Kasabanın etrafına birkaç broşür astım. Umarım gazete makalesi de ismimi duyurur."

"Ve gerçekten bunun kasabanın bir ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" Şimdi tüm dikkati bende. Kara kaşları hâlâ birbirine kenetlenmiş, yüzü şaşkınlık ifadesiyle donmuş gibi. Eskiden onu şok etmişim gibi bana bakmasını sağlamayı severdim. Şimdi sevdiğimden emin değilim.

Bu iyi bir şaşkınlık değil. Daha çok onu kandırdığıma şaşırmış ve bir sonraki adımını düşünmeye çalışıyor gibi.

"İnsanların uygun fiyatlı konut bulmalarına yardımcı olacak birine mi ihtiyaç var?" Riesling şarabımdan bir yudum alıyorum. Yutmadan önce bir an dilimin üzerinde duruyor. "Evet. Bir ihtiyaç olduğunu biliyorum." Tabii ki bunu göremezdi.

"Ama arama yok." Bir parça biftek saplıyor ve çatalı bana doğrultuyor. "Kendin söyledin. Arama yok. Belki de bu gerçek bir ihtiyaç değil, algılanan bir ihtiyaçtır. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ellerim kucağımda olduğu için peçetemi nasıl düğümlediğimi göremiyorum.

"Sanırım," diyorum, sonra boğazımı temizlemek için duraklıyorum. "Sanırım bazen insanların aramak için cesaretlerini toplamaları biraz zaman alıyor. Yardım istemek kolay değil Jared. Sen hiç ihtiyacın olduğunda yardım istemekte zorlanmadın mı?"

Soruyu kiminle konuştuğumu düşünmeden soruyorum. Karşımda oturan adam hayatında hiçbir şey istememiş. Yardım istemek için mücadele etmiş olması mümkün değil, çünkü bir sorun olduğunda, sorun ortadan kalkana kadar para saçıyor.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun." Ağzı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Ben cevap veremeden tabağına bakıyor ve bir parça daha biftek saplıyor. "Ona ne kadar süre vereceksin? Daha da önemlisi, Harrison bu işin yürümesi için sana ne kadar süre verecek?"

Asıl soru bu, değil mi? Sanırım her şey Jared'in Harrison'a son zamanlarda ne kadar para verdiğine bağlı.

"Daha bir hafta bile olmadı." Telefonum arkamdaki tezgâhta bip sesi çıkartıyor ama duymazdan geliyorum. Şansıma bakılırsa muhtemelen spam'dir. Ayrıca, Jared ve benim bu konuşmayı bitirmemiz gerekiyor. "Bazen iyi şeyler için beklemen gerekir. İlk çıkmaya başladığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirdim. Ağzı gevşedi, dudaklarının etrafındaki çizgiler kayboldu.

"Benimle çıkmayacağın konusunda çok kararlıydın." Gülüyor ve şarabından bir yudum alıyor. Kadehi neredeyse boşalmıştı ve ben ayağa kalkıp şişeyi yanımda getirerek doldurdum. Bunu yaptıktan sonra, uzanıyor ve beni öpmek için aşağı çekiyor. "Ve şimdi bize bak. Seni seviyorum, Eloise."

"Ve seni seviyorum." Beni tekrar öpmeden önce ondan uzaklaşıyorum.

Peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalkmadan önce şarabın yarısını içiyor.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Sanırım bir duş alacağım ve sonra ofisimde çalışacağım. Bana ihtiyacınız olursa nerede olduğumu biliyorsunuz ama eminim yapacak işleriniz vardır."

Evet, mutfakı temizlemek gibi. Masayı temizle. Jared'in istesem bize bir aşçı tutacağını biliyorum ama konu bu değil.

Ben böyle yetiştirilmedim.

Jared bana bir öpücük daha veriyor, yüzümü çevirdiğimde yanağıma konduruyor; sonra kapıdan çıkıyor, akli yapacağı işte.

Telefonumun çıkardığı bip sesini hatırlayınca iç çekip masaya dönüyorum. Bulaşıkları şimdilik oldukları yerde bırakarak, telefonumu tezgâhtan alıp parmağımla açıyorum. Parmak izimi tanınması sadece bir an alıyor; sonra ekranım yanıp sönererek canlanıyor.

"Sadece bir e-posta," diye mırıldanıyorum, hayal kırıklığı göğsümde ağırlaşıyor. Yardıma ihtiyacı olan birinden gelmesini ne kadar istesem de, görünüşe göre bu başka bir günü beklemek zorunda. Yine de bu bir iş e-postası ve belki biri bana ulaşmıştır. Belki de beni aramaktan çekinmişlerdir.

İnsanları asla bilemezsin.

Küçük simgeye dokunuyorum ve nefesim kesiliyor, okumaya başlarken tezgâha yaslanıyorum.

"Sevgili Eloise," diyorum, sesim Jared odaya geri gelse bile kapı aralığından hiçbir şey duyamayacağı kadar kısık. "Geçen hafta kütüphanede bana bilgilerinizi verdiniz ve bir ev satın almama yardımcı olup olamayacağınızı öğrenmek için size ulaşmak istedim."

Evet, evet yapabilirim.

Heyecandan içim içime sığmıyor ve derin bir nefes alıp okumaya devam ediyorum. "Benim adım Tina Miller ve Luke adında bir oğlum var. Birkaç oda arkadaşıyla birlikte bir apartman dairesinde yaşıyorduk ve artık kendi evimize çıkma vaktimiz geldi.

kendi evim var. Çok para kazandırmasa da bir işim var. Bana bu adresten bir e-posta gönderebilir ya da konuşmak için beni arayabilirsiniz."

Oluyor işte. Jared'e koşup e-postayı yüzüne çarpmak ve işlerin ona söylediğim gibi yolunda gittiğini göstermek istiyorum ama kendimi durduruyorum. Planımın bir araya geldiğini duyacak havada değil. Şu anda o haklı olmak istiyor ve benim haksız olmamı istiyor ve böyle olduğunu düşünmesine izin vermek beni öldürecek olsa da, onun oyununu oynamak zorundayım.

Ve daha da önemlisi, kiminle çalıştığımı fark etmesini istemiyorum.

"Tina," diyorum ve yanıt e-postasını açmak için parmağımla adının üzerine dokunuyorum.

Cevabımı yazarken parmaklarım küçük klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Merhaba! Bana ulaştığınıza çok sevindim. Evet, size ve oğlunuz Luke'a yaşayacak yeni bir yer bulmanızda yardımcı olabilirim. İkiniz hakkında biraz bilgi verirseniz ve bir evde ne aradığınızı söylerseniz

sizin için çalışacak bazı yerler bulmaya başlayın. Neden Pazartesi günü ofisime gelmiyorsun? Konuşabiliriz.

Gönder tuşuna bastım, sonra telefonumu göğsüme doğru tuttum.

Pazartesi o kadar da uzak değil. Hafta sonu boyunca yeni bir ev olasılığını düşünmesine izin vermek, hayalini çok daha heyecanlı hale getirecektir. Oda arkadaşlarıyla yaşamak kulağa berbat geliyor, özellikle de küçük bir çocukla.

Ama ben onun hayatını değiştirebilirim. Tina'nın bana, benim de ona ihtiyacım var ve ikimizin de tam olarak istediğimiz şeyi elde etmek için birlikte çalışmamamız için hiçbir neden yok.

Bu tam olarak doğru değil, değil mi? İstedığimi alacağım. Tina... ona ikincil hasar diyelim.

Tabii ki bana ne kadar yardım ettiğini bilmeyecek. Birinin onu nasıl tanıdığını anlaması isteyeceğim son şey. Bu plan uzun zamandır geliyordu.

Ama her şey yoluna girdiğinde, hayatımdaki her şey daha iyi olacak.

Üst kattaki düşün sesini duyuyorum, su borulardan gürül gürül akıyor. Jared bu evden nefret ediyor. O daha büyük bir şey istiyor, insanların ne kadar paramız olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey, ama ben burayı seviyorum.

Mutfağa doğru yürüyüp perdeyi kaldırıyorum ve ön pencereden dışarı bakıyorum. Sokağın karşısında, ön bahçesinde kocaman bir meşe ağacı olan küçük bir ev var. Soluk mavi panjurları ve küçük bir ön verandası var, ama iyi

Kemikler. Çoğu insan ev ararken muhtemelen burayı görmezden gelecektir.
Ama sanırım yeni komşular edinmenin zamanı geldi.

RICKY

T Eloise'in bugün erken saatlerde bana gönderdiği mesaj hala

Bu kadar çok para harcamaya devam edersen bir işe ihtiyacın var.

kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Doğru, sanki bugün Tina'ya göz kulak olmamı isteyerek zaten benden çok şey istemiyor. Evet, dairenin parasını kuzenim ödüyor. Ve evet, bana yemek için para verdi. Dışarı çıkmam için. Ama bu bitiyor ve şimdi daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına ihtiyacım var yoksa Tina'ya göz kulak olamayacağım ve onun istediği de bu, değil mi? Tina'ya göz kulak olmamı, güvende olduğundan emin olmamı, onu korumamı ve başına kötü bir şey gelmediğinden emin olmamı, onu izlerken -

Hayır, onun istediği bu değil.

Başımı sallıyorum, apartmanımızın dış tuğlalarına yaslanıyorum. Çiçek tarhlarında yabancı otlar çıkıyor, oraya ekilen bitkileri boğuyor. Gözlerimi kısıyorum, sonra daha iyi bakmak için diz çöküyorum. Nergisler. Eskiden nergisler vardı, ama şimdi çoğu yok, boğulmuşlar ve kimse gelip otları temizlemedi, kimse temizlemek için bir şey yapmadı.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. Açıyorum. Eloise ile mesajlaşmamı açıyorum.

Daha fazla paraya ihtiyacım var, işe değil.

Cevabı neredeyse anında geliyor. Acaba o devasa evinde ne yapıyor, kabarık bornozuyla oturup dondurma yiyor ve neler olup bittiğini anlatmak için mesaj atmamı mı bekliyor?

retken herhangi bir Şeye, insanlara yardımcı olacak herhangi bir Şeye dahil olması için çok hızlı cevap verdi.

Başımı sallıyorum. Mesajını oku.

Sana gereğinden fazlasını
verdim.

Sertçe nefes vererek ayağā kalkıyorum. Binaya yaslanıyorum. Bira ve likör başımı döndürüyor ve bacaklarımı güçsüz hissettiriyor ama bir dakika içinde yukarı daireye çıkacağım çünkü Tina'yı görmeden yatmak istemiyorum. Eloise'e mesaj atmalı ve herhangi bir geliŖme olup olmadığını bildirmeliyim.

bildiğinden daha pahalı

Başparmaklarım, ne hakkında konuŖtuğumu dŖnmeme fırsat vermeden klavyenin üzerinde uuŖuyor. Hangisi daha pahalı? Bar yemeğimi? Alkol m? Eloise'in hiçbir aramasını ya da mesajını kaırmayayım diye bana aldığđ telefon mu?

Sabah biraz gönderirim ama bu kadar çok harcamayı
bırakmalısın.

Sırıyorum. Ben kazandım. Ben her zaman kazanırım; sevgili kuzenimin dŖnmediğđ Şey de bu. İsteddiğđ tek Şeyi elde etmeye kendini o kadar kaptırmıŖ ki, benim de istediğim bir Şey olabileceğini, onu elde etmek için çok alıŖmaya istekli olabileceğimi ve onun her zaman istediğini elde edip benim edemememin adil olmadığını fark etmemiŖ.

Tina bu gece nasıl? Her Şey yolunda mı?

Binadan uzaklaŖıp dairemizin penceresinden yukarı bakıyorum. nc kattayız, bütün gün bardaysanız yürümek için çok uzun bir yol. Pencereden hafif bir ıŖık sızıyor ama tek görebildiğim bu. Eloise'e neler olduğunu anlatabilmem için önce oraya çıkmam gerekecek.

"Tina hakkında rapor vermeye hazırlanıyorum efendim," diyorum ve telefonumu tutan elimle özensiz bir selam veriyorum. Sıkı sıkı tutmam, dŖrmemem gerekiyor, sadece Eloise'in benimle iletiŖim kuracağını sylediğđ tek yol olduğu ve ona neler olduğunu anlatabilmem gerektiğđ için değil, aynı zamanda Tina'nın bazı fotoğraflarını çektiğim için. Sadece bunu yapmam gerektiğđ için.

Keşif, sadece hedefimi unutmamamı sağladığı için ve o fotoğrafları kaybetmek istemediğim için.

Onları kaybedemem.

Merdivenler boş ve öne doğru eğilerek, yürümekten çok sürünerek çıkıyorum. Bir adım daha atmak için ayağımı her kaldırdığımda o kadar zorlanıyorum ki neredeyse nefesim kesiliyor ama başarıyorum ve anahtarım bir, iki, üç kez vurduktan sonra kapıya giriyor. Anahtar içeri girip dönüyor ve ben dairenin içindeyim, kapıyı arkamdan kilitliyorum, Paula'nın bir keresinde bunu yapmadığımda nasıl kışıma yapıştığını hatırlıyorum, bana bizimle yaşayan bir çocuğumuz olduğunu ve onu güvende tutmanın hepimize bağlı olduğunu söylemişti.

Tanrım, çok yorucu.

Koridorda yürürken telefonum hala elimde, biraz tökezlediğim için sadece bir kez duvara çarptım. O çocuk koridorda oyuncak bir araba bırakmıştı ve ben de onu tekmeledim. Araba benden uzaklaşıyor, metal duvara çarpıyor ve koridordan gelen sesler susuyor.

Duruyorum. Kendimi toparladım. Derin bir nefes alıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Yakışıklıyım, annem gençken yakışıklı olduğumu söylerdi ve kadınların barın karşısından bana nasıl baktıklarını görüyorum, neredeyse benimle konuşma şansı bulamamaktan korkuyorlar.

İşte orada. İşaretim. Tina, Luke'la birlikte kanepede oturuyor, ikisi birbirine sarılmış, Tina'nın kolu Luke'un omzuna dolanmış, küçük bedeni Luke'ununkinin hemen yanına gömülmüş. Kitap okuyorlar, ya da okuyorlardı, ama şimdi durdu ve odaya girdiğim için ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi bana bakıyor.

Gülümsüyorum.

Geri veriyor.

Güzel. Bu iyi bir şey. Onunla konuşmak ve nasıl olduğunu görmek istesem de, Eloise'in onun hakkında bilgiye ihtiyacı olduğunu, mümkün olduğunca çok şey öğrenmem gerektiğini hatırlıyorum ve söyleyeceklerimi yutup ona bakıyorum.

O iyi. Sağlıklı. Luke mutlu görünüyor. Sabırsızca kitaba vuruyor ve sanki dikkatini ona vermesini sağlayacakmış gibi ona doğru biraz daha kıvranıyor. Ama yapamıyor, değil mi? Luke'un okumaya devam etmesini istediğini fark edemeyecek kadar bana bakmakla meşgul ve gözlerini benden alamaması tüylerimi diken diken ediyor.

Tıpkı bardaki kadınlar gibi.

Sadece burada benimle tanışmak için söyleyecek bir şeyler bulmaktan korkmasına gerek yok. Ben buradayım, can kulağıyla dinliyorum, ne isterse konuşmaya hazırım.

Ama o bir şey söylemiyor.

Sertçe yutkunuyorum, sözcüklerin aklıma gelmesini istiyorum, zekice ve esprili bir şey arıyorum, burada benimle kalmasını sağlayacak bir şey. Belki Luke'u yatırır ve geri gelir, böylece konuşabiliriz, böylece Eloise'in ne bilmek istediğini öğrenebilir ve burada her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olabilirim, ama hiçbir kelime gelmiyor.

Ayağa kalkıyor, ağzı sert bir çizgi halinde. Luke'u kalçasının üzerine kaldırıp bir patates çuvalı gibi oraya yerleştirirken Luke ona pençe atıyor ve ondan gelen sesleri duymama ve ağzının hareket ettiğini görmeme rağmen ne dediğini anlayamıyorum.

Sanki beni tanımamaktan korkuyormuş gibi hafifçe başını sallıyor, sonra yanımdan iterek geçiyor, etrafımdan dolaşıyor, kibar olmak ve bana çarpmamak için neredeyse koltuğu devirerek koridorun sonuna doğru ilerliyor. Luke hâlâ bir şeyler konuşuyor ama ne, bilmiyorum.

Onların odasına girdi. Donup kaldım. Geri dönecek, biliyorum. Luke'u yatırıyor, böylece ikimiz birlikte biraz zaman geçirebilir, konuşabilir ve birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz ve sonra geri dönecek.

Kulaklarım acıyor, çok sessizim. Tamamen hareketsiz duruyorum. Göğsümde kalbim gümbürdüyor, vücuduma kan pompalamakta zorlanıyormuş gibi atıyor, sanki damarlarımda kan değil de çamur varmış gibi ve her pompalamayı sert hissediyorum, sanki biri göğsüme vuruyormuş gibi. Sonra, bundan daha da yüksek, inanılmaz derecede yüksek, kapı kilidinin tıkırtısı, gerçekten mantıklı olmasa da, değil mi, koridorun aşağısından gelen küçük sesin bu kadar yüksek olması.

Yatmaya gidiyor.

Hareket etmiyorum. Koridora bakıyorum, ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum, sonunda uzanıp destek için koltuğun arkasına tutunana kadar, hala geri gelmesini bekliyorum, beni burada bırakmasının bir hata olduğunu, burada benimle olmak istediğini ama önce Luke'u yatağa yatırması gerektiğini anlamasını bekliyorum - *anlıyorsun, değil mi Ricky?* - Ve tabii ki anlıyorum, benden ne istiyorsa anlıyorum.

Ama geri gelmiyor.

Telefonum titriyor.

O nasıl?

Yanıtımı verirken hayal kırıklığı içime işliyor.

yatakta yorgun o iyi

O iyi, değil mi? Bana bir şey söylemediği için iyi olduğunu varsaymak zorundayım ama bu sadece yorgun olduğu ve uykuya ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Yarın, tekrar deneyeceğim. Ve yarın Eloise bana daha fazla para gönderecek, böylece bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Koridorda tökezliyorum. Parmaklarımı duvarda gezdiriyorum. Tina'nın kapısının önünde duruyorum.

Beni duymaması için dikkatlice eğilip kulağımı tahtaya dayıyorum ve hâlâ uyanık olduğuna dair herhangi bir ses var mı diye dinliyorum.

Sessizlik var.

Nefesim çok gürültülü.

Nefesimi tutuyorum.

Hala bir şey yok.

Yatakta olmalı. Yorgun. Luke'a bakmak ve çalışmak tam zamanlı bir iş olmalı.

Elimi kapısına bastırıyorum ve tokmağa bakıyorum. Kilitlemişti, biliyorum, ama yine de uzanıyorum, yine de elime alıyorum, önce sağa, sonra sola çeviriyorum, sadece kontrol etmek için, sadece bir şeyler duymadığımdan emin olmak için, gerçekten ona gelip sarılmamı ve burada daha fazla kalmayacağını söylememi istemediğinden emin olmak için, onu ve Luke'u bekleyen bir ev olduğunu, orada ona katılacağımı söylüyorum çünkü bana baktığında gözlerinin nasıl açıldığını görüyorum, her şeyin yoluna gireceğini

-

Ama topuz dokunuşumun altında dönmüyor ve elimi tekrar yanıma bırakıyorum.

Yandaki odama git.

Luke, Debbie'nin kollarının güvenliğinden bana bakıyor, gözleri kocaman. Resmi olarak işten çıktım ve ikimizin de eve dönüyor olması gerekiyordu. Pazartesi günleri genellikle parkta durur ve fazladan enerjisini atmasına izin veriyorum. Bazen, hafta sonu yaptığımız market alışverişinden sonra fazladan param kalırsa, fırına uğrayıp birer kurabiye alıyoruz.

O yüzden bana neden onu kurtların önüne atmışım gibi baktığını çok iyi anlıyorum.

Çocuğumun yüzündeki yalvaran ifadeyi görmezden gelerek Debbie'ye, "Ben bu işi hallederken ona göz kulak olduğun için gerçekten minnettarım," diyorum. O iyi olacak. İyiden de iyi aslında. Kreş bugün için resmen kapandığına göre, Debbie oğlum için güzel atıştırmalıklar getireceğini söyledi bile. Şu anda burada olmak istemeyebilir, ama ona bir paket Dunkaroos verir vermez, ihanetimi unutacağından eminim.

"Bir şey yapman gerektiğinde bu küçük fıstığı tutmaktan mutluluk duyacağımı biliyorsun." Debbie ona cıvıldıyor, onu tutuş şeklini değiştiriyor ama elinden kurtulmasına izin vermiyor. Çok iyi, hakkını vermeliyim.

"Her şeyi yoluna koyana kadar seni bu konuda ikna edebilirim." Şifreli bir dille konuşuyoruz ama Debbie neler olduğunu çok iyi biliyor. Dün onu aradım, emlakçıyla yapacağım görüşmenin telaşı içindeydim. Luke'un olanlardan haberdar olmasını istemiyorum.

Her şey altüst olursa ve yeni bir evimiz olmazsa ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmek içimi kemiriyor. Onu mümkün olduğunca uzun süre karanlıkta tutmalıyım ve ancak yeni evimizin anahtarları cebimde olduğunda ona neler yaptığımı anlatacağım.

Peki ya Eloise bana gerçekten yardım edemezse? O zaman sanırım gerçeği asla öğrenemeyecek. Acımasızca görünüyor ama bence bu onun kalbini kırmaktan çok daha iyi bir seçenek. Normalde çocuklar çabuk toparlanır ama Luke çok yumuşaktır.

"Bayan Debbie'ye iyi davran, tamam mı?" Alnına bir öpücük konduruyorum, sonra kollarını bana doğru açtığı anda ondan uzaklaşıyorum. Küçük çocuklar sizi yakalamak ve onları terk etmenizi engellemek istediklerinde ahtapotlar gibidirler.

"Anne, hayır." Sesi üzgün ama sonra dönüp yüzünü Debbie'ye gömüyor.

Gülüyor. Ben gülmüyorum.

"O iyi olacak Tina, endişelenme. Güven bana, tüm bunlar söylenip bittiğinde ve herkesle paylaşacak iyi haberlerin olduğunda, bu sadece bir anı olacak. Şimdi git ve harika bir toplantı yap, tamam mı?"

"Teşekkürler." Başımı salladım ve ellerimi pantolonumun üzerinden indirmeden önce sertçe nefes verdim. Bütün çocuklar toplanır toplanmaz daha güzel bir pantolon giydim. Bunlar benim tek pantolonum ve tek bir deliği bile yok, bu yüzden beni oldukça saygın gösterdiklerini düşünüyorum. Ayrıca son iki yıla ait tüm banka hesap özetlerim ve ne kadar kira ödediğime dair kanıtlarım da var.

Ben hazırım. Bu benim için yeni ve nasıl gideceğini gerçekten bilmiyorum ama her şeye hazırım.

Emlak ofisine giderken radyonun sesini sonuna kadar açıyorum ve zavallı arabamın hoparlörlerinden Dolly Parton'ı dinliyorum. Kırmızı ışıktaki dururken birinden sadece bir garip bakış alıyorum, ama country kraliçesinin kendisini takdir edemiyorlarsa, bu benim sorunum değil.

Bence ben havalıyım. Toparlandım. Ofise giderken sadece bir kırmızı ışıktaki geçtim ve hemen ön tarafta bir park yeri buldum.

"Sanki evren benim için komplo kuruyor" diye mırıldanıyorum kendi kendime, ki bu inanmadığım bir sürü yeni çağ saçmalığı, ama şu anda bulabildiğim her umuda tutunmaya hazırım. Kreşteki kızlardan biri olan Amber sürekli tezahürden bahsediyor, sanki bir şey hakkında yeterince düşünmek onu gerçekleştirecekmiş gibi.

Eğer durum böyle olsaydı, bekar bir anne olmazdım. Ve Ricky'nin hemen yanındaki yatak odasında yaşıyor olmazdım.

Luke ve ben dün gece oturma odasında takılırken o içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden bile, beni ayağa kaldırdı ve oğlumu

yatak odamıza. İkimizin de ondan uzak durmak için neredeyse odamızda saklanmak zorunda kalmamız hiç adil değil.

Ama bana bakışlarından hoşlanmıyorum. Sohbet etmeye çalışmasından. Kanepede Luke'un yanına oturması, ondan oynamasını istemesi.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Kafamda dönen düşünceleri durdurmaya çalışarak arabamın kapısını çarpıyorum. Dürüst olmak gerekirse, yaşayacak yeni bir yer bulmak için çok çalışıyor değilim. Bu fırsat bir şekilde kucağıma düştü.

Belki bir şeyler vardır. Amber'ı bir dahaki görüşümde hayatında neleri tezahür ettirdiğini ve bunun gerçekten işe yaradığına dair ne tür bir kanıt olduğunu sormak için aklıma bir not alıyorum, sonra pantolonumu bir kez daha düzeltiyorum ve emlak ofisine giriyorum.

Sanki başka bir dünyaya giriyor gibiyim. İş yerim biraz çocuk bezi, çiğnenmiş boya kalemleri ve tadı portakal şekeri ve diğer doğal olmayan şeylere benzesin diye boyanmış ve tatlandırılmış yoğurt gibi kokuyor, ama burası harika kokuyor. Ön kapının hemen yanında bir difüzör var ve ılık vanilyanın yumuşak kokusunu içime çekiyorum.

Bir yerden klasik müzik sesi geliyor ve durup vücudumun mekâna uyum sağlamasına izin veriyorum. Zihnim hızla çalışıyor ve derin bir nefes almam gerekiyor, ben de öyle yapıyorum, gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum. Gözlerimi açtığımda karşımda kısa boylu, kırmızı pixie kesimli bir kadın duruyor, yüzünde tuhaf bir ifade var.

"Doktor çağırmamı ister misiniz?" Belli belirsiz bir aksanı var, bu da onu saçından çok bir peri gibi gösteriyor. İsim etiketi bana adının Denise olduğunu söylüyor.

"Ne? Hayır." Göğsümde sıcak bir kızarıklık hissediyorum. "Kusura bakma Denise, uzun bir günün ardından biraz dinleniyordum. Eloise'i görmeye mi geldim?" Neden ona söylemek yerine bunu sordum?

O da aynı şeyi merak ediyormuş gibi bana göz kırpmıyor. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor; sonra gülümsüyor. "Tabii ki öylesin! Yukarıda, üçüncü katta. Asansöre bin," diyor başparmağını omzunun üzerinden uzatarak, "indiğinde düz git. Köşedeki ofiste onu kaçıramazsın. Zile basıp geldiğinizi haber veririm."

"Harika." Gülümsedim. "Çok teşekkür ederim."

Gördün mü? O iyi biri. Buraya Eloise'i görmeye geldiğime göre, eminim ki buranın genelde müşterilerinden topladığı paraya sahip olmadığını biliyordur.

ama o umursamıyor gibiydi. Sadece mutlu olmamı istiyordu ve benim de tek istediğim buydu. Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum.

Asansörde klasik müzik daha da yüksek sesle çalıyor, ancak yolculuk sorunsuz geçiyor ve derin bir nefes alıyorum, birdenbire yaptığım şeyden çok daha emin hissediyorum.

Sadece yaşamak için yeni bir yer aramıyorum. Bir yuva arıyorum, Luke'un büyüyebileceği ve büyüdüğünde geri dönebileceği bir yer. Onun için güvenli bir yer, mutlu olabileceği bir yer istiyorum. Ev, dört duvar ve bir çatıdan çok daha fazlasıdır, ancak bunun içinde bile güvende hissetmediğinizde, bir şeylerin verilmesi gerekir.

Yumuşak bir ding sesi geliyor ve kapılar sessizce açılıyor. Bu yerle ilgili her şey para çığlığı atıyor ve koridorda yürürken başımı dik tutuyorum. Altındaki pelüş halı ayak seslerimi bastırıyor. Birkaç ofisin önünden geçiyorum ama içlerinden hiç kimse ben geçerken başını kaldırıp bana bakmıyor.

Benim için sorun değil. Eloise'i görmeye geldim. Buraya gelmemi söyleyen oydu. Hayatımı değiştirmeme yardım edebilecek kişi o.

Köşedeki ofise ulaştığımda başım dönüyordu. Neredeyse ona çarpana kadar ofisinin kapısında durup beni beklediğini fark etmiyorum.

Bir nefes çekiyorum. Muhteşem bir kadın. Uzun boylu, kısa siyah eteğinin içinde bacaklarını muhteşem gösteren imkansız kırmızı topuklu ayakkabıları var. Makyajı kusursuz, dudakları koyu bir şarap rengi, gür kumral saçları bir tokayla yüzünden uzak tutuluyor.

Işığı yakalayıp saçan pırıltılı bir elmas kolye takıyor ve tırnakları dudaklarına uyuyor. Bir an için ona bakıyorum, kendimi eskisinden daha yabancı hissediyorum, sonra tekrar yüzüne bakmayı başarıyorum.

Bana sırtlıyor.

"Sen Tina olmalısın!" Sesinde o kadar büyük bir neşe var ki, bir an için öğle yemeği için buluşan eski arkadaşlar gibi hissediyorum. Elim sıkıyor ve ona katılmamı işaret ediyor. "İçeri gelsene! Hayatını nasıl değiştireceğimizi duymak için sabırsızlanıyorum."

Gördün mü? Biliyordum. Bunu tezahür ettirmek istememiş olabilirim ve belki de Amber evrenin sizin lehinize komplo kurduğunu söyleyip dururken hala saçmalıyor olabilir, ama bu gerçekleşiyor.

Şansım dönüyor.

Ve hepsi Eloise yüzünden.

Tina yakından farklı görünüyor. Onun kim olduğunu ilk anladığımda, kreşin kapanışında dışarıda otururken onu arabasına doğru giderken gördüm, kucağında küçük bir çocuk vardı, ikisinin de kapüşonu çekikti.

Rüzgârı engellemek için yüzlerini örtüyorlar. Bir yanım orada bu kadar uzun süre oturduğum için polis çağırılmamasına şaşırıyor ama sonuçta kadınların bazı ayrıcalıkları var.

Eğer kreşin dışında oturup bekleyen bir adam olsaydım, hiç şüphem yok ki polis çağırılırdı. Birisi beni orada görür, kapıyı ve çocukları izlediğimi görür ve bana sapık derdi.

Kadın olmanın pek çok avantajı yok ama küçük çocukların takıldığı yerlerde vakit geçirdiği için sapık olarak adlandırılmamak kesinlikle bunlardan biri.

Tina yorgun ama aynı zamanda heyecanlı görünüyor. Parlak gözleri, gözlerinin altındaki koyu torbalarla bir tezat oluşturuyor. Zayıf, yeterince yemek yemeyen bir kadının sıska görünümüne sahip. Hollywood'da olsa ve doğru kıyafetler giyse şık olurdu ama burada sadece acı verici görünüyor. Tüm açılar, dirsekler ve dizler, elmacık kemikleri o kadar çukurlaşmış ki hasta görünüyor.

Yani bu kadın hayatımın tüm gidişatını değiştiren kişi.

Onun birkaç yıl önceki halini hayal etmeye çalışıyorum, hayat dolu, parmaklarını kemiğe kadar çalıştırmaktan ve tek başına ebeveynlik yapmaktan yorulmamış. Gördüğüm fotoğraflarda çok güzeldi.

Dürüst olmak gerekirse, *kesinlikle* *carpıcı*. Ama hayat Tina için kolay olmadı.

Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğradım.

Tina şu anda kimsenin barın karşısından ona bakıp onu eve götürmeyi hayal edeceği gibi görünmüyor. Zayıf ve yorgun, koyu renk saçları yüzünden öyle sıkıca toplanmış ki acı veriyor gibi görünüyor.

Ama kocam onda değerli bir şey buldu.

Karşımda oturan kadında bu kadar çekici bulduğu şeyin ne olduğunu bilmek için  l yorum. Görünüşünden daha fazlası var mıydı? Yoksa  ekim tamamen fiziksel miydi? İkincisi birincisinden daha az acı verebilir, değil mi? Parası var, görünüşü var, kendine güveni var... Tabii ki gözleri olan her kadın onunla yatağa girmek isteyecektir.

Ama şimdi ona baktığımda, bunu anlamlandıramıyorum.

O bir hiç.

Onunla ilk kez karşılaştığımda kendimi bunalmış hissedeceğime emindim. Onunla aynı ortamda bulunmaktan bile korkacaktım. Kocamın başka bir kadınla birlikte olduğunu, onun içinde olduğunu, onu öptüğünü bilmek... kendimle ilgili her şeyden şüphe etmem için yeterliydi.

Ama şimdi Tina'ya bakarken kendimden hiç şüphe duymuyorum. Aksine, Jared'in ne düşündüğünü merak ediyorum. Neden o? Özel bir şeye benzemiyor. Peki bu kadında kocamı yoldan çıkarmaya yetecek ne vardı?

Bunu  ğrenmenin tek yolu onunla iyi geçinmek. Zihnimi dolduran şüpheleri ve hayal kırıklığını bir kenara itip Tina'ya odaklanıyorum.

"Burada olmana çok sevindim." Bize iki fincan kahve doldurup aramıza bir tepsi koyarken gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Krema ve şeker var ama başka bir şey isterseniz bana söyleyin, asistanım getirsin."

Gözleri büyüdü. "Bu harika, teşekkür ederim." Kahvesinin içinde iki topak şeker kayboluyor; sonra fincanı dikkatle kaplıyor ve bir yudum alıyor. "Buraya gelirken ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum. Bir ev satın almayı hiç düşünmemiştim. Bana yardım edebileceğinize emin misiniz?"

"Sana yardım etmek için gereken her şeyi yaparım." Gerçek bu. Ona ihtiya ı olan finansmanı bulmak için uzun saatler boyunca ne kadar hazırlıklı olduğumu bilmiyor. Onun için m kemmел yeri çoktan seçtiğimi bilmiyor.

Ve içinde on bin dolar olan bir hesap a tığımı asla bilmeyecek - umarım bir tane bulamazsa peşinat için fazlasıyla yeterli olur. Buna  zel bir kredi türü diyeceğim ve asla bilmeyecek.

Tatlı ama aptal. şu an aldığım his bu.

"Tamam, tamam. Bana ne aradığımı düşünmemi söylemişsiniz, ben de o listeyi ve tüm finansal bilgilerimi getirdim. Kreşte çok kazanmıyorum ama birkaç yıldır oradayım ve yakın zamanda bir yere gitmeyeceğim, yani bu açıdan istikrarlıyım."

Gözlerimin kamaşmasını engellemeye çalışıyorum. Bu kadın sıkıcı.
Sıkıcı.

Tahmin edilebilir.

Önemli olan tek şey bana güvenmesini sağlamak.

O zaman kocama bana yaptıklarını ödetebilirim.

E Loise kahvesinden bir yudum alıyor ve bana gülümsüyor. Hâlâ gergin olmama rağmen biraz rahatladığımı hissediyorum. Bu ofis, bu manzara, kendi evime sahip olmamla ilgili bu konuşma? Bu

ama Eloise kendinden emin ve kontrollü görünüyor.

Bana yardım edecek.

"Stable harika. Neden bana aradığınız şeylerin listesini okumuyorsunuz? Elbette diğerlerini almak için muhtemelen bazı şeyleri feda etmeniz gerekeceğini bilerek." Sanki bunu yapmak, istek listemdeki her şeyi muhtemelen alamayacağımın darbesini hafifletmeye yardımcı olacakmış gibi bana biraz omuz silkiyor.

Ondan hemen hoşlandım. Bana bir zahmetmişim ya da bulmama yardım ettiği şeyi karşılayamayacağımı düşünüyormuşum gibi davranmıyor. Bana bir arkadaş gibi davranıyor ve bu hoşuma gidiyor.

"Tamam." Boğazımı temizliyorum ve dosyayı açıp yeni evimizde olmasını istediğim her şeyi dikkatlice yazdığım kâğıdı çıkarıyorum. "Açıkçası, iki yatak odası, böylece Luke ve ben bir yatağı paylaşmaya devam etmek zorunda kalmayacağız."

Ona bakıyorum, yüzünde acıma belirtisi arıyorum. Hiçbir belirti yok ve rahatlıyorum.

"Oynayabileceği bir bahçe harika olurdu. Her zaman parka gidiyoruz, ancak oraya gitmek için caddeden aşağı yürümek zorunda kalmadan oynayabileceği kendi yeri olması güzel olurdu. Çitle çevrili bir bahçe tercih edilirdi, ancak bu benim menzilimin dışında olabilir. Bir de mümkünse çalıştığım yere çok uzak olmayan bir yer olsun."

Duruyorum. Kâğıdı yere bırak.

Eloise bana bakıyor. Bir elinde yazmaya başlayacakmış gibi duran bir kalem var ama kıpırdamıyor. "Bu kadar mı?"

Başımı salladım.

"Gerçekten istediğin başka bir şey yok mu?"

"Pek sayılmaz. Sadece şu anda sahip olduğundan daha iyi bir çocukluk geçirmesini istiyorum. O benim her şeyim ve ben sadece... o daha fazlasını hak ediyor." Yüzü okunmaz haldeydi ve ben ne demek istediğimi anladığından emin olmak için ilerliyorum. "Çocuğunuz var mı?"

"Bilmiyorum."

Sesinde bir hüznün belirtisi var mı? Belki, ama daha ilk etapta ne olduğunu bile anlayamadan kayboluyor.

"Tamam. Ben sadece... Luke doğmadan önce her şeye sahip olduğumu düşünüyordum. Nerede yaşadığım ya da ne tür yemekler yediğim benim için önemli değildi. Her şey benim içindi ve birdenbire karşıma çıktı ve daha iyisini yapmam gerekiyordu. Açıkçası dışarı çıkmayı bıraktım ve o etraftayken yanında olabilmek için işimi değiştirdim. Pek çok değişiklik yaptım, bunların hepsi beni daha iyi bir insan - daha iyi bir anne - yaptı ve şimdi..." Sesim kesiliyor.

"Şimdi de Luke'la ilişkini düşünmeden kim olduğunu bilmiyor musun?" Sesi yumuşak. Nazik. Uzanıp elimi okşuyor. "Eskiden yapmaktan gerçekten hoşlandığın şeyler vardı. Hobilerin. İlgi alanların. Ama anne olunca bunlar bir kenara itildi, öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum. Ağzım kurudu. Ondan uzaklaşmak istesem de gözlerimi yüzünden ayıramıyorum.

"Peki Tina'nın sevdiği şey ne? Anne olarak seni değil, bir insan olarak seni.

Bütün bir insan olarak. Ne yapmayı seviyorsun?"

"Oku." Cevap otomatiktir. "Ve yemek yap."

"Harika." Bana gülümsüyor ve önündeki kâğıda bazı notlar alıyor. "Belki o dışarıda oynarken senin kitap okuyabileceğin bir veranda? Ve güzel bir mutfak. Çok büyük olmayacak, bir bütçe dahilinde çalıştığımızı unutmamalıyız, ama bu bir apartman mutfağından daha büyük olamayacağı anlamına gelmiyor."

Şu anda yaşadığım yerdeki mutfağı ve bir şeyler yemek istediğimizde hepimizin birbirimizin etrafında nasıl dans ettiğimizi düşünüyorum. Herkes doyana kadar beklemek ve sonra bir şeyler yapmak için küçük alana kaymak daha kolay ama Luke'un düzenli olarak yemek yemesi gerekiyor.

"Bunu bulabilir misin? Çok şey mi istiyorum?" İlk kez öne doğru eğiliyorum, göğsümde umut yükseliyor. "Kulağa mükemmel geliyor ama aynı zamanda

ulaşabilir."

"Buna inanmayacaksın ama sanırım senin için mükemmel bir evim var." Derin bir nefes alıyor, ardından ekrana bakabilmem için bilgisayarını çevirmeden önce bir şeyler yazıyor. "Biliyor musun?" diye soruyor, ayağı kalkıyor ve aceleyle masanın yanından geçip bana katılıyor. "Seninle oturacağım, böylece birlikte görebileceğiz. şu eve bir bak."

Bir tık ve bilgisayardaki küçük ev tüm ekranı dolduruyor. Çok iyi görebildiğim halde öne doğru eğiliyorum. Kalbim göğsümde garip bir şekilde küt küt atıyor. Ev küçük ama sorun değil. Sadece Luke ve ben varız ve ailemizin yakın zamanda daha da büyüyeceğini sanmıyorum.

Tırmanmak için büyük bir ağacı olan bir bahçesi var. Ve bir çit. Ve bir ön sundurma.

Bayılacağım.

"Mükemmel," diyorum, ekrana dokunmak için uzandığımda nerede olduğumu hatırlıyorum ve parmaklarımı geri çekiyorum. "Cidden, çok mükemmel." Duraksıyorum, neredeyse bir sonraki sorumu sormaya korkuyorum. Uğursuzluk getirmek istemiyorum. "İstersem birinin taşınmasını beklemem gerekecek mi?"

"Orada kimse yaşamıyor," diyor bana, "o yüzden satın alırsan hemen taşınabilirsin. On bir yüz metre kare. Sen ve Luke için harika ama Luke'un babası ne olacak?" Elime baktı.

"Ah," diyorum elimi kaldırıp yüzüğümün olmadığını göstererek. "Babası resimde yok. Sadece ikimiz varız."

"Ve belki bir gün bir köpek?" Eloise ortak bir ebeveynim olmadığı gerçeğinden yola çıkarak soruyor. Sohbeti devam ettirmeye istekli olması ve benim bekârlığım üzerinde durmaması hoşuma gidiyor. "Oh, buna bayılırdı. Bu ev iyi bir mahallede mi? Ben istemiyorum. kulağı korkunç gelebilir ama Luke'u güvende tutmak istiyorum."

Gülüyor. Ona dönüyorum, arkasına yaslanışını izliyorum, ses ondan fişkırıyor. Elmas yüzüğü parmağında ışıltıyor, kocaman ve parlak, erkekleri uyaran bir fener gibi. *Ben evliyim!* Çığlık atıyor.

"İnanın bana, burası harika bir mahalle. Bunu ilk elden biliyorum."

Ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Orada yaşayan birini tanıyor musun?"

"Evet." Bana sırtlıyor ve sanki sadece iki arkadaş takılıyormuşuz, eğlenceli bir öğleden sonra geçiriyormuşuz gibi hissediyorum. Her an beni bir şeyler içmeye ya da tapas yemeye davet etmesini bekliyorum. "Ben orada yaşıyorum."

Gölmekten kendimi alamıyorum. İçimden fıskıran sese biraz şaşırımış gibi görünse de ve kaba olmamak için durmam gerekse de gülmeden duramıyorum. "Özür dilerim Eloise, ama bana bak." Haki pantolonumu gösteriyorum. Evet, en güzel pantolonum ama yine de harika değiller. Eski, iyi niyetten alınmış ve sadece sıkı bir kemerle uyuyor.

"Ne diyorsun sen?" Kaşlarını çatıyor, bana daha iyi bakmak istercesine öne doğru eğiliyor. "Neden bu evin sana ait olması gerektiğini düşünmüyorsun? Takıntın ne?"

Oof, o iyi. Tam kalbinden vurdu, değil mi? "Sadece böyle bir yeri karşılayabileceğimi sanmıyorum, hepsi bu."

Her şeyini toparlamış bir kadının karşısında oturduğumu ve zamanın yarısında boğuluyormuş gibi hissettiğimi boş verin. Bir mahalle pikniğine gitmeyi hayal bile edemiyorum. Eminim oradaki herkes taze pişmiş tatlılar ve lezzetli güveçler getiriyordur ve ben de partiye giderken biraz bisküvi almak için Bojangles'a uğruyor o l u r d u m .

Biz sadece farklıyız.

"Mali durumunuzu bana bırakın." Sesi sertti. "Müşterilerime yardım etmeme yardımcı olacak harika bir bankacım var. Neyle çalıştığınıza bir göz atmama izin verin, bir iki gün içinde sizi arayacağım. Güven bana Tina, ben sihir yaparım."

Sihir yapıyor. Ona baktığımda ve onu dinlediğimde buna inanıyorum. Ofisinde hareket etme biçiminde sihirli bir şey var, sanki iki ayrı varoluş düzlemindeymişiz gibi. Benim rahatsız olduğum yerde, o kendinden emin. Yardıma ihtiyacım olduğunda, yardım edebiliyor.

"Tamam." Başımı salladım, her şeyin bu kadar çabuk olmasına şaşırımıştım. "Yani önce mali durumumu kontrol etmek istiyorsun, sonra da evi görebiliriz?"

Yüz ifadesi değişiyor. "Gerçekten beğendin mi? Sadece böyle bakarak mı?"

"Biliyorum. Sadece Luke'un umutlanmasını istemiyorum, hepsi bu."

"Neden o burada değilken hemen şimdi gitmiyoruz? İstersen ikimiz de oraya gidebiliriz ve o zaman Luke'a yeni bir yer olasılığından bahsetmek isteyip istemediğine karar verirsin." Ayağa kalkar, bilgisayarını kapatır ve çantasını alır.

Kalbim daha çok çarpıyor. Bir uçurumun kenarında duruyorum ve şu anda vereceğim kararın hayatımın geri kalanını etkileyeceğinin farkındayım. Ama ne var biliyor musunuz? Korkmuyorum. Heyecanlıyım.

"Hadi gidelim." Ayağa kalkıyorum, yanımda getirdiğim dosyaya son bir kez bakıyorum. "Burayı görmek istiyorum. Sevip sevmediğimi bilmek istiyorum." Saatime hızlıca bir göz attığımda Luke'u almadan önce bolca zamanım olduğunu görüyorum.

Işıldıyor. "Burayı seveceksin. Komşular harika." Bu sefer başını arkaya atıp güldüğünde ben de katılıyorum.

O harika biri. Ona güveniyorum. Onu çok uzun zamandır tanımasam da bana ve Luke'a yardım edeceğine güveniyorum.

Bu inanılmaz bir duygu. O benim hiç sahip olmadığım ablam gibi ve böyle görünen bir eve taşınmama yardım edebiliyorsa, bunun olmasını neden istemeyeyim?

I genelde ana caddenin bu tarafına gelmem. Burası daha güzel, dükkanların vitrinleri tertemiz, önlerinde çiçekler var. İnsanlar da daha güzel görünüyor, sanki dışarı çıkıp spor salonuna gidiyorlar ya da bronzlaşıyorlar. I uyum sağlayamadığımı biliyorum.

Harrison Realty'nin karşısındaki kaldırımında yeşil bir bank var ve biri yanıma oturmak isterse diye kenara çekilerek oturuyorum. Düşünceliyim. Nazik. Annem bana her zaman diğer insanları düşünmemi ve mümkünse onlara göz kulak olmamı söylerdi ve ben de şu anda bunu yapıyorum.

Gözlerim caddenin karşısındaki binanın pencerelerine kayıyor. Hiçbir binanın iki kattan daha yüksek olamayacağına dair bir kural yürürlüğe girmeden önce inşa edilmiş olan bu bina, Ana Cadde'nin bu ucunda yükseliyor. Sadece o fazladan üçüncü kat bile onu diğer her şeyden çok daha büyük gösteriyor.

Tina orada bir yerde.

Onu burada bekliyordum ama arabasından indiğinde beni görmedi, saçları başı dağınıktı. Saçlarını düzeltmişti ve ben de uzanıp kendi saçlarımı düzelttim.

Alnımda bir çürük var. Parmaklarımı bir kabukta gezdiriyorum. Nefes nefese, elimi tekrar kucağıma bırakıyorum.

Bu da nereden çıktı?

Bu öğleden sonra burada olacağını bilmek benim için zor olmadı. Hafta sonu Paula'yla tek konuştuğu şey buydu. Bu buluşma için ne kadar heyecanlı olduğunu. Eloise'in ne kadar iyi biri olduğundan. Onunla tanışmak ve daireden çıkmak için ne kadar sabırsızlandığını. Kanepede oturmuş bu konuyu konuşuyorlardı ve ben de kulak misafiri olmaktan kendimi alamayarak mutfakta dikiliyordum.

Sonra sesi kısılırdı ve ne dediğini anlamakta güçlük çekerdim ama yine de kulaklarımı zorlayarak dinlerdim. Paula mırıldanır ve elini Tina'nın koluna koyardı, sonra Luke bir şey hakkında çığlık atardı ve sessiz an bozulurdu.

Evden çıkmak istiyor.

Bu düşünceyle kalbim daha hızlı atıyor. Yapacağını biliyordum.

Planımız buydu.

Onun gibi biri bizim yaşadığımız yere ait değil. O ışık, hayat ve iyi olan her şey, bizim dairemiz ise karanlık ve kirli, o ve Luke daha fazlasını istiyor ama ben onun gitmesini istemiyorum.

Birisi oturduğum bankın yanından geçti.

Durdu. Kafamı kaldırdım.

Benden daha yaşlı, beyaz saçlı ve beyaz bııklı. Güzel bir pantolon. Düğmeli gömlek. Kravatı yok, ama kravatla evindeymiş gibi görünüyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı dostum?" Sesi nazık ve yeterince alçak, sorduğu şeyi herkesin duyabileceğinden emin olmaya çalışmıyor. Konuşurken elini cüzdanını almak için arka cebine daldırıyor.

Ne yaptığını biliyorum. Bunu her zaman yapan erkekler gördüm.

"Ben iyiyim," diyorum. Sesim boğuk geliyor, boğazımı temizleyip tekrar deniyorum ve ikimizin karşısındaki binayı işaret ediyorum. "Ben iyiyim. Sadece birini bekliyorum."

Dönüp binaya bakıyor, sonra tekrar bana. Eli hala arka cebinde.

"Kız arkadaşım," diyorum, kelimenin ağzımda yarattığı his hoşuma gidiyor. "Bir ev satın alıyor ve sonrasında onunla burada buluşacağım. Sadece onu bekliyorum. Kutlamayı tek başına yapmak zorunda kalmasını istemiyorum."

Yalana ısındığımı hissediyorum. "Çok heyecanlıyız. Biz ve oğlumuz olacağız ve sonunda kiraladığımız daireden kurtulacağız."

"Bu çok hoş." Eli cebinden dışarı kayıyor. Başparmağını kalçasının yan tarafına vuruyor. "Ev mi alıyor diyorsun?"

"Evet." Göğsümün gururla kabardığını hissediyorum. Tina'ya bak, bir ev alıyor. Harika bir iş yapıyor ve ben de ona destek olmak için buradayım. Pencereden dışarı bakıp beni görmediği sürece bunu bilmiyor elbette, ama şimdi onu hayal edebiliyorum, yaptığı işe o kadar odaklanmış, o kadar heyecanlı ki burada olduğumdan haberi bile yok.

"Aferin size çocuklar. Ve bir oğul?"

"Luke." Parmaklarım dizimin üzerinde ritim tutuyor. "Onun adı Luke. Tıpkı ona benziyor."

Bu bir yalan, hepsi yalan, ama şimdi duramam, yalanların gelmesini engelleyemem, onları söylemek ve düşünmek bu kadar iyi hissettirirken değil. Luke'un benim olabileceği, Tina'nın kız arkadaşım olduğu ve bu adamın daha iyisini bilmediği düşüncesi hoşuma gidiyor; gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Benim yapmam gereken -

Onu izle.

Evet, onu izliyorum ve bunu yapıyorum. Yemek yemesini, uyumasını ve Luke'a sarılmasını izliyorum, yalnız olduğunu düşündüğünde telefonuna nasıl gülümsediğini, nasıl güldüğünü ve boynunun nasıl gerildiğini izliyorum, oradaki küçük çukur o kadar öpülesi ki onu kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hepinizi tebrik ederim. Umarım orada her şey yolunda gider." Bana başıyla onay veriyor, belli ki yoluna devam etmeye hazır, ama bunu yapmasını istediğimden emin değilim. Bunun devam etmesini istiyorum ve eğer beni terk ederse, her şey biter, değil mi?

"O harika biri," diyorum, şimdi biraz öne eğilerek.

Kekeleyerek adım atıyor ve duruyor, bana her şeyden çok eğlenerek bakıyor ve bu ifade için ondan nefret ediyorum, ama şimdi aklımdaki düşünceleri yavaşlatamıyorum, bu yüzden bir an daha dinlediği sürece gerçekten önemli değil.

"O harika," diye tekrarlıyorum ve güneş tam pencerelerin üzerinde parlıyor, binayı parlatıyor ve içeride kimseyi görmemi imkânsız hale getiriyor olsa da gözlerim binaya doğru kayıyor. Onu aramak istiyorum, yukarıda mükemmel bir ev bulduğunu görmek istiyorum. "Gerçekten de öyle."

"Sana iyi şanslar," diyor ve sonra gidiyor ve ben umursamıyorum çünkü binaya bakmaya devam ediyorum, onu tam orada hayal ediyorum, eli cama dayanmış, gözleri beni arıyor.

Burada onu beklemem hoşuna gitmeli ama bu anı kendisi için istediğini biliyorum. Beni dışladığı için kendini kötü hissetmesine izin vermeyeceğim.

Ama onunla çok gurur duyuyorum. Onunla kutlamak için sabırsızlanıyorum. Bu adama kız arkadaşım olduğunu söylemek hoşuma gitti.

İyi hissettirdi. Beni mutlu etti.

Eloise'e yardım etmem gerekiyor ama bu neden doğru olmasın?

I Araba kullanırken her zaman müzik dinlerim, ama şimdi radyo kapalı, iki elim direksiyonu on ve ikide kavırıyor, Tina'yı kırmızı ışıkta kaybedeceğimi düşündüğüm her seferinde dişlerim birbirine vuruyor. Eğer

Ona adresi vermiştim, böylece geride kalması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı ama bana güvenmesini istiyordum.

Bir arka yolu bilmesini ve eve önce ulaşmasını istemedim. Evi ilk kez benimle birlikte görmesini istedim.

Arabasından inerken arkasından yanaşmak da aynı derecede heyecan verici olur muydu? Elbette. Belki. Ama bana tamamen güvenmesini istiyorum. Bu planımın işe yaraması için benim sadece emlakçısı değil, aynı zamanda arkadaşı olduğumu düşünmeli. Beni güvenebileceği biri olarak, onun çıkarlarını düşünen biri olarak görmeli.

Ondan istediğimi almamın tek yolu bu.

Trafik hafif ve kasabadan hızla geçiyoruz. Luke'u almak için acele etmek istediğini biliyorum ama ben bunu yapmak istiyorum. Potansiyel ev alıcıları için, paraları yetmediği halde çocuklarının eve aşık olmasından daha sinir bozucu bir şey yoktur. Ve eğer önce o eve aşık olursa, Luke'un yapabileceği tüm şikayetler kulak ardı edilecektir.

Ama buradaki sorun bu olmayacak. Bundan eminim. Evet, ev gerçekten güzel bir mahallede. Köhne bir mahallede yaşamamın hiçbir yolu yoktu ve Tina'ya gösterdiğim ev sokaktaki en küçük ev olsa da, hiçbir sorunu yok.

Çok şirin. Elbette tadilata ihtiyacı var, ama bu fiyat aralığındaki tüm evler öyle değil mi? Ve Jared'in ilişkisini öğrendiğinden beri kenara ayırdığım parayla Tina'nın evi alamaması için hiçbir neden yok.

Sadece gerçekten istediğinden emin olmalıyım.

Her şey onun taşınmasına bağlı.

Mahalleye dönüyoruz ve yavaşlıyorum, sadece geçerken komşularıma karşı sorumlu görünmek için değil, aynı zamanda Tina'nın yaşayacağı yere iyice bakabilmesi için.

Yeni evi aslında bizim evimizin misafir eviydi. Başlangıçta şimdikininki yarısı büyüklüğündeydi, ancak eski sahipleri üzerine inşa ettiler, büyüttüler ve bir misafirin kalması için zar zor yeterli olan küçük bir evden bir kadın ve çocuğu için bol miktarda odaya dönüştürdüler.

Ve bir köpek. *Eğer o kadar ileri giderlerse.*

Sonunda eve ulaştık. Benimkinin karşısındaki araba yoluna girmek garip geliyor ve Jared'in henüz evde olmamasına şükrederek evime bakıyorum. Bu araziye göz kulak olduğumdan ve burası için planlarım olduğundan haberi yok. Eğer bilseydi, daha başlamadan onları ezip geçerdi.

Motoru durduruyorum. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Arabadan inip yanıma park eden Tina'ya dönüp bakıyorum. Penceresinden bile yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın." Arabadan inerken konuşuyor, bana tek kelime etme şansı bile vermiyor. "Bunun benim bütçemde olmasına imkan yok. Ne kadar şirin değil mi? Buradaki diğer evleri gördün mü? Tabii ki gördün. Bu sadece... vay canına. Böyle bir yerde yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim." Bu kadar telaşlı olması neredeyse acınası.

"Bunu hak ettiniz. Sen ve Luke."

Gülüyor. "Bunu *hak ediyor muyum bilmiyorum* ama böyle bir yer satın alma fırsatını kesinlikle geri çevirmeyeceğim. Yine de bunu karşılayabileceğime emin misin?" Bana döndü, yüzünde endişe vardı. Sanki olan bitenin tüm gerçekliği aniden omuzlarına çökmüş gibi ve bu onun için neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

Ona doğru yürüdüm. Ellerimi omuzlarına koyuyorum. Gözlerinin içine baktım. "Beni dinle Tina. Amacım Luke'la birlikte yuvaya dönüştürebileceğiniz bir ev bulmanıza yardımcı olmak. Burası harika bir yer. Komşular harika, bana kalırsa ve harika bir okul bölgesinde. Siz beğenip beğenmediğinizi düşünün. Ben mali durumunuzu alırım ve mortgage bankacısıyla birlikte eğer ödeme gücünüz için ek yardıma ihtiyacınız varsa size bir program bulma konusunda endişelenirim."

Nefesini sertçe veriyor, omuzları tutuşumun baskısı altında biraz çöküyor, ama sonra bana sırtıyor. "Sen benim kahramanımsın, bunu biliyor musun? Sen benim

Doğru. Ben sadece eve ve Luke'la burada kurabileceğimiz hayata odaklanacağım. Hadi gidip görelim, olur mu?"

"Gidelim." Onun için kapıyı tutarak eve doğru ilerliyorum, sonra emlakçı anahtar kutusunu açıp ön kapının kilidini açtıktan sonra kenara çekiliyorum.

Burası bir süredir kapalı olduğu için içerideki hava biraz küflü ama Tina'nın bunu fark edeceğini sanmıyorum. İnsanların duyguları yüksek olduğunda, bir şeylerin doğru olmayabileceğine dair herhangi bir işareti görmezden gelme eğilimindedirler.

Verandada derin bir nefes alıyor, sonra içeri giriyor, oturma odasının ortasında yavaş bir daire çiziyor. "Bayıldım buna."

Gülüyorum, ışıkları açıyorum. "Daha her yeri görmedin bile. Gidin keşfedin, döndüğünüzde sorularınızı yanıtlayacağım."

Ona söylediğim şeyi yapıyor ve beni ön kapıda yalnız bırakıyor. Nefesimi sakinleştirmem bir anımı alıyor. Suyun altında tutulduktan sonra yüzeye çıkmış gibi hissediyorum, nefesimi yakalayamıyor gibiyim. Kocamın beni aldattığı kadınla birlikte olmak düşündüğümünden daha zor.

Parkta bir yürüyüş olmayacağını biliyordum ama zihnimi bir türlü yavaşlatamıyorum. Olanlara bir anlam veremiyorum.

Ama bu o. O olduğunu biliyorum. Hala o.

Riskli ve tehlikeli, yakalanabilirim ve sonra her şey ayaklarımın altında dağılabilir, ama çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum ve parmak izimle kilidini açıyorum. Şimdi hızlı hareket ederek mesajlarıma göz atıyorum ve kuzenimden gelen mesajı açıyorum.

Aylar önce aklıma geldi. Ricky, işine yarayacağını düşünmediği sürece size bir şey söyleyecek biri değildir.

Yıllar önce fotoğrafları çektiğinde bana Jared'den bahsedebilirdi ama bahsetmedi. Peki neden? Çünkü o zaman paraya ihtiyacı yoktu. Bu kadar basit.

Ama artık biliyor.

Fotoğrafi aldığımında ilk içgüdüm alay etmek ve silmek oldu. İnsanlar Jared'i her zaman itibarsızlaştırmaya çalışıyor.

Kadınların zengin ve güçlü bir erkekle birlikte olmak, erkeklerin ise o olmak istediğine dair eski atasözü? Bu saçmalık. Kadınlar onunla birlikte olmak isteyebilir, bu doğru, ama erkekler onun gibi olmak istemez. Vurmak isterler

Bacaklarını altından çeker, imparatorluğunun çöküşünü izler. Erkekler kışkandıkları biri *olmak*

istiyorlar. Onu yok etmek istiyorlar.

Bu yüzden tabii ki ilk başta bunun bir karalama kampanyası olduğunu düşündüm. Kim telefonuna böyle suçlayıcı bir fotoğraf geldiğinde kocası hakkında en iyisini düşünmek istemez ki? Ama sonra sakinleştim. Derin bir nefes aldım.

Bir şişe şarap içtim.

Ve bunu düşündüm. Resme baktım, kocamın elinin kadının saçında nasıl kıvrıldığına, kadının yüzünün kocamın yüzüne doğru nasıl beklentiyle eğildiğine, kocamın kadına nasıl baktığına baktım. Fotoğraftaki, başka birini öpmek için mükemmel bir şekilde hazır bekleyen kocam olmasaydı, bunun bir parfüm firmasının reklamı olduğunu düşünürdüm.

Muhteşem. Ve iğrenç.

Sonra fotoğrafa daha dikkatli baktım. Neredeyse üç yıl önce hiçbir uyarıda bulunmadan çöpe attığı en sevdiğim düğmeli gömleğimi gördüm. Biraz daha uzun saçların onu hippieye benzettiğini düşündüğünü söyleyerek kısacık kestirdiği saç modelini gördüm.

Fotoğraftaki adamı kocam olarak tanıdım ama fotoğraf çekildikten sonra bir seksenlik yapmış, belli ki kendini bu imajdan kurtarmak, kimsenin kim olduğunu anlayamayacağı kadar değişmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ama ben biliyorum. Bir adamla birlikte olduğunuzda, onu içinizde hissettiğinizde, yanında durduğunuzda ve yeminlerinizi etmek için gözlerinin içine baktığınızda, bunu yapmak kalbinize bir kazık saplasa bile onu tanırırsınız.

Sonra Ricky bir tane daha gönderdi.

Ve bir tane daha. Gerçeği inkar etmek mümkün değildi.

"Burası harika bir yer!" Tina'nın sesi düşüncelerimi sarsıyor. Başparmağım telefonumun yan tarafına çarpıyor, ekranı kapatıyor ve ne yaptığımı gerçekten düşünmeden kilitliyor.

"Beğendin mi?" Telefonu cebime sokuyorum. Önümde duran kadına odaklanıyorum. Fotoğrafları aldıktan sonra uzun süre ondan nefret ettim. Onu dize getirmek ve bana yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorum.

Ama sonra biraz daha düşündüm ve suçlanması gerekenin o olmadığını fark ettim. Hayır, o yanlış bir şey yapmadı. Çok iyi bir şüphem var.

Jared ona bekar olduğunu söylemiş. Telefonumdaki fotoğraflarda yüzük takmıyor.

Peki kime kızmalıyım? Öpüştüğü adamın evli olduğunu bilmeyen kadına mı? Yoksa beni seveceğine ve hayatımın sonuna kadar yanımda olacağına söz verip sonra başka biriyle yatağa giren adama mı?

Ona zarar vermek istiyorum. Ama yapamıyorum. Buna gücüm yok. Jared dokunulmazdır. Şirketindeki her şeyi kendi adına saklayarak bundan emin oldu. Eğer şimdi ondan uzaklaşacak olursam, hak ettiğim hayatı yaşamak için istediğimi - ihtiyacım olanı - elde edemem.

Ama ya başına başka bir şey gelseydi? Ya öpüştüğü kadın -ilişki yaşadığı ve hamile bıraktığı kadın- ortaya çıkarsa? Her şeyi mahvetseydi? Onu yok etseydi?

Tina'ya bakınca, onun bir silah olduğunu düşünmezsiniz. Zayıf görünüyor.

Yorgun. Herkesin kolayca üzerinden geçebileceği birine benziyor.

Ama ben zayıf değilim. Tina'yı bir silaha dönüştüreceğim ve onu aldatan kocama doğrultacağım.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Luke çoktan yatağa girdi ve her ne kadar yorgun olsam ve muhtemelen çoktan onun yanına kıvrılmış olmam gerekse de, damarlarımda böyle adrenalin dolaşırken uyuyamıyorum.

Çok *heyecanlıyım*. En son ne zaman başıma böyle güzel bir şey gelmişti? Muhtemelen kreşteki işi aldığımda ya da Paula bana yanına taşınabileceğimizi söylediğinde. Hayatımda birkaç iyi an yaşadım, ama çoğunlukla kötü şansın daha fazla kötü şansla bir araya gelmesi gibi geliyor.

Ama belki de sonunda bitti.

İç çekerek, kanepeye uzanırken yeni evimin fotoğrafını büyötmek için telefonumun ekranına dokunuyorum. *Henüz* benim değil ama Eloise evi alamama ihtimalim konusunda hiç de endişeli görünmüyordu. Hatta birkaç kez *yeni evinden "senin yeni evin" diye bahsetti* ve umutlanmamam gerektiğini bilmeme rağmen onu durdurmadım.

Dört gözle bekleyeceğim heyecan verici bir şey olması çok iyi hissettiriyor. Tünelin sonunda bir ışık olması, bana hayatımın stresinin yakında bitebileceğini söyleyen bir ışık. Elbette bir ev sahibi olmanın kendine has yeni bir stres düzeyi olacak ama burada yaşamaktan farklı olacak.

Ricky ile.

Arkamdan gelen ayak sesleri nefesimi kesiyor. Kalbim aniden yüksek vitese geçerek etrafımda dönüyorum.

"ok gerginsin," diyor Paula, elinde bir fincan çayla. Gözlerini bana diyor, sonra telefonuma bakıyor. Neye baktığımı kimsenin görmesini engellemek için elimi ekranın üzerine koydum. "Neler oluyor Tina?"

"Ev yüzünden," diyorum, elimi hareket ettirip telefonu sehpanın üzerinden onun iyice bakabileceği bir yere kaydırarak. "Ne kadar harika olduğunu düşünmeden edemiyorum. Muhtemelen bunu önceden düşünmek akıllıca değil.

ama taşındığımızda yapacağım dekorasyon ve boyama işlerini düşünüp duruyorum."

"Yani anlaştık mı?" Kanepenin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye oturuyor, çayını dizinin üzerinde dengeliyor, sonra bana yaklaşıyor ve telefonumu alıyor. "Bu kadar mı? Yeni evin mi?"

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Henüz bitmiş bir anlaşma değil," diyorum biraz burnumu çekerek. "Ama çok yakın ve gerçekten gerçekleşeceğini düşünüyorum. Sadece finansman konusunda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmamız gerekiyor."

Başını sallıyor ve telefonumu tekrar sehpanın üzerine koyuyor. Çayından bir yudum aldı. Bana baktı.

"Ne?" Birden gerildim.

"Sadece boyundan büyük işlere kalkışmadığından emin olmak istiyorum." Çayını sehpanın üzerine koyuyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

O konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlıyorum. "Değilim, söz veriyorum. Özellikle benim gibi düşük gelirli insanlar için yürüttükleri harika bir program var. Bekâr anneler. Gaziler. Bunun gibi insanlar."

"Tamam."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve onu siliyorum. Bunun için ağladığım için utanç duyuyorum ama şu anda stresim tavan yapmış durumda ve neler olup bittiğini düşünmekte bile zorlanıyorum.

"Ah, tatlım. Hayır, ağlama." Paula uzandı ve elimi tuttu. "Seni üzmem istemiyorum, tamam mı? Sadece bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmadığından emin olmak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir yanım taşınacak olmana üzülüyor. Sen harika bir ev arkadaşısin ve seni özleyeceğim. Sadece sana kazık atılmayacağından emin olmak istiyorum. Ve bencilce, şimdi başka bir ev arkadaşı bulmak zorundayım." Sözlerindeki suçluluk duygusunu yok etmek için bana sırtıyıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Eloise'in yüzünü hayal ediyorum. Yemin ederim, bana evi gösterirken o da en az benim kadar heyecanlıydı. Süreç ya da ne kadar ödeyebileceğim konusunda bana yalan söyleyeceğini bir an bile düşünmedim. O çok nazik biri. Ve benim gibi insanlara daha ucuz evler satabilmek için devasa ücretlerinden vazgeçtiği hakkındaki makaleyi okudum.

Anladığım kadarıyla, kasabadaki insanlar onun bir azize olduğunu düşünüyor ve ben de aynı fikirdeyim.

"İyisin," diyorum ona, burnumu sertçe çekerek. "Sadece bunun işe yaramasını çok istiyorum ve evde bir sorun olabileceği düşüncesi beni korkutuyor." Duraksayarak onun yanından geçip koridora bakıyorum. Luke

bir şey yapmadı

Onu yatırdığımdan beri sesi çıkmıyor ama endişelendiğim o değil. "Sadece ikimizin kendi başımıza, her şeyin güvende olduğundan emin olabileceğim bir yerde olmamızın zamanı geldi diye düşünüyorum."

Paula bana göz kırpmıyor, sonra söylediklerimin farkına varınca yavaşça başını sallıyor.

"Nankör olduğumu düşünmeni istemiyorum," diyorum ona, sesimi fısıltıya alçaltarak ve sözlerim duyulmasın diye masanın üzerine eğilerek. "Sadece gitme zamanımın geldiğini düşünüyorum."

Yanıt olarak sesi düşer. "Anlıyorum. Güven bana, anlıyorum. Ve eğer kendini rahat hissetmeseydin burada kalmanı asla istemezdim. Ama seni özleyeceğim."

Ona sırtıyıyorum. Yüzüne, orada benim için yazılı olduğunu gördüğüm sevgiye o kadar odaklanmışım ki, ilk başta ne duyduğumu fark etmiyorum.

Ayak sesleri koridordan geliyor.

"Luke?" Paula'nın arkasını görebilmek için yana doğru eğilerek oğlumun görüş alanıma girmesini bekliyorum.

Ama bize katılmaya gelen Luke değil.

"Oturabilir miyim?" Ricky yanıt beklemeden yastığı yanıma koyuyor ve iç çekerek kanepeye uzanıyor. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Ciddi görünüyorsunuz. Tina, şimdiye kadar çoktan yatmış olman gerekirdi." Paula'ya bir göz atıyor ama bakışlarını bana kilitliyor.

Paula'nın elini sıktım. *Ne demek istediğimi anladın mı?* Ricky'ye baktığımda, yüzümde bir gülümseme olduğundan emin oluyorum.

Birinin neler yapabileceğini asla bilemezsiniz.

"Ah, sadece günlerimizden bahsediyorduk," diyorum sesimi hafif tutarak. "Geçen gün alnını mı çarptın? Orada biraz sarı bir morluk var."

Uzanıyor, uzanırken gözlerini kırpmıştırıyor, sonra çürüğün ortasına sertçe bastırıyor.

Onun için irkildim. O çekinmiyor.

"Yani bir ev mi alıyorsun?" Sanki az önce yüzüne ne olduğunu sormamışım gibi, sanki morluğun ortasına o kadar sert bastırmamışım gibi bana göz kırpmıyor ve derinin hastalıklı beyazlığını kaybetmesi bir an alıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Korku kalbimi kaplıyor ve söylediğim her şeyi, başvurum üzerinde çalışırken dairenin etrafında bırakmış olabileceğim tüm kağıt parçalarını düşünüyorum.

Hafif bir duraklama. "Konuştuğunuzu duydum."

Doğru ya. şu anda o kadar heyecanlı, o kadar hayat dolu hissediyorum ki, Ricky'nin Paula ve benim konuştuklarımızı duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor olmam şaşırtıcı olmazdı. Yine de onu dinlerken görmedim ve bu da koridorda dolaşıp söylediklerimize dikkat ediyor olması gerektiği anlamına geliyor.

Ve onun orada olduğunu bilmiyordum.

"Evet," diyorum, gerçeği hemen şimdi öğrenmesine izin vermeye karar vererek. Paula benimle ve başıma kötü bir şey gelmesine izin vermez, değil mi?

Aklıma gelir gelmez, temizlemek için başımı sallıyorum.

Ne yapabilir ki? Tehlikeli biri değil. Değil mi?

Hayır, Tina, düşün. Kendine karşı dürüst ol.

Bana bakıyor. Ve kilitli kapı kolumu salladığını duyuyorum. *Tehlikeli biri.* Sadece bunu düşünmek istemiyorum.

"Ne zaman?"

Göğsünün ne kadar hızlı inip kalktığını fark ediyorum, sanki küçük küçük hava parçaları emiyor ve ciğerlerini gerçekten dolduracak kadar alamıyor. Bu sinir bozucu.

"Emlakçı ve bankacıdan haber bekliyorum." Yalan yok. Tüm kartlarım masada. "Ama bana muhtemelen olduķa hızlı olacağı söylendi. Her şeyin yolunda olduğu ve bu programın insanların yeni evlerine mümkün olduğunca az sorunla taşınmalarına yardımcı olmak için tasarlandığı söylendi." Paula'nın elini bıraktım ve parmaklarımı kucağımda birleştirdim.

Yorum yok. Sadece bana bakıyor, kara gözleri benimkilere kilitlenmiş. Kırmızı çerçeveliler ve içki içip içmediğini merak ediyorum. Hiçbir koku almıyorum ama bu bir şey kullanmadığı anlamına gelmiyor. Uyuşturucu olabilir. Birinin kafasının iyi olduğunu her zaman kolayca anlayamazsınız.

"Bence heyecan verici." Paula ellerini yüksek sesle çırparak odadaki büyüyü bozar. "Ve Ricky, üçüncü bir oda arkadaşı aramak zorunda kalacağız. Kimi bulacağını asla bilemezsin, değil mi?"

Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Elbette yok. Yaşayacak bir yer arayan birini duyarsam size haber veririm."

Ama ben yapmayacağım. Paula'yı bu şekilde otobüsün altına atmaktan nefret ediyorum ama mecbur kalmadıkķa kimseyi Ricky ile yaşamaya zorlamam.

"Harika." Paula çayından uzun bir yudum alır. "Tina, ben seni rahatsız etmeden önce yatmaya gideceğini söylemiyor muydun? Seni uyanık tutmamıza izin verme."

"Sen en iyisisin." Ellerimi masanın üzerine koyup ayağa kalkarken ellerim titriyor. Telefonumu alıp cebime soktuğumda, Ricky kot pantolonumdaki şişliğe bir süre uzun uzun bakıyor. "İkinize de iyi geceler."

"Sen de." Paula'nın sesi şarkı söyler gibi ve Ricky'ye dönmeden önce bana el sallıyor. "Şimdi, Ricky, burada yaşayacak başka birini nereden bulacağız? Bir fikrin var mı?"

Cevap olarak ne söyleyeceğini duymak için beklemiyorum. Ona sırtımı dönmekten nefret ediyorum. Beni izliyor, biliyorum ama odama kaçacaksam başka seçeneğim yok.

Oturma odasından kaçıyorum. İşiyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Sonra Luke'la paylaştığım yatak odasına güvenli bir şekilde girdiğimde, oğlumla birlikte yatağa girmeden önce kilidi üç kez kontrol ediyorum. Her ihtimale karşı bu sabah yatağın altına bir bıçak saklamıştım.

Hâlâ orada. Bundan eminim.

ELOISE

kimden:

Laura@CitizensFirstBankandTrust.com için:

Eloise.Jones@HarrisonRealty.com

Merhaba, Eloise.

Tina Miller'dan daha büyük bir peşinata ihtiyacımız olduğunu bilmenizi istedim. Borç-gelir oranı biraz düşük ve ödemelerini düşük tutmak için bir şeye ihtiyacım olacak. Bunu karşılayacağını düşündüğümüz 10 bin dolar, aylık geliri çok düşük olduğu için yeterli olmayacak.

Bunu aldığınızda beni arayın ve planınızı bildirin. Laura

Iuçuyormuşum gibi hissediyorum. İş yerinde üzerime kaka yapan bir çocuk ya da başka bir ç o c u ğ a vuran bir çocuk gibi korkunç bir şey olduğunda bile sırtarak katlanıyorum. Hiçbir şey beni aşağı çekemezmiş gibi geliyor.

Hayatımın - ve bu arada Luke'un hayatının da - büyük ölçüde değişeceğini bildiğimde.

Ve daha iyisi için.

Hayatım uzun bir kötü şanslar silsilesinden ibaretmiş gibi geliyor ama sonunda işler yoluna giriyor. Uyumadığımdan ve rüya görmediğimden ve bunun gerçekten olduğundan emin olmak için kendimi çimdikleyip duruyorum. Ve oluyor da.

Oh, Tanrım. Öyle.

Luke kolları ve bacaklarıyla bana doğru koşuyor, ben de eğilip onu kucağıma alıyorum ve kalçamın üzerine oturtuyorum.

"Bayan Debbie ile iyi bir gün geçirdin mi?" Onu alnından öperek soruyorum. Sıcak ama umarım sadece koşturmaktan dolayıdır. Bugün büyük bir gün ve ihtiyacım olan son şey onun ateşlenip hastalanması.

"Evet. Oyun hamuruyla oynadık." Kıkırdıyor. "Ben acıktım. Parka gidebilir miyiz?"

"Bugün olmaz, dostum. Ama senin için bir atıştırmağım var." Boştaki kolumla manevra yaparak çantamı karıştırıyorum ve bir granola bar gösteriyorum. Ona uzatır uzatmaz mideye indiriyor ve bana da bir tane ikram etmeden önce büyük bir ısırık alıyor.

Başımı sallıyorum.

"Bu iyi." Ağzı dolu ve dudaklarının arasından bir parça yemek uçuyor, ama onu telaşlandırmıyorum.

Bugün olmaz. Her şey yolunda giderken olmaz.

"Gerçekten iyi bir ruh halinde görünüyorsun." Bethany koridorda yürüyor, uzun bir etek ve dökümlü bir üstle kusursuz bir şekilde giyinmiş.

Sanırım sen

Bütün gün küçük çocuklarla yerde yatmadığınız için kıyafetlerinizin mahvolması konusunda endişelenmenize gerek yok.

Kot pantolon ve polo ile onun yanında dururken kendimi rüküş hissediyorum. Kreşin adı bir tarafa, yakanın hemen altına işlenmiş. Bundan nefret ediyorum.

"Yapmamız gereken büyük bir iş var," diyorum, Luke'u kelimeleri başının üzerinden söyleyebilecek şekilde ayarlayarak. "Evi kapatıyoruz."

"Oh, bugün mü?" Bethany bana sırtıyor. "Bir süre önce bahsetmiştin. Bir tane için onay alabildin mi?"

Sorusu iğneleyici, ama acıtsa da ona gülümsemeyi başarıyorum. "Evet, kesinlikle öyleydim. Harika bir emlakçım var ve sanırım harika bir ipotek bankacısıyla çok yakın çalışıyor. Hiç sorun çıkmamış gibi görünüyor."

"Vay canına. Etkilendim." Bethany hâlâ gülümsüyor. Bütün dişlerini görebiliyorum. Avına odaklanmış bir köpekbaliğına benziyor ve ben de ondan uzaklaşarak aramızda kalabalık hissetmeyeceğim kadar boşluk bırakmaya çalışıyorum.

Ama daha bitirmedi. "Maaşının bir ipoteği karşılayabileceğini düşünmemiştim. Oldukça yüklü bir peşinat ödemiş olmalısın."

"Her şey yolunda gitti." Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi hâlâ bir rüyadaymışım gibi hissediyorum ve Eloise'in ofisine gittiğimde bana her şeyin bir hata olduğunu söyleyecek. Sugarloaf Lane 4 numaradaki küçük evi satın alabileceğimi düşündüğüm için bile bana gülecek diye ödüm kopuyor. Bethany'nin şu anda beni ne kadar zorladığını bilmesine imkân yok ama duvarların üzerime kapanmaya başladığını hissediyorum.

"Bu harika. Umarım her ay ödemeleri yaparken herhangi bir sorunla karşılaşmazsınız. Eminim gelecek yıla kadar zam yapmayacağımı biliyorsunuzdur."

"Oh, biliyorum." Hepimiz biliyoruz. Bethany'nin zamlar konusunda ne kadar cimri olduğunu hepimiz daha önce tartışmıştık. İlk defa barda tanıştığım o yabancıyı, Luke'un babasını ve yeniden bir araya gelseydik hayatlarımızın ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum.

Bu kadının bana evimi elimde tutamayacağımdan endişe ettiğini söylemesiyle uğraşmazdım, orası kesin. Ne kadar parası olduğunu bilmiyorum ama şu anda kazandığımdan daha fazla olmalı. Sadece para gibi *hissettirdi*.

"Seni gideceğin yerden alıkoymak istemem." Bana göz kırptı. Arkadaş olduğumuzu mu sanıyor? Kötü bir şekilde gizlenmiş

Birini her gördüğünüzde ona hakaret etmek ve onunla arkadaş olduğunuzu düşünmek. "İyi şanslar Tina. Umarım istediğin gibi olur."

"Olacak." Midemde korkunç bir top hissetmeme rağmen kendimden emin bir şekilde konuşuyorum. "Günün geri kalanında sana iyi eğlenceler, Bethany."

Ve böylece, Luke ve ben gittik. Harika bir gün, eminim ki yapacağımız şey için iyiye işaret. Kimse yeni bir evin kapanış gününde yağmur yağmasını istemez. Kimse bu kadar heyecan verici bir şeyin üzerine kara bulutların çökmesini istemez.

"Nereye gidiyoruz?" Luke granola barını bitirdi ve sonunda tekrar konuşabiliyor. Sürünerek araba koltuğuna oturdu ve kemerini bağlamama izin verdi.

"Luke, sürekli oynayabileceğin bir bahçesi olan bir yere taşınmaya ne dersin?" Midemde keleklerin dans ettiğini hissediyorum.

Bunu düşünüyor. Yüzünü mahvediyor.

"Bahçe özel bir park gibidir," diye öneriyorum, umarım bu onu ikna etmeye yardımcı olur.

"Kendi parkım mı?" Heyecanla araba koltuğunun kenarlarını kavıyor. Tırnaklarının altında küçük oyun hamuru parçaları var, parlak pembe, mavi ve yeşil, komik bir manikür gibi görünüyor.

"Kendi parkınız!" Sürücü koltuğuna atladım, artık heyecanımı kontrol edemiyordum. "Ne düşünüyorsun, dostum? Sen ve ben, belki bir gün bir köpek alırız."

"Köpek istiyorum!" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki normalde bu beni korkuturdu ama artık hiçbir şey beni aşağı çekemez. Bulutların üzerinde, araba kullanırken trafiğin üzerinde, hatta Bethany'nin bana savurmayı sevdiği hakaretlerin üzerinde süzülüyorum.

Otoparka giriyoruz ve Luke'u dışarı çıkarıyorum, küçük elini sıkıca tutuyorum. "Bir sürü evrak imzalamam gerekiyor," diyorum ona. "Sessiz olmanı istiyorum. Uslu bir çocuk ol."

Göğsünü şişiriyor. "Ben iyi bir çocuğum, anne."

"Biliyorum." Aceleyle otoparkı geçip büyük çift kapıdan içeri giriyoruz. İstedğim son şey geç kalmak, Eloise'e bu evi gerçekten istemediğimi düşündürmek. Belki de bu evi *hak etmiyorumdur*.

"Sizi bekliyor," diyor resepsiyon görevlisi, biz yanından geçerken Luke'a parmaklarını sallayarak. Aptalca olduğunu biliyorum ama beni tanıması, bize el sallaması hoşuma gitti. Kendimi önemli hissettiriyor.

Ofisine vardığımızda Luke duvardaki resimlerin yarısına bakmak için durmuştu. Onu acele ettirmek için çıldırıyorum,

Ama Eloise'in ofisine vardığımızda kapısı neredeyse tamamen kapalıydı.

Elimi uzatıyorum, kapıyı çalmaya hazırım, kapıyı açıp içeri girmek için can atıyorum, böylece bu evi benim adıma alabileceğiz, ama sonra duraklıyorum.

Biriyle konuşuyor.

Hayır, konuşmak değil. *Bağırıyor*. Ve sesi çok kızgın geliyor.

Duraklıyorum, elimi uzatıyorum, kulak misafiri olmamam gerektiğini, Luke için kötü bir örnek olduğumu, büyüdüğünde bunun muhtemelen bana musallat olacağını çok iyi biliyorum ama kıpırdamıyorum.

"Hayır, e-postanı görmedim. Ne kadar meşgul olduğumu bilmiyor musun?"

Bir duraklama. Çatışmadan nefret ederim. Kusacakmışım gibi hissettiriyor.

Luke ve benim ofisinin dışında olduğumuzdan habersiz devam ediyor. "Sana bu evin onun olduğunu söyledim. Şimdi, bunun gerçekleşmesi için sana daha ne kadar para vermem gerekiyor?"

Sözleri biraz boğuk ama doğru duyduğumu biliyorum.

Damarlarımdan buz fişkırıyor ve halının altımdan çekildiğini hissederken destek almak için kendimi kapının pervazına yaslıyorum. Ev. *Benim* evim. Bahsettiği şey bu mu?

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Luke beklemekten yoruldu. Bir adım öne çıkıp elini kapıya koyuyor ve beni peşinden sürüklemeyi önce kapıyı iterek açıyor.

Eloise yukarı bakar. Yüzü öfkeyle çarpılmış, eli telefonunun etrafında bir pençe gibi kenetlenmiş.

"Gitmek zorundayım." Konuştuğunda kelimeleri kesik kesikti; sonra telefonu masasının üzerine, yüzü aşağı bakacak şekilde bıraktı.

Gülümüyor. Yüzünün bir gülümsemeye dönüşmesi, dudaklarının kıvrılması, gözlerinin rahatlaması bir an alıyor.

Neler oluyor burada?

Onu izlerken başım dönüyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sanki onu sinir krizi geçirirken, kesinlikle biriyle kavga ederken yakalamışım gibi geliyor ama beni burada Luke'la birlikte görür görmez ifadesi tamamen değişti.

Sihir gibi.

"Buradasın." Nefes nefese, yanakları pespembe ama bu rengin heyecandan mı yoksa üzüntüden mi olduğunu anlayamıyorum. Ayağa kalkıyor ve karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "İçeri gelin, oturun. Küçük bir gecikme oldu ama Luke'la rahatınıza bakın, ben hallederim."

Ona bakıyorum. Ona doğru yürümeyi gerçekten düşünmesem de ayaklarım hareket etmeye başlıyor; sonra Luke büyüü bozuyor ve sandalyeye koşuyor, oraya önce varıyor. Sandalyeye tırmanıyor ve ne kadar kirli olduğunu görünce irkiliyorum.

Eloise ona bakar. Yüzü bomboş. Bana bakıyor. Yüzünü gülümsemeye zorluyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

F Tina'nın ofisimin kapısında durduğunu, Luke'un da çoktan masamın diğer tarafındaki sandalyeye tırmandığını görünce içimi bir hüsrana kaplıyor. Ağzı gergin, gözleri kocaman ve bana öyle geliyor ki az önce söylediklerimi duymuş olmalı.

Ama bu ondan bahsettiğimi bildiği anlamına gelmez.

Ona oturmasını teklif ediyorum, sonra telefonumu alıp cebime koyuyorum. "Dışarı çıkıp sana içecek bir şeyler getireyim. Sanırım Luke için de boya kalemleri var. Sadece başka bir müşteri için bir şey halletmem gerekiyor."

Sesim titriyor mu? Kendimi toparlamam lazım.

Tina başını sallıyor, gözleri hala fincan tabağı gibi. Luke öne doğru eğilip masamdan bir kalem alıyor, kapağını yırtıyor ve yere fırlatıyor.

Jared'e o kadar benziyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Kocamın oğlu olup olmadığı konusunda aklımda herhangi bir şüphe varsa bile artık yok. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Sadece bir dakikadan az bir süredir burada olmasına rağmen, bana Jared'den beklediğim yarım düzine yüz ifadesini gösterdi.

Bir yanım yanıldığımı ümit ediyordu. Bir parçam, belki de - sadece belki de - başka birinden hamile kaldığını, o ve ben hamile kalamazken kocamdan küçük bir parçanın şehirde dolaşmadığını düşündü.

Bu hiç adil değil.

"Bir dakika," diyorum tekrar, cevap verip vermediğinden ya da kendimi ifade edip etmediğimden emin değilim. Başını salladığında aceleyle ofisimden çıkıp banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Hemen ipotek bankacısını geri arıyorum.

"Eloise, müşterin için bunu gerçekleştirmek istediğini biliyorum ama -"

"Şu anda ofisimde, evrakları imzalamaya hazır. Ne kadar

"Peşinat için daha fazla paraya ihtiyacın var mı?" Çaresiz durumdayım. Birinin yanımdan geçip beni duyabileceğini fark ederek, sözlerimi bastırmaya yeteceğini umduğum tepe vantilatörünü açıyorum. "On binin yeterli olacağını söylediğini sanıyordum."

"Kreşte fazla kazanmıyor. Bir onluğa daha ihtiyacımız var."

Sözlerinin her biri göğsüme saplanmış bir bıçak gibi. Bir an duruyorum ve konuşmadan önce zihnimde yuvarlanmalarına izin veriyorum. "Keşke bunu bana daha önce söyleseydin."

Yanıt yok.

"Tamam. On bin. Hesaba aktaracağım. Hepsi bu kadar mı?"

Bir duraklama. Şimdiye kadar Laura'yı bu paranın nereden geldiği konusunda karanlıkta tutmayı başardım, ama işinde iyi. Eninde sonunda soracaktır. Ama Laura gerçeği öğrenmeden Tina'nın evraklarının imzalanmasını ve yolun karşısındaki eve girmesini istiyorum.

"Bu depozitoları nereden bulduğunu bilmem gerekecek. Bunu biliyorsun, Eloise."

"Merak etmeyin. Bu sunduğumuz programın bir parçası," diye yalan söylüyorum. Beyaz pantolonumda siyah bir bulanıklık var ve onu alıyorum. Fayans zemine fırlatıyorum. "İlk birkaç müşteri için peşinat konusunda yardımcı oluyoruz."

Sessizlik. Bu korkunç bir yalan. Bana inanmasına imkan yok. Yine de, komisyonla çalıştığını ve Laura'nın büyük rakamlara ulaşmayı sevdiğini biliyorum. Bana inanabilir. O kadar uzun zamandır birlikte çalışıyoruz ki, bunu görmezden geleceğini ummak zorundayım.

Ağır bir iç çekiş. "Bu seferlik izin veriyorum ama bir dahaki sefere söylediklerinizi kanıtlayan belgelere ihtiyacım olacak. Bunu alışkanlık haline getirme."

Sertçe nefes veriyorum ve duvara yaslanıyorum. "Tamam, tamamen katılıyorum. Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkürler. İmzalamaya hazır ve çok heyecanlı ve ben de onun kalbini kırmak istemiyorum."

"Parayı şimdi havale edin, ben de belgeleri göndereyim. Onları orada yazdırabilirsiniz." Ses tonu kendinden emin. Azimli. Laura her zaman istediğini alır, bu yüzden onunla çalışmak istedim. Tina'nın sokağın karşısına taşınmasını istememin gerçek nedenini bilseydi, anlamayı asla tamamlamazdı.

Aslında, muhtemelen Harrison'a söyledim. Patronumun beni nasıl güldürdüğünü düşününce ağzımı kapatıp gülmek için kendimi zor tutuyorum.

kocama karşı entrikalar çevirdiğim ve onu alaşağı etmek için ilişkisi olduğu kadını kullandığım haberleriyle başa çıkabilirdi.

"Sen en iyisisin, Laura." Vantilatörü kapatıyorum ve aynada görünüşümü kontrol ediyorum. "Hepsini şimdi göndereceğim."

"Bir daha yapma-" diye başladı ama telefonu kapattım. Telefonumu sessize alıyorum. Saçlarımın uçlarını kabarttıktan sonra banyodan çıkıyorum ve aceleyle ofisime girdiğimde yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Hey, bunun için üzgünüm," diyorum. "Yemin ederim, ipotek kredisi verenler insanların evlerine girmelerine yardımcı olmak konusunda çok tereddütlüler ve benim tek istediğim alıcılara yardımcı olmak."

Tina gülümsüyor ve sonra ellerime bakıyor. Gülümsemesi duraksıyor.

"Ah, boya kalemleri," diyorum alnımı şapırdatarak. "Çok özür dilerim. Dışarıdaydık, ama bu gerçekten uzun sürmeyecek. Tek yapmam gereken Laura'ya küçük bir bilgi göndermek, o da sizin için evrak işlerini halledecek."

"Her zaman böyle midir? Biraz telaşlı mı?" Luke kucağında kıvranıyor ve onu serbest bırakıyor. Çantasından bir paket kraker çıkarıp oğluna verirken onu izliyorum. "Sürekli böyle son dakika işleriyle uğraşırken her şeyi halletmeye çalışmanın ne kadar stresli olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Bilirsin, bazı günler diğerlerinden daha kolaydır." Online bankacılığımıza giriş yapıp havaleyi gönderirken bilgisayarımdan başımı zorlukla kaldırıyorum. Tina'nın evinin emanet hesabına on bin dolar daha yatırmak için düğmeye bastığımda kalbim sıkışıyor ama bu noktada geri adım atmıyorum.

Olan oldu.

Ayrıca, sonunda bundan çok daha fazlasına sahip olacağım. Bu, büyük planın içinde sadece küçük bir aksaklık.

"Pekâlâ. Şimdi sadece birkaç dakika bekleyeceğiz. Oğluna söyledin mi?" E-postama tıklıyorum ve Tina'nın cevap vermesini beklerken bir gözüm ekranda. Luke şu anda ağzına kraker tıkıştırıyor ve kırıntıları yere döküyor.

O gittiğinde ofisimin ne kadar pis olacağını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ona baktığımda tek düşünebildiğim Jared'in oğlu olduğu.

Kocamın oğlu. Kocamın oğlu. Kocamın oğlu. Kocamın oğlu.

-

Bir kalp atışı gibi, içimde gümbürdüyor, beni zorlaştırıyor. herhangi bir şeye odaklanmak için.

Tina konuşuyor ve ben düşüncelerimi Jared'in baba olduğunu

öğrendiğinde ne kadar mutlu olacağından koparıyorum, böylece karşımda oturan kadına odaklanabiliyorum

Ben.

"Çok heyecanlı," diyor. "Ve düşününce - her birimizin kendi Yatağa! Gecenin bir yarısı tekmelenerek uyandırılmamak gerçekten güzel olacak, söylemeliyim."

"İkiniz gerçekten aynı yatağı mı paylaşıyorsunuz? Bunu söylemiştin ama ciddi olup olmadığından emin değildim." Konuşmaya devam etmemeliyim ama kendime engel olamıyorum. Ayrıca, ona sorular sormam sonunda bana güvenme olasılığını artırmayacak mı? Ona yakınlaşmalıyım ve bunu böyle yapmalıyım.

Gerçeği zaten bildiğimi bilmesine gerek yok. Luke'la aynı yatağı nasıl paylaştıkları hakkında her şeyi biliyorum. Ona yemek yapmadan önce mutfakta diğer oda arkadaşlarının olmamasını nasıl beklediğini.

Her şeyi biliyorum.

Kızardı. "Evet, dediğim gibi, evimiz o kadar da harika değil. Ama oradan çıkmak üzereyiz. Anahtarları alıp hemen taşınabileceğimizi umuyorum."

"Yardım edebiliriz." Ne söylediğimi düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Kimilda yani. Kendini yalnız hissetmeni istemiyorum ve kocam oldukça güçlüdür."

Gülüyor. "Teşekkürler ama bu hafta sonu ailenizle geçireceğiniz zamandan çalmak istemem. Luke ve ben idare edebiliriz. Kutular dolusu eşyanın dışında sadece bir yatak ve komodin var. Zaten pek bir şeyimiz yoktu."

Küçük sıska kollarına bakıyorum ve mobilyaları tek başına taşıdığını hayal etmeye çalışıyorum. Gözümün ucuyla Laura'dan gelen bir e-posta beliriyor ve cevap vermeden önce tıklıyorum.

Yazdır.

Arkamda yazıcı fokurduyor. Aslında Tina ve Luke'u bir akşam yemeğe davet etmeyi planlamıştım, sırf Jared'le tanıştıklarında yüzlerindeki ifadeyi görmek için, ama neden erteleyeyim ki? Neden daha erken tanışmalarına izin vermedim?

Kocamın kıvranışını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Oh, hiçbir şeyden zaman çalmıyorsun. Gelip sana yardım edelim. Nereye geleceğimi biliyorum." Ona sırtıyorum, sonra arkama uzanıp yazıcımdan sıcak kağıt yığınının çekiyorum. "Şimdi, tartışmayalım. Bunları imzalayalım ve seni yeni evine götürelim!" Telefonumdaki bir tuşa basıyorum.

"Eloise, benim için hazır mısın?" Bir adamın sesi ofisimi dolduruyor.

"Hazır. Aşağı gel." Düğmeyi bıraktığımda, yüzünde sorgulayıcı bir ifade olan Tina'ya bakıyorum. "Avukat. Harrison tüm işlerimizi şirket

içinde tamamlayabilmemiz için burayı sıkı bir şekilde yönetiyor. İmzayı atarken yanımızda bir tane olması gerekiyor; sonra evrakları

ve onları dosyalat. O zamana kadar yeni evinize doğru yola çıkmış olursunuz."

Sesim heyecandan titriyor. Anlayabilir mi? Anlayabilirse, ona yardım etmeyi dört gözle beklediğim için heyecanlı olduğumu mu düşünecek? Emin değilim ve onu okumak zor.

Gülümsüyor ve masamdan Luke'un oynadığı kalemi alıyor. "Hadi yapalım şunu. Hayatımın geri kalanının ilk günü için hazırım. Luke ve Buna ihtiyacım var."

Evet, ihtiyaçları var. Buna ihtiyaçları var ve benim de onların sokağın karşısına taşınmalarına ihtiyacım var. İstedigimi almamın en iyi yolu bu.

Ve Jared'in hak ettiğini alması için.

RICKY

E Loise'in evi çok temiz. Hava kaskatı, kulağa çılgınca geliyor ama pencereler her zaman kapalı tutulduğunda burada esinti yok. Birkaç yerde zamanlanmış koku salınımları var. ve lavanta tüyleri çıkarmaya devam ediyorlar.

Başımı ağrıtmaya yetiyor.

Kapıyı açıp içeriye taze bir esinti getirirdim ama saklanmak istiyorum. Hurdacım bile evin etrafında. Meraklı komşular beni burada gördüklerini söyleyemesinler diye mahallenin arkasına çıkan ve çoğunlukla kullanılmayan servis yolunu kullandım. Böylesi daha iyi.

Oturma odasından mutfığa doğru yürürken tezgâhın üzerine çıkıp panjurları kaldırıyorum, böylece dışarı bakabiliyorum. Geniş ön bahçenin aşağısında, Eloise'in toprağı eşeleyip kendini yeşil bir parmağı varmış gibi hissedebilsin diye her yıl bahçıvan tutup yıllıklarla doldurduğu kocaman bahçenin yanından geçip yolun karşısındaki eve ulaşıyorum.

Tina'nın evi.

Bensiz Tina'nın evine.

Eloise'in istediğini yaptım. Tina'ya göz kulak oldum ve Eloise'e ne yaptığını bildirdim. Tina'yı izledim, onu dinledim ve yatmadan önce onun yatmasını bekledim, böylece onun iyi olduğunu bilecektim, ama ikimizin de beklemediği bir şey oldu.

Onu istiyorum. Ve onun daireden taşınmasını istemiyorum.

Buna Eloise'in planını da ekle ve -

"Hayır, hayır, hayır." Perdeleri indirip tezgahdan atlayarak aceleyle oturma odasına dönüyorum. "Bunu düşünme Ricky, sadece Tina'nın ne kadar tatlı, masum ve mükemmel olduğunu düşün."

Bir hareket gözüme çarpıyor ve Eloise'in arabasının garaj yoluna girişini izliyorum. Garaj kapısının açılmasını bekliyor, sonra içeri giriyor. Garaj kapısının yerine otururken çıkardığı gürültüyü duyuyorum.

Bir an sonra oturma odasının diğer ucundaki kapı açılır. Eloise içeri giriyor, kolunda ağır bir çanta, elinde bir seyahat kupası, vücuduna sıkıştırılmış çiçekler. Alarmı kapatmak için döndü, ama ben onun yerine yaptım.

"Merhaba Eloise," diyorum ona doğru yürürken. Sanki enerjiyle titreşiyormuşum, içimden akıyormuş gibi hissediyorum ve derin bir nefes alıp cevap vermesine izin vermem gerektiğini, onu rahat bırakmam gerektiğini bilsem de, kelimeleri ağzımda hissediyorum ve sonra aniden serbest kalıyorlar. "Tina nasıl? O iyi mi? Tina gerçekten evden taşınıyor mu?"

Eloise iç çeker. Çantayı yere bırakır. Kapıyı arkasından kapatır ve kilitler. "Buraya nasıl girdin, Ricky?"

Bende bir anahtar var. Buraya son geldiğimde bir tane çalmıştım, sarhoştum ve planından bahsediyordu, ben de bir kopyasını çıkardım. Daha önce alarmını kapattığını görmüştüm ve kodu ezberledim.

"Tina nerede?"

"Muhtemelen her an yolun karşısında olabilir, ama sen burada olamazsın." Suçlayıcı bir parmak yüzümün önündeki havaya saplanıyor. "Her şeyi mahvedeceksin. Öylece uğramana izin verilmediğini biliyorsun. Şu anda burada ne işin var?"

Sözlerini ve ne kadar hatalı olduğunu görmezden geliyorum. Eloise benim kuzenim ve onu seviyorum ya da sevmem gerekiyor ama sorunun ben olduğumu ve her şeyin benim yüzümden ters gittiğini varsayması hoşuma gitmiyor.

"Tina beni görmeyecek," diyorum ona. "Arka tarafa park ettim."

Gözlerini deviriyor ve yanımdan geçip mutfığa giriyor. "Planın ne o zaman? Senden istediğim şeyi yaptın. Şimdi planımızın ikinci aşamasına kadar beklemek zorundasın."

İkinci aşama. Sadece bu üç kelime bile beni dehşete düşürüyor. Sertçe yutkunuyorum ve onu takip ediyorum.

Tam kapıdan mutfığa girmek üzereyken yumuşak bir lavanta püskürmesi duyuyorum. Başımı çevirdiğimde o şeyi görüyorum, yumuşak mavi ışıklı beyaz küçük bir küre.

Ne yaptığımı düşünmeden duruyorum, dönüyorum. Fişini çekiyorum.

"- Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Sana tekrar ihtiyacım olduğunda haber veririm, ama o zamana kadar evine git, Ricky. Uzak dur. Anahtarı bana ver,

Nereden aldıysan artık."

Hiç şansın yok.

Cevap vermek yerine mutfağa gidiyorum. Eloise buzdolabından bir şişe şarap çıkardı. Mantarı patlattı. Dolu bir bardak dolduruyor ve açık şişeyi tezgahın üzerine bırakıyor. Tekrar içeri uzanıp folyoyla kaplı bir tava çıkardı. Kapağı yırtıp her şeyi mikrodalgaya koyarken kıpırdamıyorum.

Spagetti.

Midem gurulduyor.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. İyi taşındığından."

Pencerenin yanındayım ve Tina'yı aramak için tekrar perdeyi çekiştiriyorum. *Tina nerede?*

"O iyi." Eloise'in sözleri keskin. "Senden onu takip etmeni istemedim."

"Onu takip etmiyorum." Böyle bir şeyi ima etmeye nasıl cüret eder?

"Ben olsam

onu asla takip etme."

"Doğru." Bir yudum alıyor ama gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "O zaman yaptığın şeye ne diyorsun?"

"Onu korumak. Onu izliyorum. İstedğin gibi."

Gülüyor ve ellerimin yumruk haline geldiğini hissediyorum. Eloise'in benim tarafımda olması gerekiyordu ama o zaman neden böyle davranıyor? Neden aptalmışım ya da neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi davranıyor? Tina'yla yaşayan ve onun ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunu gören benim.

"Tamam, Romeo. Neden dairene geri dönmüyorsun? Burada olmana gerek yok. Zamanı geldiğinde seni ararım."

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve gözlerimi kapatıyorum. "İyi." Bu kelime ağzımda acı bir tat bırakıyor. "İyi, eve gideceğim."

"Güzel. Bu akıllıca, Ricky." "Tina yakında evde olacak."

Duraklıyor. "Muhtemelen gelecektir." "Onu orada göreceğim."

Eloise başını sallar. "Temas halinde olacağım."

Bu lavanta rengi evde, kuzenim bana kötü biriymişim gibi bakarken, Tina'nın iyi, güvenli ve korunaklı olmasının sebebi benken, sorun benmişim gibi bakarken bir saniye daha geçiremeyeceğim için ondan uzaklaşıyorum. Eloise'in evinden aceleyle geçip, arkamdan kapatma zahmetine bile girmeden arka kapıdan çıkıp arabama giderken kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyor.

Bir kükreme ile ateşleniyor.

Geri vitesle takıyorum, arabayı döndürüp garaj yoluna doğru çevirirken omzumun üzerinden bakmıyorum. Eloise onun için ne kadar çok şey yaptığını bilmiyor. Benden Tina'ya göz kulak olmamı istedi, ben de bunu yaptım ve yine yaparım.

Şu anda bunu yapmamı istemiyor olabilir ama beni nasıl durdurabilir?

Tina'nın bana ihtiyacı var. Taşınıyor ve kendi başına iyi olacağını düşünüyor ama bana ihtiyacı var.

Eloise eve gitmemi ve planın bir sonraki aşamasını beklememi istiyor.

Ama Eloise yanılıyor. O yanılıyor, o yanılıyor, o yanılıyor, o yanılıyor.

T Anahtar elimde ağırlaşıyor, bu aptalca, çünkü muhtemelen birkaç çeyreklikten daha hafif, ama yine de onu kaldırıyorum, bu anın ne kadar ciddi olduğunun tadını çıkarıyorum.

Gerçekten oluyor. Luke ve benim kendi evimiz olacak. Kira, Ricky ya da birinin çok gürültü yapıp oğlumu uyandırıp uyandırmayacağı konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Evet, ipoteği ödemek ve bahçeyi yabani otlardan uzak tutmak gibi başka endişeler de olac a k . Çatıya göz kulak ol m a m ve yaşadığım diğer yerlerde olduğu gibi akıtmamasını ummam gerekecek. Eğer yapılması gereken bir tamirat varsa, o zaman onlar benden olacak. Ama ben hazırım.

"Hazır mısın dostum?" Luke'a göstermek için anahtarı kaldırıyorum ama o ön bahçeye çökmüş, toprağı kazıyor. Bu kadar tantana yeter. Kapıya dönüp anahtarı sokuyorum. Çeviriyorum.

Kapıyı aç.

Evimdeyim. Evimdeyim. Evet, biraz tuhaf kokuyor ve bazı odalarda kalan duvar kâğıtlarını sökmeyi kesinlikle bitirmek isteyeceğim, ama burası evim ve benim ve daha mutlu olamazdım. Kaçıp gitmeyeceğinden emin olmak için Luke'a omzumun üzerinden bir bakış attıktan sonra mutfğa giriyorum ve çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Buraya ikimizin kahvaltı etmesi için küçük bir masa koyacağım. Şuraya, pencerelerin altına kanepeyi sıkıştıracağım. Batan güneşin ışığını yakalamak için mükemmel olacak, böylece yatmadan önce birbirimize sarılıp kitap okuyabileceğiz.

Almamız gereken tek şey bu - başka bir yatak. Luke'un şu anda sahip olduğumuz yatakta uyumasına izin vereceğim ve Habitat'tan bir kanepe almaya bakacağım.

Kendim için insanlık. İkinci bir yatak alana kadar bunun üzerinde uyuyabilirim. İdeal değil ama bazen bir ebeveyn olarak yapmanız gerekeni yapmak zorundasınız.

Bu gece burada uyuyamayacak olmamız, Ricky ile aynı çatı altında bir gece daha geçirmek zorunda olmamız çok yazık ama geri sayım başladı ve bu beni ayakta tutmaya yetiyor da artıyor bile. Ön kapıya ulaştım ve Luke'a seslenmek üzereydim.

Ama orada değil.

"Luke?" Adı bir soru gibi çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Luke! Neredesin?"

Cevap yok. Saklandığı ve komik olduğunu düşündüğü gerçeğine dair bana ipucu verecek bir kıkırdama yok. Küçük tombul bacaklarıyla benden kaçarken renk cümbüşü yok.

"Luke!" Korku içimi kaplıyor ve aceleyle verandanın kenarına geliyorum, gözlerim ön kapının yanındaki çalıların altındaki karanlık noktayı arıyor. *Tam buradaydı.* Nereye gitmiş olabilirdi ki? Sadece bir anlığına, o da beş saniyeliğine ona sırtımı döndüm ve ortadan kayboldu.

Suçluluk duygusu ciğerlerime doluyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Bir anlık mutluluk, tek istediğim buydu, tek sahip olduğum buydu ve sonra her şeyi mahvettim.

Oğlumun kaybolmasının sebebinin ben olduğum, kafamı çevirip onu kaybettiğim düşüncesi beni boğuyor. Merdivenlerden aşağı sallantılı bir adım atıyorum, sonra bir tane daha, sonra koşar adımlarla yere inip evin yan tarafına doğru ilerliyorum.

Burası onun için bir salıncak seti koymak istediğim yer. Ne kadar pahalı olduklarını biliyorum ama aylık ipotek ödemelerim düşündüğümünden bile daha az.

Sihir yapıyor.

Bir tane için para biriktirmemem için hiçbir neden yok, burada kendine ait özel bir parka sahip olmaması için hiçbir neden yok - gitmiş olması dışında.

"Luke!" Ön bahçeye gelene kadar evin arkasından dolanarak koşuyorum. Elimi ön bahçedeki ağacın kalın kabuğuna dayayarak nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Ve sonra onu duydum. *Onu.* Luke'u. Küçük sesini duyuyorum ve bir an için ağladığını düşünüyorum ama sonra daha dikkatli dinliyorum.

Gülüyor. Gülüyor.

"Luke?" Sesim çok yüksek çıkıyor ama yine de cevap vermiyor. "Luke, neredesin? Hemen dışarı çık!"

"Tina?"

Bu sesi tanıyorum, yemin ederim tanıyorum, ama şu anda çok stresliyim ve daha önce nerede duyduğumu çıkaramıyorum. Ön kapıya doğru koşarken kalbim boğazımda güm güm atıyor. Luke burada olmak zorunda, olmak zorunda. Hayatımı oğlum olmadan yaşayamam, o benim her şeyim ve bu ev harika olacak olsa da oğlum olmadan hiçbir şey yaşamaya değmez.

"Anne?" Şimdi adımı söyleme sırası Luke'ta ve bir an yavaşlayarak az önce duyduklarımı zihnimde toparlamaya çalışıyorum. Üzgün mü? Korkmuş mu? Acı mı çekiyor, endişeli mi yoksa mutlu mu anlayamıyorum, bazen sesi o kadar *düz*, o kadar okunaksız ki, oğlumun ne düşündüğünü anlayabilmem için içinde çok daha fazla duygu olması gerektiğini düşünmeme rağmen.

Ayaklarım bahçede büyüyen bodur çimlere çarpıyor ve sanki bu yere ilk baktığımızda ve kısa bir süre önce kağıtları imzaladığımda taktığım at gözlükleri düşüyor ve gerçekte olduğu gibi görüyorum ve ihtiyaç duyduğu tüm sıkı çalışmayı görüyorum. Burası güzel, mükemmel ya da yuva değil, ama olabilir, ama sadece Luke iyi olduğunda.

"Luke!" Açık kapıdan içeri girip onu yakalıyorum ve kollarıma alıyorum. Kalbimin ne kadar sert attığını hissedebiliyor mu? Umurunda mı ki? "İyi misin? Neden kapıdan geçtin? Ne yaptığını sanıyordun?"

Bana karşı kıpırdanıyor ve ben de onu bırakıyorum, sonunda adımı haykıran sesin sahibine bakıyorum.

Eloise.

Tanıdığımı biliyordum. Sadece beni kimin aradığını, önemli olan tek şey Luke'un iyi olduğundan emin olmakken burada, evimde kimin dikiliyor olabileceğini kestiremiyordum.

"Tina, çok özür dilerim." Eloise özür dilerken neredeyse takılıp düşecekti. "Bir şey getiriyordum ve Luke benim için kapıyı almaya geldi. Bir an için konuşuyorduk ama seni korkutmak istememiştim! Kapı konusunda bana yardım edebileceğini ve sonra da evinize kadar yürüyebileceğimizi düşünmüştüm."

Şimdi onu görüyorum, gerçekten ne taşıdığını görüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Vücudumda dolaşan, kaslarımı oğlumun üzerinden araba kaldırmak gibi çılgınca şeyler yapmak için güçlendiren tüm adrenalin kayboluyor ve aniden kendimi güçsüz hissediyorum.

Destek için çitlere tutunuyorum. "Çiçek getirmişsin." Sesim zayıf çıkıyor.

Utandım. "Peki ya yemek?"

Sonunda gülümsüyor. İkimizin arasındaki gerginlik hâlâ devam ediyor. Yemin ederim, ona dokunabilirim, onu bir ip haline getirip kendimi boğmak için kullanabilirim, ama o başını salladığında, daha küçük parçalara ayrılmaya başladığını hissediyorum.

"Mutfağında yemek pişirmek için gereken her şeye sahip olmadığını hissediyordum ama yiyecek bir şeyler isteyeceğini düşündüm. Bu yüzden büyük bir spagetti ve köfte yaptım ve biraz sarımsaklı ekmekle birlikte getirdim."

"Oh, Tanrım." Şimdi utanıyorum. Yüzüm yanıyor ve alnımda patlayan ter, tenimde kaynıyor gibi hissediyorum. "Çok özür dilerim, seninle konuştuğunu bilseydim asla korkmazdım. Düşündüm ki... şey, ne düşündüğümün bir önemi yok, ben sadece -"

"Yeni bir evde ve yeni bir çevrede yaşıyorsun ve Luke'a bir şey olduğunu düşünüyorsun." Sözleri kesin ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Eğer biraz korkmamış olsaydın, senin neyin olduğunu merak ederdim. Ne yaptığım hakkında düşünmeliydim. Çok özür dilerim."

Spagetti tabağını ondan alıyorum. Hâlâ sıcak ve tadının ne kadar güzel olacağını düşündükçe ağzım sulanıyor. Artık vücudum Luke için endişelenmeme gerek olmadığını anladığına göre, aniden açlıktan ölüyorum.

"Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın." Oğluma baktım. "Hey Luke, lütfen Bayan Eloise'den sarımsaklı ekmeği alır mısın?"

"Evet!" Alır, sonra folyoya sarılı paketi koklar. "Nefis!"

Ben gülüyorum. Eloise de öyle. Bana kızgın görünmemesi beni biraz daha rahatlatıyor.

"Bir şey daha var." Dönüyor ve sokağın karşısında, benimkinin üzerinde yükselen büyük bir evi işaret ediyor.

Ona bakıyorum, benimkine kıyasla gerçekten ne kadar büyük olduğuna şaşıyorum, gökyüzünü nasıl kapattığını nasıl fark etmediğime şaşıyorum, bir monolit. Kendi küçük evime o kadar dalmışım ki.

"Jared sizin için bir masa ve iki katlanır sandalye getiriyor. Sen ve Luke buradaki ilk yemeğinizi yerde yemek zorunda kalmamalısınız." Eliyle işaret ediyor, ben de gözlerimi kısarak garaj yolunda yürüyen figürü seçmeye çalışıyorum. "İşte orada. Oh, bu harika, kocamla tanışabilirsin."

Kocası. Doğru ya. Bu iyi, çünkü evde herhangi bir sorunla karşılaşırsam, Eloise'in onu göndermekten mutluluk duyacağını hissediyorum. Öyle birine benziyor.

Bir arkadaş, belki?

Bunu düşünmek benim için çok mu fazla?

"Yani yeni evle ilgili sorunlarla karşılaşsam..." İleri gittiğimi bilerek ama umursamayarak söylüyorum. Kadınlar bunu anlar ve Eloise başkalarını yücelten bir kadındır. Benim öne çıkmamı sadece kendime ve Luke'a bakmaya çalışmam olarak göreceğini biliyorum.

Ayrıca, taşınmama yardım etmeyi teklif etti bile.

"Oh, sen sadece onu ara. Jared. Size yardım etmekten mutluluk duyacaktır, ancak ne kadar becerikli olduğunu bilmiyorum. Zamanının çoğunu işte ya da evindeki ofisinde kilitli geçiriyor. Ama evet, acil bir durum olursa diye telefonunu sana vereceğim. Aslında, burada." Cebini karıştırıp bir kartvizit çıkarıyor ve eğilip ön cebime sıkıştırıyor.

O an çok samimi geldi.

Arkadaş olduğumuzu biliyordum.

Ona sırtıyorum. "Teşekkürler. Ciddiyim. Oda arkadaşımından çok daha güvenilir birine benziyor."

Eloise gülüyor. Gergin mi görünüyor? Papatya buketini düzeltirken yüzündeki ifade bir anda kayboluyor. "Evet, sanırım öyle diyebilirsin. O iyi bir adam. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum."

Figür yaklaşıyor. Sandalyelerle biraz mücadele ediyor gibi görünüyor ama sonra sokağın ortasında duruyor ve tutuşunu ayarlıyor, düşürmemek için her şeyi vücuduna yakın tuttuğundan emin olmak için acele etmiyor.

Ona bakıyorum, zihnimin arkasındaki küçük bir ses onu daha önce nerede gördüğümü anlamaya çalışırken fazla mesai yapıyor.

Belki de kreşe başlamadan önce çalıştığım bara gelmiştir.

Belki onu market alışverişinde görmüşümdür. Biraz daha yaklaşıp kadar bunu söylemek zor.

Sonunda yaptı, tam önümde durdu ve elimi sıkabilmek için sandalyeleri çitlere yasladı.

"Ben Jared, yeni komşunuzum," diyor, geniş gülümsemesi silahsızlandırıyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor. Geniş omuzlarını, karmakarışık siyah saçlarını, bu sabah tıraş olduktan sonra uzayan kirli sakallarını inceliyorum.

Kusacağım.

Uzanıp elini tutmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Sıkmak için. Ona gülümsemeye çalışıyorum.

Kalbim hızlı bir ritimle atıyor. Ensemde terler boşanıyor. Eloise'e baktığımda bana sırtıyor, gözlerine ulaşan kocaman bir gülümseme, muhtemelen beni rahatlatması gereken bir gülümseme.

Bana bakıyor. Gözlerinin arkasında bir şey parlıyor, sonra kayboluyor, ama ne olduğunu biliyorum.

Bir şey söyleme, lütfen, Tanrı aşkına, bir şey söyleme; sadece hiç tanışmamışız gibi davran, bu ilk sefermiş gibi, sen ve ben -

"Ben Tina," diyorum, sonunda elimi geri çekip Luke'u işaret ediyorum. "Bu da Luke."

Tüm bunları boğazımda bir yumru ile söylemeyi başarıyorum. Tüm bunları söylerken, Eloise'in orada durup, yüzünde bir sırıtışla ikimizin arasına bakıp, sanki bu gidişattan daha mutlu olamazmış gibi bakmasını özenle görmezden geliyorum.

Bir şekilde tüm bunları Luke'un babasına söylemeyi başardım.

Jared ve ben yatmaya hazırlanıyoruz, ikimiz de aynı banyo lavabolarının başındayız. Yüzünü yıkıyor, kirli sakallarının üzerinde gezinen ellerinin sesi kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Bu adamı bunca yıldır tanıyorum ve yanında yattım ama yine de böyle küçük şeyler kollarımı ona dolayıp yatağa götürmek istememe neden oluyor. Bu kadar seksi olduğunun farkında bile değil, ya da en azından ben farkında olduğunu düşünmüyorum.

Ta ki gerçeği öğrenene kadar.

Lavabonun üzerine eğilip saçlarımı geriye atıyorum ve diş macunumu tükürüyorum. Tina'yı karşılamak için sokağın karşısına geçtiğimizden beri Jared değişti mi? Değişti mi bilmiyorum ama kartlarını göğsüne yakın tutmakta her zaman çok başarılı olmuştur. Anlaması zor biri olduğu kesin.

Ama onu hatırlıyor. Hatırlamamasına imkan yok.

Duruluyorum, sonra tekrar tükürüyorum, sonunda dönüp yüzünü havluyla kurulayan kocama bakıyorum. Yeni, kabarık ve beyazlar ve onları evimizin en azından bir bölümünü rahatlatıcı bir spaya dönüştürmek için umutsuz bir girişimde bulunarak aldım, ama şu anda gülünç görünüyorlar.

Kocam beni aldatmışken nasıl rahatlayabilirim ki?

Boğazımı temizliyorum. "Yeni komşu hakkında ne düşünüyorsun? Tina hakkında mı?" "Onun hakkında ne mi düşünüyorum?" Havluyu toparlayıp lavabonun yanına atıyor.

Tam burada durmama rağmen, ondan yarım düzine kez bulduğu yere geri asmasını istememe rağmen, böylece iğrençleşmeyecek.

"Evet, bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Bir an duraksıyor. Sessizlik yoğun, ama onu bozacak kişi ben olmayacağım.

"Dürüstçe fikrimi soracak olursanız, bence son demlerini yaşayan bekâr bir anneye benziyor. Ve bir kreşte çalıştığını söyledin? Oraya nasıl parası yetiyor? Umarım buradaki diğer evlerin değerini düşürmez. Özellikle de bizimkinin." Konuşurken bana bakmıyor, yüzüne losyon sürmekle meşgul, dikkatlice cildine sürüyor ve gözlerinin etrafını sıvazladığından emin oluyor.

"Sana söyledim, yürüttüğümüz iyi bir program." Onun tüm peşinatını ödediğimi asla itiraf etmeyeceğim. Jared bilmiyor ve bilmesi de gerekmiyor. Ona göre o kadar çok paramız var ki bir bütçeye bile ihtiyacımız yok ve bu kesinlikle doğru olsa da, tam da bu amaç için özel bir hesaba bu kadar çok para aktarmamı sağlayan da aynı umursamaz tavır.

"Umarım ödemelerini yapabilir." Görünüşünden memnun bir şekilde bana dönüyor ama gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Yatmaya hazır mısın?"

Gerçekten de öyle yorgunum ki burada durup onunla konuşmak bile ağlamak istememe yetiyor ama bu konuşmayı daha bitirmedim.

Onu hatırlıyor. Onu gördüğünde oradaydı - onu gerçekten gördüğünde. Öyle olduğunu biliyorum. Gözlerinin arkasında sadece bir duygu titreşimi vardı, kimse işaret edemeden orada ve kayboldu.

"Hey, iyi misin?" Jared'in sesi beni düşüncelerimin uçurumundan çekip çıkarıyor. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve bana yaklaşıp alnımdan öpüyor.

Ondan uzaklaşmamak için savaşmak zorundayım. Sırrını öğrendiğinden beri, ellerini üzerimde istemiyorum.

Ama gerçeği öğrendiğinden beri, bir şeyler olduğunu bilmemesi giderek daha önemli hale geldi. Ne yaptığını bilmem.

"Derin düşüncelere dalmışsın, Eloise. Bir şeyler olduğunda nasıl baktığını biliyorum. Konuş benimle."

Kocam ne kadar iyi bir yalancı?

"Sadece çok yorgunum," diyorum sonunda. "Çok fazla mal varlığı ve geliri olan birine ev satmak başka bir şey, Tina gibi birini bir eve yerleştirmek tamamen başka bir şey. Ama bunu hak ediyor, sence de öyle değil mi? O küçük çocuğu tek başına büyötmek?"

Duraklıyor. Aramızda büyüyen sessizliği okuyorum, konuştuğunda bunun tatlı ve masum mu yoksa tehlikeli ve dikenli mi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Adı neydi? Çocuğun mu?"

Tanrım, kocama piç oğlunun adını söylemeliyim. Bunu göğsüne fısıldamalı ve kalbinde kök salmasını sağlamalıyım. Başından beri planım bu olsa da, onları buluşturmak, onu ne yaptığını anlamaya zorlamak olsa da, Luke hakkında daha fazla şeyi kendi başına öğrenmesini istedim.

"Ben Luke."

"Luke. Güzel isim. Sanırım bu isim bir süredir kısa listemizdeydi, değil mi?"

Evet, öyleydi. Hamile kalabileceğimizi düşündüğümüz süre boyunca - *benim* hamile kalabileceğimi düşündüğüm süre boyunca - listede yer alıyordu, ama sonra o gemi battı ve liste, lastik bantlar ve yarı kullanılmış yapışkan not kağıtlarıyla birlikte önemsiz çekmecenin arkasına itildi.

"Evet, sanırım öyleydi." Ondan uzaklaşmak için kendimi zorladım. Gözlerinin içine bakıyorum. Aldatma arıyorum ama göremiyorum. *Tanrım, o çok iyi.* "Sanırım artık yatmaya hazırım. Muhtemelen ölü gibi uyuyacağım."

"Her ihtimale karşı uyku hapi ister misin?" Lavabonun yanında duran küçük turuncu şişeyi eline alıyor ve sanki mama ile kandırmaya çalıştığı bir sokak kedisiymişim gibi bana doğru sallıyor. "Gerginliği azaltmak için bilimi kullanmanın yanlış bir tarafı yok."

"Hayır, böyle iyiyim. Şu anda bayılacağımı hissediyorum ama teşekkürler. İhtiyacınız olursa bir tane almaktan çekinmeyin."

"Bunlara sadece gerçekten stresli olduğumda ihtiyacım oluyor." Şişeyi yerine koydu. "Ve şu anda strese girecek hiçbir şeyim yok. İnanılmaz bir evim ve harika bir karım var. İşimi seviyorum. Küçük ailemizi seviyorum. Daha ne isteyebilirim ki?"

"Aklıma tek bir şey bile gelmiyor."

Yatağa doğru yürüyoruz, o bembeyaz çarşafı geri çekiyor ve diğer tarafa geçmeden önce bana yardım ediyor.

Boğazını temizliyor. "Alexa, ışıkları kapat."

Yumuşak bir *bip sesi duyuldu* ve karanlığa gömüldük. Pencereye doğru döndüm. Buradan sokağın karşısındaki küçük evi görebiliyorum, kocamın oğlunun ve ilişkisi olduğu kadının yaşadığı küçük misafir evini. Dönüp Jared'e bakmak istiyorum, yüzünde bir endişe var mı görmek istiyorum ama buna gerek yok.

Kocam çok iyi bir yalancıdır. Yüz ifadesini ayarlamakta ve kimsenin ne düşündüğünü bilmediğinden emin olmakta harikadır, ancak sadece bir şeyleri düşünmek için zamanı olduğunda. Hayat ona hızlı ve aniden geldiğinde, işte o zaman her şey darmadağın olur.

Bir ilişkisi olduğunu olaydan uzun bir süre sonra öğrenmiş olabilirim, ama bunun nedeni yüzünü nasıl sakın tutacağını bulmak için zamanının olmasıydı. Yalanlarını nasıl saklayacağını.

Bu yüzden Tina'yı hiçbir şey söylemeden görmesini istedim. Yüzünü düzeltmek, bir yalan uydurmak, sırrını benden saklayabileceğine kendini inandırmak için zamanı yoktu.

Onu orada gördüm, sadece bir anlığına. Hatırlıyor.

Bu da planımdaki bir sonraki adımın zamanı geldi demek.

Kocamın ilişkisini yeniden canlandırmak istemesini sağlamalıyım.

Komşunun ona aşık olmasını sağlamalıyım.

Çılgınca ama onu yatağımdan alıp onun yatağına götürmeliyim. Ve bunu nasıl yapacağıma dair mükemmel bir fikrim var.

I Luke'u dairemizde yatmaya hazırlamakla uğraşıyordum. Her ne kadar bu gece yeni evimizde olmak istesem de, yatağımız olmadan bu gece orada kalmam mümkün değildi.

Taşındı

Akşam yemeğini yeni evde yedik ve Luke yeni evimiz ve spagetti için o kadar heyecanlıydı ki sessiz olduğumu fark etmediği için minnettarım.

Yemeklerin tadı hamur gibiydi. Hava bayattı, nefes almak zordu. Oğlumun her şeyin ne kadar heyecan verici olduğuna dair durmaksızın konuşması bile beni korkumdan kurtarmaya yetmedi.

Eloise, bu evi satın almama yardım eden kadın, güvendiğim ve birlikte vakit geçirmekten gerçekten keyif alabileceğimi düşündüğüm kadın, benim için riske girip beni Ricky'den ve taşınma işimiz bitene kadar uyumak zorunda olduğum bu berbat daireden kurtaran kadın... Luke'un babasıyla evli.

Ve onun hiçbir fikri yok.

Bunu bilmesine imkân yok, ikimize de gülümserken, bir şeye ihtiyacım olduğunda ona ulaşabilmem için Jared'in kartvizitini bana vermeye ne kadar hevesli olduğunu düşünürken. Şu anda kart yatağımın başucunda duruyor, ikimizin yaptıklarının bir suçlaması, ilişkimizi bitirdikten sonra onu ne kadar çok aradığımın iğrenç bir hatırlatıcısı.

Hamile olduğumu öğrendikten

sonra. Çok aptaldım.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve Luke'u alnından öpüp yatak odasının kapısını kapatmadan önce onları siliyorum. Benim de biraz dinlenmem gerekiyor ama şu anda uykuya dalacak kadar rahatlayamayacak kadar gerginim. Bir türlü

Herhangi bir şeye odaklanamıyorum ve onunla yatarsam saatlerce dönüp duracağımı, Luke'u uyanık tutacağımı biliyorum.

Ben de oturma odasına geri döndüm. Ricky arkadaşlarıyla dışarıda, bu da muhtemelen barda olduğu ve saatlerce eve gelmeyeceği anlamına geliyor. Paula mutfakta bulaşık yıkıyor. Kendi kendine mırıldanıyor. Kanepeye çöküp yüzümü yastığa bastırıyorum.

Hıçkırıklara boğuldu.

Jared'le ilişkimden beri onun aradığım kişi olduğunu düşünüyordum. Şimdi onun gibi bir adamın benim gibi bir kadını isteyebileceğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi anlıyorum. Evli olduğu gerçeğini bir kenara bırak, bana gerçek adını bile söylemedi.

Yine de... Doğrulup yanımdaki telefonumu aldım, cevaplar için hevesliydim. Belki o zaman evli değillerdi. Belki de tanışmamışlardı. Eloise'i zaten tanıyor olabilirdi, ki bu yine de onun için gerçekten berbat bir şeydi, ama parmağında yüzük yoktu. Erkeklerin yüzüklerini çıkarıp kot pantolonlarının cebinde sakladıklarını biliyorum ama yine de.

Böyle bir şey yapacak birine benzemiyordu.

Ve benden ayrıldığında, başka birinden bahsetmedi. Şirketine odaklanmak istediğinden bahsetti. Şirketinin itibarını zedelemek istemediğini söyledi.

Onun için yeterince iyi olmadığını.

"Evet, çünkü onun gerçekte nasıl bir adam olduğu hakkında gerçekten bir şey biliyorsun." Bu sözleri kendi kendime öfkeyle mırıldanıyorum, sonra yumruğumu yastığa gömüp telefonumu tekrar kanepeye bırakıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Paula elinde bir birayla yanımda beliriyor. Şişeyi bana doğru uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. "Mırıldanıyorsun. Bu çekici bir özellik değil."

"Ugh." Başımı ellerimin arasına aldım. Belki de Luke'u uyandırmış olsam bile yatağa gitmeliydim. Uyuyamayacaktım ama en azından oda arkadaşıma neler olduğunu açıklamaya çalışmak zorunda kalmayacaktım. Yolun aşağısındaki ızgarada garsonluk yapan rakun göz makyajlı güzel Paula'nın erkeklerle bir sorunu yok.

Çünkü onlarla çıkmıyor.

"Erkekler." Gözlerini devirmesine neden olacağını bildiğim tek kelimeyi söylüyorum.

Öyle yapıyor. "Ugh. Erkekler. Değil mi? Bana iki kere söylemene gerek yok. Bu yüzden sadece kadınlarla çıkıyorum. Hâlâ drama var, ama farklı bir kalibrede. Gerçekten neler oluyor?"

Ona söyleyebilirdim. Paula'ya karşı tamamen dürüst olabilirim. Hiçbir şekilde en iyi arkadaş olmasak da, ona güvenmemem için bana hiçbir neden vermedi. Aslında bana her zaman sırlarını anlatır ve Ricky gece geç saatlere kadar içtikten sonra gözlerinde bir parıltıyla eve geldiğinde her zaman onun yoluna çıkar.

"Ya sana Luke'un babasıyla tanıştığımı söylesem?" Her kelime ağır ama onları çıkarmayı başarıyorum.

"Çık dışarı. Gerçekten mi?" Birasını ölümüne tutuyor ve bir yudum alıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Nereye? O olduğunu nereden biliyorsun? Emin misin, yoksa tahmin mi ediyorsun?"

"O bir kereydi." Derin bir nefes alıyorum ve kucığımdaki yastığa sertçe bastırıyorum. O burada otururken tekrar yumruk atmayacağım ama yine de ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor. "Bu o. Bunu biliyorum. Yüzünü ve ellerini hatırlıyorum ve tıpkı Luke'a benziyor."

Bana kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

"Tamam, peki." Öfke içime hücum ediyor. Ona kızmamın yersiz olduğunu bilsem de elimde değil. Bana inanmasını istiyorum ve bunun olması için de kanıt görmesi gerekiyor. Öne doğru eğilip sehpadan telefonumu alıyorum. "Dur sana göstereyim."

Artık kim olduğunu bildiğime göre, onu bulmak çok kolay. Eloise'in soyadını ve adını biliyorum ve hızlı bir Google araması beni doğrudan sahibi olduğu şirkete götürüyor. JJones Halkla İlişkiler ve Pazarlama. Şehir merkezindeki en lüks binada ve ofisinin en üst katta, herkesi gören ve mükemmel hayatını yaşamasına izin veren bir yerde olacağına dair çok iyi bir his var içimde.

Burada, kasabada olduğunu nasıl bilemedim? Bunun için Luke'a ve işime odaklanmamı ve park ya da kütüphane dışında neredeyse hiç dışarı çıkmamamı suçlamalıyım.

"İşte." Adını yazıyorum ve yeni bir fotoğrafa tıklıyorum. Bir tür galada, smokin giymiş, Eloise kolunda büyüleyici görünüyor. O gülerken Eloise ona bakıyor, sırtışı Luke'un kendini kaptırdığı zamanki halinin birebir kopyası.

Paula birasını bacaklarının arasında tutuyor ve telefonu benden alıyor. "Vay canına," diye nefes alıyor, daha iyi görebilmek için iki parmağıyla fotoğrafı büyütüyor. "Luke'a benziyor ama nasıl emin olabiliyorsun? Bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Telefonumu ondan geri almak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundayım. "Hayır, sadece bu gece ikimiz için bir masa ve birkaç sandalye getirdi, ama o

oyalanmadım." Bakışlarının üzerimde nasıl gezindiğini düşündüğümde gözlerimin yeniden yanmasından nefret ediyorum.

Sanki orada değilmişim gibi. Önemsizmişim gibi.

Gözlerinin arkasında bir şey gördüğüm bir an hariç.

"Bekle, o ne? Bu adamı nerede gördün?" Şimdi tüm dikkati bendeydi. Birasını unuttu ve bana daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi.

"O benim yeni komşum." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor, ama söyleyecek daha çok şeyim var, eminim onun şok içinde soluk soluğa kalmasına neden olacak daha çok şey. "Emlakçımla evli."

"Defol. Dışarı." Ağzı açık kalıyor ve sonunda arkasına yaslanıp kanepenin koluna dayanıyor. O bunu yaparken koltuk gıcırıyor ve ben aniden, mantıksız bir şekilde sinirleniyorum.

Değiştirilmesi gereken mobilyaları olan bu berbat küçük daireye kızgınım. Bana bir kafam daha çıkmış gibi baktığı ve benimle ne yapacağını bilemediği için ona kızgınım. Jared'e ve yeni aldığım küçük eve kızgınım ve Eloise'e de bana ismi hakkında yalan söyleyip sonra da bana bir oğul veren adamla evli olduğu için kızgınım.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Sesimi alçak tutmak için mücadele ediyorum. İsteyeceğim son şey Luke'u uyandırmak ve beni bu kadar üzgün görmesini sağlamak.

"O olduğundan emin misin? Kanıtınız var mı?"

"Ne gibi?"

"DNA. Ya da onun itiraf etmesi."

Başımı salladım. "Luke'un babası olduğunu aniden kabul etmesine imkân yok."

"İstediğin bu mu?"

Buna verecek bir cevabım yok.

"Zengin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Çocuk nafakasını hayal edebiliyor musun?" Gözleri kocaman açılmış, büyük ikramiyeyi kazanmışım gibi bana bakıyor. "Cidden Tina, bir düşünsene. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz. Faturalarınla ilgilenilirdi. Gerçek bir birikim hesabın olurdu."

Ben yapardım. Eksi çıkmaması için parmaklarımı çaprazlamadan bakiyemi kontrol etmenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. Düzeltebilirim

Araba. Yeni ev için ihtiyacımız olan mobilyaları alabilirim. Bir hayatım olabilir. Luke -

Ama sonra aklım başıma geldi ve başımı salladım. "Hayır, bunu yapamam.

Eloise'i tanıyorsun. O harika, nazik ve -"

"Bir hilekârla evliyim." Paula öne doğru eğiliyor ve dikkatimi çekmek için parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor. "Bunu iyice düşün Tina."

"O ve ben... birlikteyken evli olup olmadıklarımızı bilmiyorum. Olmayabilirlerdi."

"Sanırım bunu öğrenmen gerekiyor, değil mi?" Memnun görünüyor ve sonunda birasından bir yudum daha alıyor. "Ayrıca, sana bekâr olduğunu söyledi. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama nasıl emin olabilirim ki? Bana doğruyu söyleyecek değil ya. Hiçbir yolu yok."

"DNA testi." Kelimeleri çok hızlı, sanki kilitli ve dolu ve sadece soruyu sormamı bekliyormuş gibi.

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"DNA testi. O senin komşun, değil mi? Kendinizi oraya davet ettirin ve DNA'sıyla bir şeyler çalın. Bada-bing, bada-boom, Luke'un babası olup olmadığını öğrenirsiniz."

"Bu Eloise'i yok eder." Buna takıldım ve bunun aptalca olduğunu biliyorum ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. "Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun Paula. Başka birinin bana bir ev bulmak için bu kadar çok çalışmasına imkân yok. Komisyonundan vazgeçti." Çok önemli bir şeymiş gibi söyledim. Benim için öyle.

Ama Paula'ya değil. "Umurumda değil. Ona karşı kişisel bir şey değil. Luke'u büyütmek ve ona hak ettiğini vermek için paraya ihtiyacın var, değil mi? O zaman biyolojik babasından al. En azından bir DNA testi yapın, o zaman emin olursunuz. Eğer bu adam Luke'un babası değilse, yoluna devam edebilirsin."

"Ama eğer öyleyse, ondan biraz para alabilirim." Sesim düz ama göğsümde bir şeylerin kabarcığı büyüyor.

Heyecan, sanırım. Ama bir şeyle karışık.

Eloise'i incitmekten endişeleniyorum. Onu incitmek istemiyorum ama iyi bir anne olmak zorundayım ve bu da Luke'u ilk sıraya koymak anlamına geliyor.

"Parayı düşün." Paula beni kolumdan dürttü.

Parayı düşünüyorum. Ama aynı zamanda Jared'in gecelerini de düşünüyorum.

- *Jared, Damon değil* - ve ben yatakta birlikte geçirdik. Jared, aşık

olduğum, kalbimi kıran ve bunu yaparken beni ağlarken izleyen adam.
Ama bunu Eloise'e nasıl yapabilirim?

Benden nefret edecek. Bana sırtını dönecek ve ben onun arkadaşım olmasını istiyorum. Parayı alırım ama Eloise'i kaybederim.

Luke'u çamura sürükleyin.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Başımı sallıyorum, çenem gergin. Paula da itirafıma benim kadar şaşırmış görünüyor ama başka ne seçeneğim var ki?

Jared'in kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranacağım. Bu adamı hayatımda hiç görmemiş gibi davranacağım. Araya mesafe koyacağım, ikisini bir araya getiremeyeceğinden emin olacağım.

Sevdiğim bir işim var. Bir evim. Uğruna her şeyi yapabileceğim bir oğlum.

Ya Jared onu benden almaya çalışırsa?

Bu düşünce beni korkuyla dolduruyor.

"Önemli olan tek şey Luke. Bunu ona yapmayacağım. Eloise'e."

Hayatımı kolaylaştırır mıydı? Elbette kolaylaştırır. Para her şeyi kolaylaştırır.

Luke'a zarar vermediği sürece.

Luke için her şeyi yaparım.

Bu yüzden onu babasından mümkün olduğunca uzak tutmak zorundayım.

I Bir ev sattığımda işten bir gün izin almayı her zaman sevmişimdir. Herkes Ana Cadde'ye giderken ofise koşturmadan yatağında dinlenmek ve sabahın tadını çıkarmak her zaman çekici oldu. Ve şimdi benim zamanım.

Bekâr bir annenin ev almasına yardım ettiğim için kapıların açılmasını bekliyordum ama henüz kimse bana ulaşmadı. Sorun değil, çünkü gerçekten yardım etmek istediğim kişi Tina'ydı. Tabii ki ofisime gelen herkes için çok çalışacağım.

Ne de olsa görünüşümü korumak zorundayım.

Kendimi sevgi dolu bir emlakçı, çocuk isteyen ve kocasını seven bir kadın olarak göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım ve yakında burada her şey altüst olduğunda, tüm kasabanın yanımda olmasını bekliyorum. Bu, sırf görünüşümü koruyabilmek için aslında bir ev almaya gücü yetmeyen insanlarla çalışmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyorsa, bunu yapacağım.

Ve bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapacağım. Ama bu sabah tamamen benim için.

Jared çoktan duşa girmiş, ben de yorganı geri çekip yuvarlanıyorum, niyetim aşağı inip kahve yapmak ve sonra da yatağa geri getirmek. Belki dökerim bile. Pahalı çarşaflarının üzerinde kahveyi görünce küplere binecek ama amaç da bu zaten.

Bana kızması onu sokağın karşısına daha da hızlı geçmeye zorlayacak.

Kahvenin demlenmesini beklerken tezgâha yaslanıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Hemen yanıtlanması gereken yeni bir mesaj yok. Her zaman yapılacak işler vardır ama birkaç saat bekleyebilir. Bu sabah sadece kendime biraz zaman ayırmak istiyorum.

Kutlamak için.

"Öyleyse neden kutlamıyoruz?" Mırıldanıyorum, buzdolabının üstünden Kahlua şişesini alıp birazını bardağıma boşaltıyorum. Kalanını taze kahveyle dolduruyorum ve Jared'in görüp bana kızmaması için şişeyi yerine koyuyorum.

Çok lezzetli. Hatta o kadar güzel ki, telefonum çaldığında neredeyse hiç bakmıyorum. Herhangi bir kesinti olmadan bu anın tadını çıkarmayı çok istiyorum, ama tekrar çalıyor, sonra çalıyor.

Ne oluyor be?

"Beni neden arıyorsun?" Cevap verirken sesim alçak çıkıyor. Biraz eğilerek omzumu telefonu korumak için kullanıyorum. Jared'in üst kattaki gümbürtüsünü hâlâ duyabiliyor olsam da, bir telefon görüşmesi yaptığımı ona belli etmek istemiyorum. Onun bilmediği bir telefonda olmaz.

"Bunu yapmak istemiyorum." Ricky paniklemiş görünüyor. Bu onun için asla iyiye işaret değildir. Aptalca bir şey yapmasından endişe etmemem için sakın kalması gerekiyor. Sesi yüksek ve gergin.

Önce evime gizlice girdi. Şimdi de geri mi çekiliyor? Böyle bir şey olamaz.

Anahtarımı ondan geri almalıyım. Onda olduğunu ilk fark ettiğimde talep etmeliydim ama sadece sakinleşmesini istedim.

Yine de şimdi, onunla konuşmam gerekiyor.

"Uyudun mu?" Aklımdan geçen ilk düşünce bu oldu. Kuzenimi görmesem bile, şu anda nasıl göründüğünü biliyorum. Endişeli. Bitkin. Gözleri kırmızıyla çevrili, sigarasını yakmaya çalışırken elleri titriyor.

"Tabii ki hayır. Uyanıktım. Onun iyi olduğundan emin olmak için."

Bunu biliyordum. Şu anda aptalca bir şey yapmasından endişelenmem gerektiğini bilsem de, onu Tina'nın yanına taşımanın Tina'yı evden atacağını biliyordum. Bu benim en iyi seçeneğimdi. Tek seçeneğim, gerçekten.

Kuzenim korkutucudur. İnsanlara yapışır. Kuzenimin yaşamak için yeni bir yer aramaya karar vermesinde onun katalizör olması bir kumardı ama bu riski almaya hazırdım çünkü nasıl işe yaramayacağını göremiyordum.

Ürkütücü.

"Yani sen, ne? Ona göz kulak olmak için bütün gece koridorda mı oturdun?" Ricky cevap vermeyince haklı olduğumu anladım. "Şimdi neredesin? Gelip seni alabilirim."

"Hayır, ben iyiyim. Odamdayım. Eşyalarını topluyor, Eloise. Toplanmasını istemiyorum."

"Adımı söyleme," diye tıslıyorum. Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. *Ya Tina onu duyarsa?* "Plan bu, Ricky. Planı unutma. Parayı unutma."

Serseri mayın gibi. Onu kontrol edebileceğimi düşünmüştüm ama belki de aptallık etmişimdir. Cevap vermesini beklerken kahvemden bir yudum aldım. Tam da ihtiyacım olan şey, Kahlua dilimde yumuşacık.

"Para, doğru." Ricky sertçe nefes verir.

"Hey, hiç uyku hapın var mı?" Düşük bir ihtimal çünkü kuzenimin satabileceği her şeyi elinde tutmakta zorlandığını biliyorum. Uyku hapları sokakta yüksek bir fiyat getirmeyebilir, ama onları biraz daha güçlü bir şeyle takas ederse şaşırمام. Sokakta her şeyin bir değeri var ve Ricky canı çektiğinde her şeyi elinden kaçırıyor.

"Evet." Verdiği yanıtın dürüst olması için çok hızlı cevap veriyor.

İç çekiyorum. "Tamam, buna ne dersin? Birazdan buradan çıkıp sana bir şeyler getireceğim. Biraz uyumalısın yoksa çıldıracaksın. Ben gelene kadar odanda kalıp evden çıkmasan olur mu?"

Sessizlik.

"Ricky, ben sana bir şey getirene kadar orada kalabilir misin?"

"Evet." Sesi küçük bir çocuk gibi çıkıyor, huysuz ve eli kurabiye kavanozunda yakalanmış. "Evet, burada kalabilirim. Ama anlamıyorsun, onun gideceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Evin etrafında uzanmak için çok fazla.

Kapatıyorum. Telefonumu cebime soktum. Arkamı döndüğümde, Jared'e çarptım.

"Günaydın karıcığım," diyor, sağ bileğimi hafifçe kavıyor ve gözlerimin içine bakarken yerinde tutuyor. "Bu sabah bu kadar erken nereye gidiyorsun?" Sesi sabahları hep olduğu gibi biraz uykulu, o gün ne yapacağımıyla çok ilgili geliyor.

Sertçe yutkunuyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Gözlerimin kenarlarına kadar ulaşıyor mu? Anlamak için çok uzun zaman harcamadan bunu söyleyemem.

"Beni bekleyen başka bir müşteri var," diye yalan söylüyorum, gözlerinin içine bakarak. "Denise de yürüttüğüm programla ilgili birkaç broşür daha getirmemi istiyor. Muhtemelen acil bir durum değil ama insanlar kötü bir durumdan kurtulmak için harekete geçmeye çalıştıklarında acele etmek ve onları bekletmemek istiyorum."

"Çok nazıksın." Bileğimi bırakmadı. "Bana kahve bıraktın mı?"

"Elbette." Bardağımdaki alkolün kokusunu alabiliyor mu? Bir yudum almak istemesini istemiyorum, bu yüzden dudaklarıma götürüyorum ve o bir şey söyleyemeden kalanını içiyorum. Bileğimi hafifçe çekiştirerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Gitmeme izin vermiyor.

Kalp atışlarımla hızlandığını hissediyorum. Sertçe yutkunarak kıkırdıyorum. "İhtiyacı olan insanlarla ilgilenebilmem için beni bırakmanız gerekecek Bay Jones."

Gözleri karanlık. Bana kilitlenmişler. Sonunda başını sallayarak geri çekiliyor ve elini yanına indiriyor. "O zaman gitsen iyi olur, Eloise. Görünüşe göre şimdiden yoğun bir sabahın var."

"Evet." Şimdi minnettarım, kupamı lavaboda duruladıktan sonra bulaşık makinesinin üst rafına koyuyorum. "Peki ya sen? Yoğun bir sabah mı?"

"Her zaman." Bir fincan seyahat kahvesi doldurmakla meşgulken sırtı bana dönük. Onu izliyorum, düğmeli gömleğinin geniş omuzlarını nasıl çektiğini, nasıl akıcı bir şekilde hareket ettiğini, sanki teninin içinde o kadar rahat ki hiçbir şey onu rahatsız etmiyor. Tina gibi birinin - ya da dürüst olmak gerekirse herhangi birinin - neden kocamla yatağa girdiğini anlamak çok kolay.

Benim sorum neden ona geri dönmeye devam ettiği. İlişkilerini bitirmeden önce nasıl aylarca devam ettirebildi? Ona bunları sormak istiyorum ama şu anda bunu yapmanın ve istediğimi elde etmenin bir yolu yok.

Belki sonunda. Belki çoktan kaybettiğinde.

"Bana yeni komşumuz hakkında bildiklerini anlat." Sesi güçlü.

Jared'in sırtı hala bana dönük, bu da yüzümden geçen şaşkınlık ifadesini göremeyeceği anlamına geliyor.

"Peki ya o?" Ben rahatım. Endişesiz. Ama içimden çılgılık atıyorum. Ricky'ye ulaşmalıyım. Aptalca bir şey yapmasını engellemeliyim.

Ve sonra aklıma geldi. Şu anda, kocamla bu konuşmayı yaparken, her şeyi mahvedebileceğim aklıma geldi. Tina'nın evine gidip Ricky'ye uyku hapi veririm, onu tanıdığını anlar. Her şey darmadağın olur.

Gözlerimi kapatıyorum. Başıma ağrı giriyor, migren başlangıcı, ama görmezden gelmek zorundayım. Tina ilişkimizi öğrenmeden Ricky'yi bu çıkmazdan nasıl kurtaracağımı bulmalıyım.

Ve bu konuşmayı kocamla bitirmek zorundayım.

"Bilmiyorum," diyor, bana daha iyi bakabilmek için dönüp tezgâha yaslanıyor. "Buraya aitmiş gibi görünmüyor, değil mi? Bu mahalleye?"

"Bence harika olacak." *Bu konuşmadan çıkmalıyım. Ricky'yi geri aramalıyım. Onu evden çıkarayım ki onunla tanışabileyim.* "İyi birine benziyor ve bir kez olsun etrafta koşuşturan bir çocuğa sahip olmak eğlenceli olacak."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Başını sallıyor; sonra sanki içinde bir şalter atıyor. Yemin ederim, eğer ona bakmıyor olsaydım, bunu yapabildiğine inanmazdım. Aklımı okumaya çalışır gibi bana bakmaktan tamamen rahatlamış bir hale geçiyor. Rahat.

"Ne yazık ki etrafta koşuşturan bizim çocuğumuz olamazdı, değil mi?" Şimdi önümde duruyor ve kollarını bana dolayarak sarılmak için beni kendine çekiyor. Kaskatı kesiliyorum ama kendimi ona doğru gevşemeye zorluyorum. "Hep bunu istediğini biliyorum. Çocukları."

"Yaptık," diyorum ama söyleyebildiğim tek şey bu çünkü beynim bana buradan gitmem için bağılıyor. "Yaptık, Jared. Ama işler her zaman istediğimiz gibi gitmiyor."

Beni öpüyor. Dudakları dudaklarımı talep ediyor ve ben de onu öpmek zorundayım, her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini sağlamak zorundayım, her ne kadar dilinin benimkiyle dans ettiği hissiyle çılgılık atmak istesem de. Isırma isteği neredeyse bastırıyor ama bunu yapmamayı başarıyorum. Ellerimi göğsüne koyuyorum, ondan uzaklaşmadan önce beni derinden öpmesine izin veriyorum.

"Seni seviyorum, Eloise. Sen benim insanımsın."

"Ve sen de benimsin." Bakışlarını tutuyorum. Eğer bir şeyler olduğunu biliyorsa, o zaman iyidir. Düşündüğümünden, olduğumdan daha iyi. "İşten sonra görüşür müyüz?"

"Dört gözle bekliyorum." Bana göz kırpmıyor. "Geç kalacak kadar işle meşgul olma, sevgilim. Seni bekliyor olacağım."

Bununla birlikte dönüp mutfaktan çıkıyor. Sanki evdeki tüm havayı da beraberinde götürmüş gibi hissediyorum ve sertçe nefes veriyorum, tekrar nefes alırken eğilip kalçalarımı tutuyorum.

Tina'yı tanıdığını biliyorum. Tanımamasına imkan yok.

Şimdi onları bir araya getirmeliyim. Şehirdeki herkesin onları bildiğinden emin olmalıyım.

Ama önce Ricky'nin icabına bakmalıyım. O yarım kalmış bir iş olamaz.

RICKY

I Yorgunum ama volta atmak beni uyanık tutuyor. İleri geri, ileri geri, her adımda zemin gıcırıyor, koridorda bir tahtanın gerçekten hissedebileceğim kadar gevşek olduğu bir yerden geçerken Ağırlığının altında biraz zıplıyor.

İleri geri. İleri geri.

Düşündüğüm her şeyi yazdım; sonra günlüğümünden çıkardım ve yırttım, tıpkı bana öğretildiği gibi, sırf kimse gerçekten ne düşündüğümü bilmesin diye.

Ama yine de düşüncelerimi sakinleştiremiyorum.

Alnımda bir ter lekesi var ve telefonumu kontrol etmeden önce onu siliyorum. Eloise şimdiye kadar burada olmalıydı, değil mi? Beni yüzüstü bırakacağını sanmıyorum ama burada değil ve ben derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

"İzninizle." Tina'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçecek kadar yüksek, nefesim kesiliyor ve dönüp onunla göz göze geliyorum. Sonra Luke'a bakıyorum. Onun elini tutuyor, gözleri kocaman, başparmağı yavaşça ağzına doğru ilerliyor. Tina'nın ona defalarca parmağını emmeyi bırakmasını, bıraktığında onu dondurma yemeye götüreceğini söylediğini duydum, ama o bunu sinirlendiğinde yapıyor.

Sonra bana bir şey söylediğini hatırlıyorum.

"Özür dilerim." Yoldan çekiliyorum. "Birini bekliyorum."

"Harika." Bana başıyla selam verip Luke'u kendine çekiyor. Etrafımda dolaşmaya başlıyorlar, eli ön kapıya uzanıyor ama ben onu bırakmaya hazır değilim.

"Bir arkadaş," diyorum ona. Kalmasını ve benimle konuşmasını istiyorum. Eğer uyumak için ihtiyacım olan hapları alamayacaksam, o zaman onunla konuşabilirim. Uyumaktan daha iyi zaten. O daha eğlenceli ve ilginç.

Ve güzel.

"Bu harika, Ricky." Eli kapının üzerinde ama kapı kilitli ve iç çekerek yüksek bir sesle kilidi yana itiyor.

"Bir kız. Kız olan bir arkadaşım." Neden bana bakmıyor ve durup benimle konuşmuyor? Burada benimle kalmasını ya da en azından hangi arkadaşının geleceği hakkında sorular sormasını istiyorum ama umurunda değil gibi görünüyor. Bir kez daha başını sallıyor, saçları yüzünün yan tarafına düşüyor, bu yüzden ifadesini okuyamıyorum, sonra kapı açılıyor ve Luke'u kapıdan geçiriyor.

Kapandı.

Soğuk hava etrafımı sarıyor. İrkiliyorum.

"Kız olan bir arkadaş," diye mırıldanarak cebimden telefonumu çıkarıyorum. Eloise'in verdiği telefon değil, ona ulaşırken kullanmam gereken telefon değil, ama o telefon odamda ve acelem var. Yine de bu telefonda kayıtlı ve önce onun adına, sonra da açılan yeşil düğmeye dokunuyorum.

Bir kere çalıyor. İki kez. Sonra üçüncü zil yarıda kesiliyor, ama ben konuşmaya başlamadan önce ona bir şey söyleme fırsatı vermiyorum.

"Neredesin? Sana burada ihtiyacım var ve geleceğini söylemiştin ama burada değilsin."

"Neden beni bu telefonda arıyorsun?" Sesinde zehir var ve geri çekilerek duvara yaslanıyorum. Telefonuma bakıyorum, bir an için kulağımdan uzaklaştırıyorum ki gerçekten Eloise'e bağlı olduğumdan, başka biriyle değil onunla konuştuğumdan emin olayım.

"Sadece uyumam gerek." Bu sözleri söylerken bile mızımızlanıyorum ama artık geri dönüşü yok. Uyumam gerektiğini biliyor, bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor ama yine de acele etmiyor.

Bir iç çekiş. "Benimle otoparkta buluş." Bir bip sesi duyuldu ve gitti.

"Kahretsin." Dışarısı serin, Tina'nın kapıyı açıp beni bıraktığı andan biliyorum, ama mont almak için odama dönmek istemiyorum. Tişörtüm ince ve delikli. Uyumak için, dışarı çıkmak için değil, ama haplara ihtiyacım var.

Dışarı çıkıyorum ve kapımızın önündeki küçük balkonda duruyorum. Metal bir ızgarası var ve metal çıplak ayaklarıma soğuk geliyor. Titreyerek

kapıyı çekiyorum.

bir araba otoparka girerken arkamdan kapandı.

Eloise.

Şimdi daha hızlı hareket ediyorum, neredeyse onunla konuşmak için koşuyorum. O motoru durdurup dışarı çıkamadan, ben kapısında bekliyor oluyorum.

Kapıyı açtığında, yolundan çekilmem gerekecek ve çekiliyorum, ayağımın altına bir taş batıyor.

"Lanet olsun." Kendimi arabasının kenarına dayayarak ayağımı kaldırdım ve fiskeyi vurdum. Tekrar yere bıraktığımda nihayet kuzenime bakıyorum.

Ağzı küçük. Sıkı. Mükemmel şekilde alınmış kaşları bile normalden daha ince görünüyor. Yanakları kıpkırmızı, gözleri kısık.

Bir adım geri çekiliyorum.

"Uyku haplarını getirdin mi?" Elimi uzattım. Rüzgâr otoparkı yırtarak gömleğimin gövdeyi kamçılmasına neden oluyor ve titriyorum.

Eloise parlak kırmızı bir ceket giyiyor. Rüzgâr onu rahatsız etse de belli etmiyor. Saçları esintiyle kıpırdamıyor bile; çok fazla saç spreyi sıkılmış olmalı.

"Bende var." Ceketinin cebinden bir şişe çıkarıyor ve bana doğru sallıyor. O kadar yorgunum ki şişeyi elinden çekip almak ve hemen birkaç tane içmek istiyorum ama aklımı okuyormuş gibi şişeyi geri çekip vücuduna yaklaştırıyor. "Ama beni telefonundan arayamazsın. Ve Tina'yı rahat bırakmalısın."

Kaşlarımı çatıyorum. Tina'nın adını söylemeye nasıl cüret eder?

Bir kaşını kaldırıyor. "Parayı istiyorsun, değil mi?" Ona cevap vermek zorundayım. "Evet."

"Güzel. Bu da bundan sonra kontrolü bana bırakman gerektiği anlamına geliyor. Sana tekrar ihtiyaç duyulduğunda haber veririm. Ricky, boynunu ait olmadığı yerlere sokmaya devam edemezsin. Beni dinlemelisin. Talimatları takip et. Bunu mahvedebilirsin."

Şişeyi uzattı, ben de kaptım. Tanrım, çok yorgunum. Bu uykusuzluktan kaynaklanan bir halüsinasyon bile olabilir. Tina'nın duvarın diğer tarafında, yatağında kıvrılmış olduğunu ve bizi sadece alçıpanın ayırdığını bildiğim halde uyumak çok zor.

"... uyudun mu?"

"Ne?" Ona göz kırpyorum. Tina'nın yatağında kıvrılmış resmi kayboluyor.

"En son ne zaman uyudun?"

"Bilmiyorum."

Ama sanırım biliyorum. Arada küçük şekerlemeler yapıyorum ama kanepede sızdığım geceden beri gerçekten uyuduğumu sanmıyorum. Peki ya ondan önce? Muhtemelen buraya taşındığım zaman.

"Biraz dinlen. Uzak dur, Ricky. Evime gelmek yok, Tina'yı takip etmek yok. Ben senin için hazır olana kadar mesafenı koru, anladın mı?"

Başımı salladım. Bana ihtiyacım olan ilaçları getirdiğinde yapılacak en doğru şey buydu ama söylediklerine katılmıyorum.

Tina'dan uzak durmamı istiyor ama o bu kadar muhteşemken bunu nasıl yapabilirim ki? Belki de tüm bunlar Eloise'in zengin olma planı olarak başladı, ama hayatta paradan daha önemli şeyler de var, değil mi?

Tina'yı düşünüyorum. Nazik gülümsemesini. Gergin olduğunda saçlarını parmağına dolamasını. Küvette Luke'a şarkı söylemesi. Yanımdan geçerken şampuanının kokusu.

Onu tekrar görmeliyim. Taşınıyor ama onu ziyarete gideceğim.

Nerede yaşadığını biliyorum.

Eloise'in gözleri bana bakarken kısıldı. "Evimin anahtarı yanında mı? Onu geri istiyorum, Ricky."

"Bilmiyorum." Yumruklarım nabız gibi atıyor.

İç çekti. "Ricky, uzak dur. Sonunda para buna değecek." Eloise bana başını salladı, sonra arabasına geri bindi. Kapıyı kapatmadan önce durakladı. "Sadece sıkı dur."

Kapı çarptı.

Para beklemeye değecek.

Sözleri kafamda yankılanıyor.

Para beklemeye değecek. Para

beklemeye değecek. Tina

beklemeye değecek.

Tina beklemeye değecek.

W Yeni evimizdeki tüm pencereler açıkken, çapraz esinti inanılmaz. Buzdolabında sandviç için ihtiyacımız olan her şey var ve Luke ve ben bir başka seyahatten daha yeni döndük. daha fazla eşyamızla birlikte. Bu hafta sonu birkaç parça mobilyamızı taşımak için gerçekten yardıma ihtiyacımız var, ancak kıyafetlerimizi, kitaplarımızı ve oyuncaklarımızı eve taşımak harika oldu.

İşten çıktıktan sonra bunu yapmak çok yorucu ama başka ne seçeneğim var ki? Evden bir an önce çıkmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ve burası gerçek bir ev gibi hissettirmeye başladı.

Elbette, her odada birkaç kutu olmadığında daha çok ev gibi hissedeceksiniz, ancak bunun bir nedenden dolayı gerçekten önemi yok. O kutular bizim. Duvarlarımız boyunca istiflenmişler. *Bizim* evimizdeler. Buranın bizim evimiz olduğu ve kimsenin onu bizden alamayacağı gerçeğini düşünmek beni düşündüğümünden daha fazla sevindiriyor.

Sanırım ödemeleri aksatırsak banka bunu yapabilir ama böyle bir şey olmayacak.

Hatta her ay ödemelerime biraz daha ekleyerek bu evi bir an önce bitirmeye çalışacağım. Son ipotek ödememi yapmak harika bir duygu olacak ve yıllarca sürmeyecek olsa da o günü şimdiden iple çekiyorum.

Onlarca yıl, hatta.

"Luke, hadi odandan çık!" Kutulardan birkaç tabak alıp sandviç hazırlarken sesleniyorum. Gerçekten, sadece o kelimeleri kullanmak istiyorum, *odan*, çünkü hiç böyle kendine ait bir alanı olmamıştı. Burası hep *bizim odamızdı* ve şimdi nihayet gidip saklanabileceği ve yoluma çıkma endişesi olmadan kıvrılabileceği bir yeri var.

İnanılmaz bir şey.

Bir anlık bir duraksama oluyor ve ben duruyorum, bıçak ucuz beyaz ekmek diliminin üzerinde jöleyle kayganlaşıyor, ama sonra onun ayakları pıt pıt bana doğru geliyor, boş evin içinde koşuyor.

Gülümsüyorum.

Apartmanda koşmasına izin verilmezdi çünkü alt kattaki komşumuzu uyandırma ihtimalimiz her zaman vardı. Bay Fred küçük çocuklardan nefret ederdi ve bunu onu dışarıda her gördüğümüzde belli ederdi. Luke o yokmuş gibi davranmak zorundaydı, ki bu da yürümeye başlayan bir çocukken gerçekten çok zor.

Peki, evin içinde koşmalı mı? Muhtemelen hayır, ama onu durdurmayacağım. Burada eğlenmesini ve kendini evinde hissetmesini istiyorum.

"Ne var?" Kot pantolonumu çekiştiriyor, ben de onu kucağıma alıp ne yaptığımı görmesi için tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"PB ve J ile biraz cips. Kabuklarını yiyen küçük uslu çocuklar için kurabiye de var." Bıçağın sapıyla karnını dürtüyorum ve o da kıkırdıyor. "İçeride küçük masamızda mı yemek istersin yoksa bahçede piknik mi yapalım?"

"Piknik!" Kollarını havaya kaldırıyor ve ben de onu kaldırıp tekrar yere bırakıyorum.

"Yatağımdan battaniyeyi al, tamam mı? Sonra benim dışarı çıkmamı bekle, bir dakika içinde ön kapıda sana katılacağım. Limonata mı su mu?" Cevabını zaten bildiğim aptalca bir soru ama yine de limonata diye bağırдыğında gülümsüyorum.

Tabaklarımıza birkaç son rötuş yaptıktan sonra ona katılmaya hazır olacağım. Mağazadan aldığım kurabiyeleri kırıp her tabağa ikişer tane koyuyorum, ardından kurabiyelerin ve sandviçlerin arasına biraz cips atıyorum. Bu basit bir yemek ve burada daha fazla yemek yapmaya başlamak için gerçekten sabırsızlanıyorum, ama kendime tamamen taşınana kadar beklemenin sorun olmayacağını söyleyip duruyorum.

Şu anda sadece ikimize de biraz kalori aldırمام gerekiyor.

Ön kapı açılıp çarpılıyor ve ben kaskatı kesilerek lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. "Luke, beni bekle!"

İlk taşındığımızda Eloise'in bahçeye girmesine izin vermek için kapıyı açtığından beri, onu bensiz dışarı çıkarma konusunda paranoyak oldum. Kapıyı tekrar kendi başına açamayacağından emin olmak için satın alabileceğim kapı kilitleri olduğunu biliyorum, ancak bu ihtiyacımız olan şeyler listesinde sadece bir masraf daha.

Bensiz dışarı çıkmaması gerektiğini biliyor. Sadece heyecanlı. Bu kötü

bir Şey olacağı anlamına gelmez.

Şimdi daha hızlı hareket ediyorum, tabakları ve limonata bardaklarını bir tepsiye koyuyorum. Peçete olarak kullanmak üzere lavabonun yanındaki rulodan iki kağıt havlu koparmak için zaman ayırıyorum ve hepsini kapıp dikkatlice ön kapıya taşımadan önce bir tabağın altına dolduruyorum. Neyse ki gençken garsonluk yapıyordum, yoksa dışarı çıkmak için manevra yaparken tepsiyi düşürebilirdim.

"Luke?" Onu bahçede, ön kapının hemen yanında, battaniyeyi dikkatlice yayarken görmeme rağmen verandaya çıkar çıkmaz sesleniyorum. Ortasında durmuş battaniyeyi düzeltmeye çalışıyor ve birazdan istediği gibi gitmediği için sinirlenecek. "Bir dakika dostum, geliyorum."

Merdivenlerde gezinmek için bir an aşağı
bakıyorum. Yemin ederim, sadece o kadar
bakıyorum.

Bir dakika.

Ve kapının açılma sesi kalbimi durduruyor.

Yine mi?

"Luke!" Neredeyse merdivenlerin dibine geldim ve devam etmek zorundayım, yoksa öğle yemeği için hazırladığım tepsiyi düşürme riskiyle karşı karşıya kalacağım. Acele ediyorum, sesler duyduğumu zar zor fark ediyorum.

Ama onları duyuyorum.

Bir adam, sesi alçak ve derin, oğlumla konuşuyor ve ilk başta burada, yeni evimde, Luke'la eski arkadaşlarıymış gibi konuşanın kim olduğunu çıkaramıyorum.

Yukarı baktım ve donakaldım. Bir avcının dikkatini çekmekten korkan yaralı bir hayvan gibi dikkatlice hareket ederek dönüyorum ve tepsiyi yere bırakıyorum. Limonata bardaklarındaki buzlar şingirdiyor ve bahçemizde durup oğlumla konuşan adam başını kaldırıp bakıyor.

Ricky.

"Tina, gerçekten veda etmeden **ç e k i p** gidebileceğini mi sandın?"
Dışlerini göstererek gülümsüyor.

Gerginim. Vücudumdaki her hücre Luke'a doğru koşmamı, onu kucaklayıp evin içine taşımamı ve kapıları kilitlememi haykırıyor. Ama Ricky'den daha hızlı olmama imkân olmadığını biliyorum. Ricky benden önce davranmadan Luke'u eve sokup güvende olmasını sağlamamın hiçbir yolu yok.

"Ah, ben de veda edecektim." Sesim neşeli geliyor ve umarım Ricky sözlerimin altındaki dehşet notasını duymaz. "Luke ve ben sadece

Bugün daha küçük kutuları taşıyacaktık. Yarın gelip diğer her şeyi alacaktık ve ben de o zaman veda edecektim."

Gözlerini bana dikti. Tabii ki bana inanmıyor. Adam tehlikeli ama aptal değil ve ondan korktuğumun farkında olmadığını düşünmek için hiçbir nedenim yok.

İkisine doğru yürüyorum ve kolumu Luke'un omzuna dolayarak onu yanıma çekiyorum. Sessiz, ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi Ricky'ye bakıyor.

"Peki, neden beni davet etmiyorsun, ben de sana düzgün bir veda edebilirim?" Ricky kolumu tutacakmış gibi uzanıyor ama ben bir adım geri atıyorum ve eli yanına düşüyor. Gözleri karanlık ve benimkileri hiç bırakmıyor.

Kaba görünüyor. Gözlerinin altında kocaman koyu halkalar var ve saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınık. Onu bu sabah Luke'la çıkarken gördüm ama belki o zamandan beri yine uyumuştur.

Her ne yaptıysa, ayakta duracak hali yok.

"Piknik yapıyoruz." Luke, zamanın durduğunu ve Ricky'nin gözlerinin beni delip geçeceğini hissettiğim bu anı konuşmak için kullanıyor. "Bizimle oturabilirsin."

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek. Ricky'yle vakit geçirmek pek tavsiye edilmez ama dışarıda, beni tek başıma bir odaya kapatamayacağı bir yerde olması daha iyi. En azından burada, belki bir komşu bizi görebilir, bize göz kulak olabilir, bir şeyler olup olmadığını anlayabilir.

"Yine de açım." Ricky eve doğru bir adım atar. "Benimle gel ve bana yiyecek bir şeyler hazırla."

Luke'un omuzlarını sıkıca kavıyorum. "Hayır, benimkini alabilirsin. Sandviç yaptım ama pek aç değilim. Neden tepsiyi alıp piknik örtüsünde bize katılmıyorsun?" Arkamda tepsiyi yere bıraktığım yeri işaret ediyorum ama o çoktan tepsiye doğru ilerliyor ve biz geçerken omzuma çarpıyor.

Nefes alıyorum. Bugün dışarıda komşuların olacağına eminim, değil mi? Cuma öğleden sonra olduğunu biliyorum, ancak son zamanlarda şehirde dört günlük çalışma haftası için büyük bir baskı var. Arabamı götürdüğüm garaj cuma günleri açılmıyor. Çalışanların izinli olduğu, etrafta dolaştığı başka yerler de olmalı.

Ama benim tamircimle çalışan insanların böyle bir mahallede yaşayabileceklerinden şüpheliyim.

"Sadece nazik ol," diye fısıldıyorum Luke'a, onu piknik battaniyesine doğru yönlendirirken. "Onu kızdırma."

Başını sallıyor ama belli ki daha çok yiyecek bir şeyler bulmaya odaklanmış. Onu yanımda tutmak, beni Ricky ile arasında bir tampon olarak kullanmak istiyorum ama Luke battaniyenin üzerine yayılıyor ve onu korumamı imkânsız hale getiriyor.

"Bu çok güzel." Ricky bize katılıyor, tepsiyi battaniyenin ortasına koyuyor ve yemesine gerçekten izin vermeyeceğimi düşünmüş gibi bir tabak kapıyor. Esniyor, geriniyor. Uyanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini ovuşturuyor. "Sanki küçük bir aile gibiyiz. Sen ne düşünüyorsun evlat?" Soruyu Luke'a yöneltiyor ama oğlumun cevap vermesine fırsat vermeden tekrar konuşmaya başlıyor. "Burada olduğum için mutluyum. Beni ne zaman davet edecektin bilmiyorum."

Midem bulanıyor. "Adresimi nasıl buldun?"

Duraklıyor. Yemin ederim, bir cevap düşünürken dışlilerin çalıştığını neredeyse görebiliyorum.

"Seni takip ettim." Sandviçimden büyük bir ısırık alıyor ve yarım bardak limonata içiyor. Luke aramızda büyüyen gerilime dikkat edemeyecek kadar bir şeyler atıştırmakla meşgul. "Ne yani, öylece gitmene izin vereceğimi mi sanıyordun? Aramızda bir şey var Tina."

İçimden çığlık atıyorum ama yüzümü sakın tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ne kadar korktuğumu bilemez. Derimden çıkmak üzereyim. Midemin taklalar attığını hissediyorum ve çığlık atmak istiyorum.

Bir araba yolda ilerliyor ama durmuyor. Neden dursun ki? Yeni bir ev satın almayı kutlayan mükemmel bir aile gibi görünüyoruz. Ben olsam iki kere bakmazdım.

"Bence gitmelisin." Konuşurken parmaklarım kalçama batıyor. Şu anda onunla konuşmak ve yüzüne karşı bağırmmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Luke ve benim yapmamız gereken işler var."

"Onu burada benimle bırak." Sandviçimi bitiriyor ve bir cips yemeden önce geçiriyor. "Ben çocukla takılırım."

Hayır.

Yapamam. Yapmayacağım.

I Ofisimde, ev almak isteyen bir başka başvuru sahibinin evraklarını inceliyor ve göğsümdeki sıkıcı ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Başım hafif. Yüzüyorum. Karnıma kramplar giriyor.

Sonunda her şeyi harekete geçirdim. Artık geri dönüş yok. Onu sokağın karşısına taşıdım. Jared ile tanıştırdım. Onun kim olduğunu çok iyi biliyor, biliyorum.

Bunu geçen gece yüzünde gördüm ve dün sabah da teyit ettim. Aramıyor olsaydım gözden kaçırabilirdim ama şimdi Jared'in peşindeyim. Bana yalan söylemeye devam edemez ve bundan daha fazla kurtulabileceğini düşünemez.

Dosyayı kapatıp ayağa kalkıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Bu iş tam bir saçmalık. Harrison'a ev arayan insanların çoğunun gerçekten bir ev bulma şansının çok az olduğunu söylediğimde bunu yüzüme ne kadar vuracağını merak ediyorum. Haklı olduğunu bilmek hoşuna gidecek, Jared bu pozisyonun yaratılması için parasını emlak şirketine yatırmış olsa da, hiçbir miktar para şirketi ayakta tutamaz.

Ofisime gelen her kişi için peşinat ödeyecek değilim. Tina özel bir durumdu.

Özel bir durumdur.

Kreşte çalışan bekâr bir annenin Sugarloaf Estates'te küçük ve güzel bir başlangıç evi almasına yardım ettiğim duyulunca telefonum susmak bilmiyor. Gazetede benimle ilgili çıkan haber eminim çok satmıştır. Ne kadar çok insanı bir araya getirdiğini söyleyebilirim.

Ve hepsine yardım edemem.

"Lanet olsun." Elimi yumruk yapıp cama bastırıyorum ve dışarıdaki havanın sıcaklığını hissediyorum. Evde istediğimi alacağım ama Harrison bütün suçu benim üzerime atmadan bu işten ayrılmanın bir yolunu bulmalıyım.

Sonra kendime bunun planın bir parçası olduğunu hatırlatıyorum. Jared istediğimi aldı ve ben de bana yaptıklarının cezası olarak bunu kabul edeceğim. Hayatım darmadağın olurken bu işten uzaklaştığım için kimse beni suçlamayacak. Kimse evimde kıvrılıp kocamın yasını tutmak istediğim için beni suçlamayacak.

Ama gerçekten onun yasını tutmayacağım, değil mi? Ve insanların sempatisini kazandığım sürece kimse bunu bilmeyecek.

Eğer ondan boşanırsam, Johnnie Cochran'ın bile bana yardım edemeyeceği kadar iyi bir evlilik sözleşmesi sayesinde her şeyi kaybederim. Ama Jared ölürse, her şeyi alırım.

Ve her şeyi planladım.

Erkeklerin farkına varmadıkları şey de bu. Çok akıllı olduklarını, her şeyi kontrol ettiklerini ve tüm kararları verdiklerini sanıyorlar ama kontrol kadınlarda. Sadece oğlunu ve metresini bana tercih ettiğini düşünmesini sağlamalıyım.

O zaman tüm para benim.

"Kafanı oyuna vermelisin." Bu sözleri kendi kendime fısıldıyor, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Her şey çok basit, yapılması gereken doğru şey gibi görünüyordu. Ama şu ikisine bir bakın.

İkisinin birbirine ait olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Yine de insanların onların bir çift olduğunu düşünmelerini sağlamalıyım. Bu şekilde, her şey dağıldığında, onu suçlamak kolay olacak.

Aldatan birini istemiyorum. Ben daha fazlasını hak ediyorum.

Elimi yumruk yapıp kalçamın üst kısmına vuruyorum. Sonuç donuk bir ağrı ve tekrar yapıyorum. Tekrar.

Tekrar.

Gerçekleri hatırlamak zorundayım.

Jared'in bir ilişkisi vardı. Başka bir kadından çocuğu vardı. Onu sevebilirdim, orada beyazlar içinde durup izleyen herkese hayatımın sonuna kadar onunla evli kalacağımı söyleyebilirdim, ama onlar onun peşinde koştuğu kişiler değildi. Aptal yerine koyduğu onlar değildi.

Böylece istediğimiz bebeğe sahip oldu. Baba olmanın tadını çıkaramayacak olması çok kötü. Her şeye sahip olduğunu düşünecek; sonra her şeyi kaybettiğinden emin olacağım.

Bu kadar basit.

"Bu kadar basit," diye tekrarlıyorum. Kafamı oyuna geri vermeli ve kendim için kötü hissetmeyi bırakmalıyım. Planımız bu. Evliliğimin geri kalanını Tina ve Luke'u bilerek ve bu konuda hiçbir şey yapmayarak geçirmek benim hakkımdı. Jared ile kolayca evli kalabilir ve ikisini asla bir araya getirmeyebilir, buluşmaya zorlamayabilirdim.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben orada olmadan tekrar bir araya gelme olasılıkları neydi ki?

Hiç yok denecek kadar az.

Ama bunu ben planladım ve şimdi her şeyi harekete geçirdim. Bunu durdurmanın bir yolu yok ve yapabilirsem bile yapmayacağım.

Bunu sonuna kadar götürmeliyim. Jared yatıp kalkarken nasıl bir hayat istediğine dair seçimini yaptı ve şimdi ben kontrolü elime alıp istediğim türde bir hayata sahip olacağım.

Zengin olduğum bir yer.

Neredeyse masama geri oturmaya ve ev almasına yardımcı olmak için beni bekleyen bir sonraki kadına yardım etmek için birkaç telefon görüşmesi yapmaya hazırdım ki kapı çaldı ve açıldı.

Harrison. Kapımda durduğunu görmesem bile o olduğunu biliyorum çünkü davet edilmeyi beklemeden kapıdan içeri girecek kadar ukala olan tek kişi o. Hayatında hiçbir şeyi reddetmemiş orta yaşlı bir adamın özgüvenine sahip olmak güzel olmalı.

Üzerinde çalışıyorum. Sadece henüz o noktada değilim.

"Harrison." Dönüp gülümsüyorum ve masama oturmasını işaret ediyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

O oturmadı, ben de oturmadım. Onun yerine yüzümü ona döndüm, kollarımı kavuşturdum ve neden hiçbir uyarı yapmadan durduğunu açıklamasını bekledim.

"Bu yeni program," diye başlıyor ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum. "Ne kadar sürdürülebilir olduğunu bilmiyorum. Eğer her seferinde komisyonunuzu verecekseniz değil."

Ben de aynı şeyi düşünüyor olsam da, savaşmadan yenilmek istemiyorum. Şu anda olmaz. Şehirdeki herkes benim tarafımda olana kadar olmaz. Kocam ölene, Tina suçu üstlenene ve ben zengin olana kadar olmaz.

"Önce yardım etmek için kasabada böyle bir şeye ihtiyacımız olduğunu kabul ettiniz- Aksi takdirde çatlaklardan düşecek olan zaman ev alıcıları." Yeni pozisyonumun yaratılmasındaki rolünün farkında olduğumu bildiğinden emin olmak için onu işaret ediyorum.

Jared'in parasının oynadığı rolün de farkındayım ama bunu tartışmayacağız. Şu anda olmaz.

"Doğru, ama bu kaybettiren bir teklif."

"Fakir olmak da öyle. Eğer onlara yardım etmeme izin vermezseniz, bu insanlar şu anda olduklarından daha fazla cezalandırılacaklar." Konuşurken bile, bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Ofisime gelip çok iyi koşullarda kredi almak isteyen, peşinat ödemedenden kurtulmak isteyen herkese yardım edebilmemin tek yolu, onlara Tina'ya sunduğum teklifin aynısını sunmak.

Ve başkalarının ev sahibi olması için kişisel hesaplarımdan para çekmeye devam edemem.

Ben o kadar cömert değilim.

"Onları fakirleştiren ben değilim." İç geçiriyor ve elini saçlarında gezdiriyor, bu da söylediğinden daha fazla hayal kırıklığına uğradığının bir işareti. Bu pozisyonla ilgili fikrini bu kadar çabuk değiştirmesine neyin sebep olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Jared neyin peşinde olduğumu anladı ve programı bozmak için Harrison'ı mı aradı? Kasabadaki herkesin başarılı olmamı istediğini biliyor. Beni cezalandırıyor mu?

Hiç sanmıyorum. Eğer benden hoşlansaydı, bana yaklaşırdı. Yüzleşmekten kaçınmazdı. Peki tüm bunlar ne için?

Para. Bahse girerim Harrison'ın mümkün olduğunca çok para istemesiyle ilgilidir. Boğazımı temizliyorum. "Hayır, ama sen onları ezen ve fakir tutan sistemin bir parçasısın." Kürsümü buldum ve üzerine çıkmaya hazırım. Jared ile evlenmemiş olsaydım, bu kapıdan girip ev almak için yardım isteyen insanlardan biri olabilirdim. Onlara sırtımı dönmeyeceğim.

"Airbnb'yi düşünün. Artan ev masraflarını düşünün. Çoğu insanın bir ev almaya gücü yetmiyor ve sizin Harrison Realty aracılığıyla bu hizmeti sunmanız

onlara yardım edeceksin. İnsanlar sizi sevecek."

"Karlılığımıza vurulan darbeyi sevmeyeceğim."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, tam olarak nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Yüzünü okumak zor, bu yüzden asımı oynuyorum. "Jared bunu finanse etti."

"Yaptı. Ama bunu sonsuza kadar finanse etmekten mutlu olmayacak ve ikimiz de senin bedavaya çalışacağın gerçeğini hesaba katmadık. Birinin satın almasına yardımcı olduğun ilk ev için komisyonunu verdiğinde, şirkete de ödeme yapılmadı. Parayı cebinden çıkaran sadece sen değilsin, Eloise. Burada çalışan herkese ödeme yapmak ve ışıkları açık tutmak zorundayım. Bu," diyor elini benimkini de kapsayacak şekilde sallayarak.

"Komisyonunu devretmeye devam edersen bana bir servete mal olacak. Bana bunun devam etmeyeceğini söyle, Eloise."

Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor ama cevap verirken ses tonumu sabit tutuyorum. "Peki ne yapmamı istersiniz?" Masamı gösteriyorum ve orada duran, üzerinde çalışmamı bekleyen klasör yığınının bakmasından memnun oluyorum. "Bunların hepsi ev arayan müşteriler. Bekâr anneler. Hapisten çıkmış ve kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan erkekler. Onlara ne söylememi istiyorsun, yoksa hepsini arayıp neden onlara yardım etmeyeceğimi mi açıklayacaksın?"

Bir duraklama var. Normalden daha uzun, ki bu da bir şey ifade ediyor. Harrison kelimelerini her zaman dikkatle seçer ama hâlâ bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor olması beni biraz tedirgin ediyor.

"Onlara yardım edebilirsin." Parmağını klasörlere sokuyor, sonra da bana doğrultuyor. "Sadece onlara. Ama hepsi bu kadar. O zaman oturup bunun şirketin kar hanesine ne kadar zarar vereceğini görmeliyiz. Sana yardım etmeye hazırım Eloise, ama inşa ettiğim şeye zarar verecekse olmaz. Jared yeni ofisinin parasını ödedi. Kartvizitler. Reklamlar. Kar hanemizden para alman için sana para vermedi."

Dönüp odadan çıktığında, burası aniden boşalmış gibi hissediyorum. Sert bir şekilde nefes veriyorum ve tökezleyerek masama gidip ağır bir şekilde koltuğuma oturuyorum.

Sanırım zaman çizelgesi biraz ilerledi.

Tonunki her zaman olması gerektiği gibi.

Tina, Luke ve ben. Piknik battaniyesinde otururken. Üçümüz Tina'nın bizim için yaptığı lezzetli bir yemeği yiyorduk. Neden yemediğinden tamamen eminim. Aç olduğuna eminim. Belki de evde yeterince yiyecek yoktur ya da daha fazla yiyecek için ödeyecek yeterli parası yoktur.

Bir an için onun yemeğini yediğim için kötü hissettim, ama o ikram etti ve aç olduğumu söylediğimde aldırış etmedi ve öyleyim, gerçekten öyleyim. Dünden beri bir şey içmedim ve şimdi ellerim biraz titriyor ve görüşüm bulanık, ama Tina ile geçirdiğim bu zamanı hatırlamak istiyorum ve çok içtiğimde bazı şeyleri unutmaya eğilimliyim.

Birlikte yaptığımız ilk pikniği unutmak istemiyorum. Onun ve Luke'un ne kadar mutlu göründüklerini, beni gerçekten tanımamasına rağmen benim için kapıyı açmaya ve beni içeri almaya ne kadar istekli olduğunu unutmak istemiyorum. Bu Tina'nın hatası çünkü onu kendine saklamak ve yabancılarla konuşmamasını sağlamak için her zaman çok dikkatliydi, ama biz oda arkadaşydık, değil mi, yabancı değil ve onu benden sakladığı için ona biraz kızgın hissetsem de, onu suçlamıyorum, gerçekten değil. O bir anne ve en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmak zorundaydı. "Burası harika bir yer." Bahçenin etrafına bakıp, ne kadar güzel olduğunu göstermeye çalışıyorum.

Ona gerçekten dikkatimi verdiğimi. Birine ondan hoşlandığını göstermenin ilk adımı bu, değil mi? Sizin ilginizi çekmese bile ilgi alanlarına dikkat etmek? Bunu lisedeki danışmanlık dersinden hatırlıyorum.

"Teşekkür ederim." Sözleri robotik görünüyor ve sanki birinin gelmesini bekliyormuş gibi sokağa bakmaya devam ediyor.

Umarım yapmazlar. Onu ve oğlunu ne kadar çok sevdiğimi ona gösterebileceğim bu zamanı onunla baş başa geçirmek istiyorum.

Bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünmek zor. Sadece bir kadeh içki bile gerginliğimi azaltır ve onunla konuşmamı kolaylaştırırdı ama yanımda bir şey yok ve ona içkisi olup olmadığını da sormayacağım.

"Burayı seviyor musun?" İşte. Bu güvenli.

Gözlerini bana diyor, sonra Luke'a bakıyor. İkisinin arasına oturuyorum ve yemek yerken ona bakıyorum. Dönüp kirli bir parmağıyla piknik örtüsündeki toprağı kazarken ya da gökyüzüne bakıp bulutların yavaşça geçip gitmesini izlerken konuşmamızdan habersiz.

"Evet, öyle. Sorduğunuz için teşekkürler."

Yine sessizlik. Ona burada onunla olduğum için ne kadar heyecanlı olduğumu, onu buraya kadar takip etmenin ne kadar korkutucu olduğunu, beni götürmesi için Uber'deki birine neredeyse son paramla para vermek zorunda kaldığımı çünkü o kadar yorgundum ki arabamın direksiyonuna geçtiğimde yol önümde yüzüyordu ve zaten benzinim de azdı. Bir filmdeymişim gibi öne eğilip *şu arabayı takip et!* demenin ne kadar tuhaf olduğunu, tanımadığım bir araç yanaştığında onu korkutmamak ve burada yaşıyormuşum gibi eve kadar yürüyebilmek için onları sokağın aşağısına park ettirdiğimi, ama bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Evet. Bir şey değil." Tanrım, bu konuda hep bu kadar kötü müydüm? Cebimden telefonumu çıkarıyorum, tamamen Eloise'den bir mesaj olmasını bekliyorum. Tina'yla ne zaman konuştuğumu ve ne zaman aptalca bir şey söyleyeceğimi her zaman biliyor gibi görünüyor, ama hiçbir şey yok.

Çünkü yanlış telefonu kullanıyorum. *Kuzenim öğrenirse beni öldürür, ama öğrenmesini engellemeliyim, tüm bunlarla başa çıkmanın en iyi yolu bu ve sonra geldiğimi asla bilmeyecek.*

Tina'ya ne diyeceğimi bilmiyorum ama burada onunla birlikte olduğum için ne kadar mutlu olduğumu bilmesini istiyorum. Yine de bunu ona söylemek aptalca geliyor; insanlar gerçekten bunu yapar mı, biri hakkında ne hissettikleri konusunda dürüst olurlar mı? Tehlikeli geliyor.

Boğazımı temizliyorum.

Luke kıpırdanıyor, ağzını tıkıyor. Tina bir sonraki söyleyeceğimi duymak için sabırsızlanıyormuş gibi bana bakıyor. Birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarabilmemiz için benim konuşmama ihtiyacı var. Onun da benimle yalnız kalacağı için en az benim kadar gergin olduğunu bilmek beni mutlu ediyor.

Bu ikimiz yapar, Tina.

Biliyorum. Evi görmek isteyeceğim. Bana evi gösterecek ve böylece konuşacak çok şeyimiz olacak. Belki ona daireimde onu ne kadar özleyeceğimi söyleyebilirim. Önemsemişimi görecektir.

gelip onunla ve Luke'la piknik battaniyesinde oturmamın kötü olduğunu, hissettiği gerginliğin tamamen normal olduğunu ve benim de bunu hissettiğimi söyledi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Şimdiye kadar konuşmamız çok yapmacıktı. Daha iyisini yapabilirim.

Eloise daha iyisini yapmamı isteyecek, böylece Tina'ya neler olduğunu tam olarak bilecek. Ve Luke. Daha önce oturup beklemekle ilgili söyledikleri? Hayır, bunu kastetmiş olamaz.

Belki de rüya gördüm. Belki o kadar yorgundum ki hepsi bir rüyaydı, belki bana uyku hapı getirdi, ama olduğunu düşündüğüm diğer her şey gerçekten olmadı ve Tina'yı izliyor olmam gerekiyordu, Eloise için değilse bile, o zaman kendim için.

İşimi yapmak

zorundayım.

Boğazımı

temizliyorum.

M Telefonun mutfakta, ulaşamayacak bir yerde şarj oluyor. Etrafta olabilecek komşuların kendilerini belli etmedikleri kesin. Mükemmel bir gün olması gerekiyordu, serin bir esinti ve Bol güneş var ama parlak güneşin altında oturmama rağmen üşüyorum.

Ricky'ye bakarken tüylerim diken diken oluyor. Yüzünde karanlık bir ifade var, kaşları birbirine kenetlenmiş, ağzı sıkı bir şekilde beni izliyor. Ne istediğini biliyorum - daireye taşındığı andan beri benden istediği tek şey bu. Şimdiye kadar ona vermemeyi başardığım tek şey.

Ve şimdi ona teslim olmayacağım.

Boğazını temizliyor ve başını eve doğru eğiyor. "Neden bana evi gezdirmiyorsun Tina? Luke dışarıda oturabilir."

Garip, ses tonu yapmacık, sanki başka biriyle nasıl konuşacağından tam olarak emin değil. Her bir kelime için derinlere inmesi gerektiğini hissediyorum, sanki benimle konuşmak bile acı vericiymiş gibi.

Alışık olduğu bir şey değil.

Yine de her kelimenin altında bir kötülük yatıyor.

Dilimi ısıtıyorum. Kafamın arkasında bir çılgılık var ve ağzımı açarsam aynı sesi çıkaracağımı biliyorum. Belki *bu*, komşuların dikkatini çekmeye yeterdi.

Luke bana bakıyor, yüzü ıslıl ıslıl. Büyümeyi, büyük bir çocuk olmayı o kadar çok istiyor ki. Ben içeri girerken dışarıda kalacağı düşüncesi onu öldürüyor olmalı. Piknik örtüsünün üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Sanırım Luke'un çışı geldi," diyorum, hemen başlangıcını fark ederek bir çış dansı. "Neden onu tuvaleti kullanması için içeri götürmüyorum ve

sonra

Sana şu turu vereyim mi?" Ayağa kalkıyorum ve ikisinin de cevap vermesine fırsat vermeden Luke'u elimden tutup bana katılması için çekiyorum.

Luke ayağa kalkıp neler olduğunu anladığında, "Anne, ben iyiyim," diye itiraz ediyor. "Kötü işlemem gerekmiyor."

"Tamam, ama Ricky ve ben sen araya girmeden biraz vakit geçireceksek, o zaman biraz çiş molası vermek gerekiyor, tamam mı dostum?" Ricky'ye gülümsüyorum. Dudaklarım gergin ve yüzüm plastik gibi ama gülümsememin *bana güvenebileceğini* söylediğinden eminim. *Ben senin tarafındayım. Sadece şu sinir bozucu çocuktan kurtulmam için bana bir dakika ver, tamam mı?*

"Kulağa hoş geliyor. Annen ne diyorsa onu yap Luke." Ricky sırtıyor, sonra serçe tırnağıyla dişlerinin arasına sıkışmış bir şeyi koparıyor.

Midem bulanıyor.

Luke'un babası gibi davranması, sanki Jared'in yarısı kadar bir adam olabilirmiş gibi davranması beni hasta etmeye yetiyor. Kendimi korumaya fırsat bulamadan bu düşünce aklıma geliyor ve onu düzeltmek zorunda kalıyorum.

Jared baba olmak istemedi.

Öyle olsaydı bana her konuda yalan söylemezdi.

Ricky başka bir şey söyleyemeden Luke'u kucağıma alıp eve doğru hızla uzaklaşıyorum.

"Ama anne, işlemem gerekmiyor ki," diye yakınıyor Luke ama onu susturuyorum. "Birini aramam lazım," diyorum, mutfağa doğru eğilip Telefonum. "İşmeye çalışırsan bir kurabiye daha alabilirsin, tamam mı?"

İşte bu kadar. Luke bana sırtıyor ve koridordan aşağıya, banyoya doğru koşuyor. Telefon etmek için ona katılacağım ama kapıyı çarpıp kilidi yerine oturtuyor.

"Ben büyük bir çocuğum!" diye bağılıyor.

İnliyorum ama telefonuma dokunuyorum. Ön kapıya hızlı bir bakış, Ricky'nin beni içeri kadar takip etmediğinden emin olmamı sağlıyor.

Aceleyle gidip kilitliyorum, sonra dönüp ona yaslanıyorum.

Rehberime giderken parmaklarım titriyor. Güvenebileceğim çok fazla insan yok ve kesinlikle Ricky'nin gerçekten dinleyeceği çok az insan var, ama yardımcı olabilecek bir kişi var.

Adına dokunuyorum.

Parmaklarımı çaprazlayarak telefonu kulağıma götürüyorum. Bir kez çalıyor. İki kez.

Sonra sesli mesaja tıklıyor.

Posta kutusundaki mesajı dinlerken midem bulanıyor. Tarandım ve bu

da düşündüğümden daha fazla tek başıma olduğum anlamına geliyor.

"Selam Jared, ben Tina. Dinle, bunun garip olduğunu biliyorum ama eğer buralardaysan evde yardımına ihtiyacım olan bir şey var. Eloise'in bu hafta sonu bana yardım edebileceğini söylediğini biliyorum ve rahatsız etmek istemiyorum, ama eğer müsaitsen, lütfen beni arar mısın? Teşekkürler." Numaramı bir çırpıda söyledim, sonra da zihinsel olarak kendimi tekmeledim.

Cevapsız aramalar listesinde görecektir. Aptalca.

Çok sarsıldım ve Ricky dışarıdayken ne yapacağımı bilemiyorum. Acele etmeleri için güvenebileceğim başka arkadaşlarım olsaydı, sırf yardımlarını alabilmek için bunu yapardım ama Paula çalışıyor ve Bethany ya da Debbie'yi arayacak değilim.

Ricky beni korkutuyor. Tek kişilik yataktan da, zaman zaman mutfaktaki hamamböceklerinden de daha fazla Luke'la taşınmamız gerektiğini bilmemin nedeni o. O dairede, o adamla yaşamamanın sonu iyi olmayacaktı.

Ve şimdi beni buraya kadar takip etti. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor, onları ovuyorum ve sonra hafifçe banyonun kapısına vuruyorum. "Orada iyi misin, dostum?"

"Geliyorum, anne!" Lavabonun açılma sesi duyuluyor, bir süre çalışmasına izin veriliyor, sonra tekrar kesiliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kapı açıldığında yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ricky geldi. Gel hadi."

"Evet, Ricky burada." Luke'u odasına göndermeyi düşünüyorum, böylece en azından kapıyı kapatabilir. Ricky'nin ona zarar vereceğini, hatta oğluma gerçekten ilgi göstereceğini sanmıyorum ama ne bilebilirim ki?

Gözlerimden yaşlar akıyor. Onları elimin tersiyle siliyorum. Bu adamın önünde ağlamayı reddediyorum.

"Hadi gidelim." Luke elimi çekerek koridorda onu takip etmemi sağlamaya çalışıyor.

Ayaklarımı yere basıyorum, neler olabileceğini düşünürken aklım başımdan gidiyor. Sonra bir şey duyuyorum.

Bir araba.

Umut içimde yükseliyor, sıcak ve parlak, ama Ricky'nin her kim uğradıysa ona ne söyleyebileceği düşüncesiyle hemen yatışıyor. Onlara gitmelerini söyleyebilir, ziyaretçi istemediğimi söyleyebilir.

Yalan söyleyebilir ve ikimizin bir ilişkisi varmış gibi davranabilir ve eğer bunu söylemesini engellemek için orada olmazsam, kişinin ona inanmaması için hiçbir neden yok.

Jared'in orada olmasını istiyorum. Belki sesli mesajımı duymuştur ve uğramaya karar vermiştir. Bu tamamen makul, değil mi? O iyi bir adam.

Evet, bana ismi hakkında yalan söyleyip ortadan kaybolan ve çocuğumuzu tek başıma büyütmem için beni terk eden iyi bir adam. Birlikte yattığımızda evli olabilecek iyi bir adam. İstediğini elde etmek için bana, karısına, herkese yalan söylemeye hazır iyi bir adam.

Hala. O benim tek umudum.

"Gidelim Luke," diyorum elini daha sıkı sıkarak. "Benimle kalmanı istiyorum, tamam mı? Ricky'yle tek başına konuşmak yok. Elini benimkinin içinde tut, sonra dondurma yeriz."

"Dondurma!" Hâlâ elimi tutarak zıplıyor ve yere indiğinde kıpırdanıyor. Koordinasyonsuz küçük bir çocuk olmasına rağmen, istediğini elde ettiği için ne kadar mutlu olduğunu nasıl ifade edeceğini çok iyi biliyor.

Kapıya doğru acele ediyoruz. Ricky kapıya doğru yürüyor ve ona yaslanıyor, vücut dili rahat, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi. Korkumun tekrar yükseldiğini hissediyorum, birileri benimle konuşmak için uğrayacak ama o onları gönderecek.

Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve Ricky dönüp bakıyor. Bunu yaparken yüzü yavaşça değişiyor, yumuşak bir gülümsemeden yüzünü buruşturan bir ifadeye dönüşüyor. Yüzündeki karanlık ifadeyi, küçük kemirgen dişlerini görüyorum ve içimdeki kararlılık pekişiyor.

"Daha hızlı, Luke." Onu neredeyse merdivenlerden kaldırıma sürüklüyorum ama şimdi kaldırımdayız, düz bir zeminde, çitlere doğru koşuyoruz.

Ricky yana doğru adım atıyor ama hareketi yavaş, sanki bunu yapmaktan memnun değilmiş gibi, sanki görüşümü engellemeyi tercih ediyormuş gibi.

Ricky'nin diğer tarafına siyah bir Escalade park etmişti. Sürücü kapısı açıldığında kalbim gırtladıma dayanıyor; sonra Jared dışarı eğiliyor. Telefonla konuşurken sırtı bize dönük, evine bakıyor ama onu tanıyorum.

Geniş omuzları. Kalın siyah saçları. Boynunu kırmak için başını bir o yana bir bu yana çevirmesi. Yemin ederim aptalca ama sanki zaman duruyor, her şey yavaşlıyor ve Ricky'nin bana ne yapacağına dair tüm korkularım yok oluyor.

"Bu da kim böyle?" Ben kapıdan geçerken Ricky homurdanıyor, Luke'un elini sıkıca tutmaya devam ediyor.

Jared'a bakıyorum. Hâlâ beni duyamayacağı kadar uzakta ama hızlı hareket etmem gerekiyor. Birazdan arkasını dönecek ve bize doğru yürüyecek,

ve sonra söylemek istediklerimi gizli tutmak için sesimi yeterince alçaltamayacağım.

"O benim erkek arkadaşım," diyorum Ricky'nin gözlerinin içine bakarak. Boncuk gibi. Kan çanağı. Gözünü kırpmıyor. "Beni rahatsız ettiğini ona söylemeden önce gitmen gerek."

"Erkek arkadaşın mı?" Uzandı, eli koluma pençe gibi yapıştı. Yüzünde endişe belirliyor ama bir anda kayboluyor, yerini şüphe alıyor. Alay ediyor. Başını sallıyor. "Erkek arkadaş, doğru. Senin onlardan biri yok, öyle değil mi Tina?" Bir alay daha. Boştaki eliyle yanağındaki deriyi karıştırıyor, sonra sertçe nefes veriyor.

Kafası karışmış. Bu iyi bir şey. Umarım bu beni dinleyeceği anlamına gelir. "Gideceğim, ama nerede yaşadığınızı biliyorum, ve hiç şüphem yok ki eski dostun Ricky'ye kapını aç."

Kolumu kavrayışından çekiyorum, ama benim hâlâ sürünüyor.

Jared ne yapıyor? Ona dönüp bakıyorum, buraya gelmesini istiyorum ama hâlâ bize dönüp bakmadı. Her kiminle konuşuyorsa, konuşmaya bu kadar dahil olduğuna göre gerçekten söyleyecek bir şeyi olmalı.

"Gidin. Şimdi." Ricky'ye ters ters bakıyorum, sonra kendimi cesur hissederek yolun aşağısını işaret ediyorum. "Gitmen gerek."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek duraklıyor. Birdenbire istediğim gibi gitmeyeceğinden ve Jared'e az önce söylediğim yalanı açıklamak zorunda kalacağım dan korkuyorum.

Bunun iyi gideceğini düşünemiyorum.

"Tamam. Ben gidiyorum." Ricky bana kaşlarını çatı. Kapıdan uzaklaşıp kaldırımdan aşağı doğru süzülüyor. Bana attığı ters bakışı yakalıyorum ve görmezden gelip Luke'la konuşmak için eğiliyorum.

"Odana git," dedim ona. "Ama giderken iki kurabiye al." Birden Jared'in Luke'a iyice bakıp kim olduğunu anlamasından korkmaya başladım. Oğlum eve doğru koşarken kalbim çarpıyor ve Jared'e bakmak için dönmeden önce içeri girmesini bekliyorum.

Hâlâ telefonla konuşuyor ama sonra telefonu kapatıyor, cebine atıyor ve bana dönüyor. Yemin ederim, onu gördüğümde kalbim küçük bir dans yapıyor.

"Tina, mesajını aldım. Neler oluyor?" Jared birkaç adım ötede durur ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Burada biri vardı," diyorum ama kelimelerim düz çıkıyor. Ricky'nin burada olması bir sorun olduğunu kanıtlamadığı için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Onun burada olmasından endişelendim."

gitmeyecekti, ama tam siz yanaştığınızda gitti."

Jared kaşlarını çatıyor ve yanımdan geçip eve doğru bakıyor. Bir şey söylemesini beklerken kalbim küt küt atıyor. "Kimdi o?"

"Sadece bir adam." Omuz silkiyorum, ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum. şimdi ona bir şeyler söylemenin, beni hatırlayıp hatırlamadığını sormanın, caddenin karşısına taşınmam hakkında ne dűřündűđünü anlamanın tam zamanı.

Ama en son istediğim şey kalbimi nasıl kırdığını bilmesi. Ya da bir oğlumuz olduğunu.

"Gittiğine sevindim." Sesi yapmacık ama uzanıp yanağıma hafifçe dokunuyor. İsteyerek yapmadım ama dokunuşuna doğru eğildim. Elektriklenmiş gibi hissediyorum.

Ben cevap veremedenden bařka bir araba geçti. Yavařlıyor ve garaj yoluna giriyor. Gidiřini izliyorum, midemde bir korku hissi bűyűyor.

Eloise evde.

T garaj kapısı arkamdan yavaşça kapanıyor, tekerleklerin raylar üzerindeki gıcırtısı o kadar yüksek ki ellerimi kulaklarıma tıkıyorum. Sonra donuk bir gümbürtüyle yerleşiyor, içimde hissettiğim bir gümbürtü.

duyduğumdan daha fazla ses çıkarıyor ve karanlıkta göz kırpmıyorum.

Garaj lambamız birkaç ay önce söndü ve Jared'den ampulü değiştirmesini isteyip duruyorum ama o çok meşgul. Bu da benim suçum. Kolayca birini arayıp gelip bizim için değiştirmesini sağlayabilirdim. Evdeki sorunlarla ilgilenmesi için kocamı beklemek zorunda değilim ama bazen her şeyi benim için halletmesini istiyorum.

Bunu istemek çok mu fazla? Neyin yanlış olduğunu görmesini, neyle ilgilenilmesi gerektiğini görmesini ve bunu yapmasını istemek çok mu fazla? Annem bana her zaman erkeklerden evdeki sorunları görmelerini beklemememi, onların kendi hayatlarıyla meşgul olduklarını söylerdi.

Babamın yaşadığı çoklu ilişkilere kesinlikle hiç dikkat etmedi.

Ama ben o değilim.

Titreyen bir nefes alarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım, sadece çantamı ve ofisten getirdiğim bazı klasörleri alacak kadar arabaya geri yaslandım. Plan bu olmasına rağmen, Tina ve Jared'i birlikte götürmek istememe rağmen, onun yanağını hafifçe avuçladığını görmek bir şoktu.

Düşündüğümünden çok daha hızlı gerçekleştiği kesin. Derin bir nefes alıyorum. Evin kapısını açtım. Alarmı kapattım.

Şimdi tek yapmam gereken kasabadaki herkesin onların birlikte olduğunu bilmesini sağlamak.

Eşyalarımı tezgâhın üzerine fırlatarak mutfığa giriyorum ve kendime bir bardak Merlot dolduruyorum. Kolayca bitiyor ve bir tane daha doldurmadan önce dolaptan aldığım birkaç krakerle onu kovalıyorum. Eminim Jared

arabamı görmüşlerdir. Yolda giderken ve garajımıza girerken görünmez değildim.

Yine de beni eve kadar takip etmedi.

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve buna izin veriyorum, başımı geriye atıp dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum. Erkekler çok aptal. Jared kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor ama benim neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

Onu arayabilirim. *Bu onun dikkatini çeker.*

Bu düşünce cazip gelse de bir anlığına aklımdan geçirip kenara itiyorum. Elbette ona ulaşip ne yaptığını sorabilirdim, ama tam olarak istediğim şey buyken neden Tina ile kaliteli zaman geçirmesine engel olayım ki?

Yine de kocanızın biriyle ilişkisi olduğunu öğrenmek başka, onu tekrar kollarına itmek bambaşka bir şey. İçimden enerji akıyor ve mutfak zemininde volta atıyorum, düşünürken volta atmayı bırakamıyorum.

Bu zamanı hazırlanmak için kullanmalıyım, yapmam gereken bu. Oradaki Jared ve Tina'yla birlikte ne yaptıkları hakkında endişelenmek yerine hazırlanmalıyım.

Ben de öyle yapıyorum.

Hâlâ şarabımı can simidiymiş gibi tutarak aceleyle üst kattaki banyoya çıkıyorum. Her an eve gelebilir ama beni burada yakalasa bile ne yaptığımı merak etmesi için hiçbir neden yok. Duş için hazırlanıyorum, günün geri kalanı için yavaşlıyorum. Bu yüzden normalden biraz daha erken duş alıyorum. Ne olmuş yani?

Şarap bardağını banyo tezgahının üzerine koyup dizlerimin üzerine çöküyorum, lavabonun altındaki dolapları açıyorum ve bir yığın kabarık beyaz havlu çıkarıyorum. Bunları hiç düşünmeden yere serdim.

İhtiyacım olan şey onların arkasında.

Parmaklarım kahverengi kutuya değiyor ve onu tutup çekerek çıkarıyorum ve tekrar yere oturuyorum. Kapağını açıp yumuşak bir iç çekmeden önce onu kucağıma yerleştiriyorum.

Hâlâ burada. Gerçi dürüst olmak gerekirse, eğer Jared onu bulmuş olsaydı, buralarda işlerin bu kadar keyifli olacağından şüpheliyim. Lavabonun altında ne sakladığımı bilse çok kızardı ama hangi erkek havluların arkasını karıştırır ki?

Hiçbiri. Onlar sadece her şeyin kendileri için yapılmasını severler. Karısı tarafından zorlanmadan ev işi yapmak isteyen bir erkekle hiç tanışmadım.

Parmaklarımı kapağın altından geçirerek kutuyu açıyorum ve içine sıkıştırılmış iki küçük kutudan birini çıkarıyorum. Birini Jared için burada bırakacağım, diğerini de Luke üzerinde kullanmak üzere aşağıya götüreceğim. İşin zor kısmı bu olacak, çocuğu kendi başına bırakabilmek.

Jared için çok daha kolay olacak, özellikle de bu gece bebek gibi uyuduğundan emin olduğumda.

"Başına gelecekler hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ve büyük kutuyu kapatıp lavabonun altına geri sokuyorum. Saklandığından emin olduktan sonra küçük kutuyu kolumun altına sıkıştırıyorum ve şarabımı dikkatle tutarak aşağıya iniyorum. 123DNA, birinin bir tüpün içine bir ton tükürmesini gerektirmeden hızlı sonuçlar vaat ediyor.

Jared'in tükürüğünden bir çay kaşığı ya da başka bir şey almamın mümkün olmadığını biliyordum. Ama bu kolay olacak.

Elimi uzatıp yanımda getirdiğim küçük kutuyu buzdolabının üzerindeki dolaba koyduktan sonra ikinci bir kadeh şarap dolduruyorum. Hâlâ evde değil ve ne yapmak üzere olduğumu düşünürken kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başlıyor.

Merdivenlerden yukarı. Neredeyse koşuyorum, topuklarım yana düşmüş, nefesim kesik kesik geliyor. Her an içeri girebilirdi, ama şimdi ne yaptığımı açıklayamazdım.

O eve gelmeden bunu bitirmeye çalışmalıyım. Sanırım kalbimin böyle çarpmasına neden olan şey kısmen yakalanmanın verdiği heyecan. Kısmen de tüm yalanlarına bir son verdiğimi bilmenin heyecanı.

Yine de banyoda dönüp mermer tezgahı, muhteşem İtalyan fayanslarını, maksimum konfor için altı duş başlığına sahip özel yapım duşu yavaşça incelediğimde, bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Tüm bunların kendime ait olmasının verdiği heyecan.

Ellerim titreyerek üç uyku hapi çıkarıyorum, sonra onları mutfığa götürüp onun şarap bardağına atıyorum.

Karıştırın. Düşündüğümünden çok daha hızlı çözünüyorlar.

Bunu ilk kez yaptığımda, Jared'in DNA'sını alabileceğimden emin olmak için bir deneme çalışması olarak, çok korkmuştum, ama şimdi bu korku geçti.

İstedığımı elde etmek için tam olarak ne yapacağımı biliyorum ve kimsenin beni durdurmak için yoluma çıkmasından korkmuyorum.

Sevgi dolu bir eş rolünü oynamaya devam edeceğim. Her şeyin yolunda olduğunu düşünmesine izin vereceğim.

Sonra, Tina ile birlikte olma fikrine aşık olduğunda, halıyı onun altından çekip alacağım.
Son gülen ben olacağım.

H Elini yanağımdan çekti, bu da *şükürler olsun ki* tekrar nefes alabileceğim anlamına geliyor. İkimizin arasına biraz mesafe koymak için ondan bir adım geri çekildim. Ben onu ararken Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki, yanımda olması için her şeyi yapardım.

Ama şimdi evli olduğumu biliyorum. Eloise ile. Ve ben o kişi değilim. *Değilim*. Birlikte olduğumuz ilk zamanlarda muhtemelen evli olduğu gerçeğinden dolayı duyduğum suçluluk beni boğmakla tehdit ediyor ama bunun yerine yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başarıyorum.

"Seni özledim," diyor bana. Hızlı nefes alıyor, her nefesi sığ. Belli ki beynine yeterince oksijen gitmiyor, eğer bu konuşmanın böyle gideceğini düşünüyorsa.

Hayır. Bugün olmaz. Kiminle evli olduğumu bildiğim halde olmaz. Oğlu evde saklanırken ve onun baba olduğundan haberi yokken olmaz. *Bilmiyor, değil mi?* Hangi adam bu bilgiye sahip olur, bir çocuğu olduğunu bilir ve o çocuğun hayatının bir parçası olmak istemez? Bu konuşmanın gidişatını değiştirmeliyim.

"Bunun için teşekkürler," diyorum elimi Ricky'nin gittiği yöne doğru sallayarak. "Hayır cevabını kabul etmiyor."

Jared ipucunu alır. "Evet, ne zaman istersen." Elini çenesinde gezdiriyor. "Eski arkadaşın mı?"

"Eski oda arkadaşım," diye düzeltiyorum. Jared'in Ricky gibi insanlarla takıldığını düşünmesi önemli değil ama benim hakkımda böyle bir izlenim edinmesini istemiyorum. Bundan daha iyi olduğumu düşünmesini istiyorum. "Aslında taşınmamız gerektiğini bilmemin ana nedeni o."

"Seni suçlamıyorum. Akşam eve erken dönüyordum ve mesajını aldım, bu yüzden uğrayıp iyi olduğundan emin olmaya karar verdim. Sesin biraz stresli geliyordu."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Ön kapının arkamdan çarparak kapanma sesi irkilmeme neden oluyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, Luke'un içeri girmesini istiyorum ama tabii ki girmeyecek. O üç yaşında ve üç yaşındaki çocuklar her şeye dahil olmak isterler, bu şey benim ön bahçede biyolojik babasıyla konuşmam olsa bile.

"Anne, dondurma istiyorum."

Kendinden emin. Ona bakmak için döndüğümde, küçük yumruklarını kalçalarına bastırmış bir süper kahraman pozunda durduğunu görmek beni şaşırtmıyor. Her sabah kreşe gitmeden önce bu pozunu veriyoruz, böylece mümkün olduğunca kendinden emin hissediyor.

Süper kahraman pozu. Şu anda onun özgüvenine sahip olmak için neler vermezdim.

Cevap vermediğimde bana doğru koşuyor ve küçük bedenini benimkine bastırıyor. Refleks olarak kolum ona dolanıyor ve sıkıca sarılıyorum.

Jared bana dönmeden önce ona zar zor bakıyor.

Kıkırdıyorum, sonra Luke'u ölümüne tuttuğumu fark ediyorum. "Hey, Luke, neden gidip odanda oynamıyorsun? Sen içeri girebilirsin, ben de sana dondurma getirmek için birazdan orada olurum."

İşe yarıyor. Benden uzaklaşıyor ve ben kutlama yapmak istiyorum. İkisinin birbirinden olabildiğince uzak olmasını istiyorum. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, Jared'in şu anda gözlerini benden ayırmadığını düşünürsek, Luke'un ondan olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum.

Luke kaldırımdan eve doğru yürümeye başladı ama sonra durdu. Dönüp bana bakıyor. "Şimdi istiyorum."

"Bir dakika içinde. Arkadaşım ile konuşayım."

"Sen söyledin." Alt dudağı kıkırdıyor ve gözleri aniden yaşlarla doluyor. "Sen *dedin*, anne."

İçimi çektim. "Çok üzgünüm," diyorum Jared'e dönerek. "Küçük bir avukata dönüşüyor."

"O zaman çocuğa dondurma alalım." Omzunun üzerinden evine bakar ama garaj kapısı kapalıdır. Eloise'in arabası gitmişti. Arabayı park ettiğini görmeseydim, orada olup olmadığından asla emin olamayacaktım.

Karısını mı kontrol ediyor? Ya da belki de durmamış olmayı mı diliyor? Bu dramadan ve Luke'tan uzakta, evinde olmayı tercih edebilir. Çocukları sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Luke'a pek bakmadığı kesin.

Ve bu iyi bir şey.

"Tamam, eğer eminsen," diye kabul ediyorum ve Luke'u eve kadar takip ediyorum. Yine de, hepimiz küçük mutfağıma girene kadar Jared'in ilk fırsatta kuyruğunu kısıtırıp kaçmayacağına inanmak için kendime izin vermiyorum.

O burada. Benim evimde. Bu bende kusma isteği uyandırıyor.

Jared'i istiyor muyum? Evet, geçmişte istedim. Hem kendim hem de Luke için.

Ama Eloise benim arkadaşım. Benimle ilgilendi, bu evi alabilmemi sağladı. Ve Jared bir dolandırıcı.

"Tamam, Luke'a bu kadar iyi bir dinleyici olduğu için dondurma." Şu anda hissettiğimden daha mutlu ve daha az stresli görünmeye çalışarak kelimeleri cıvılatıyorum. "Çikolata mı yoksa geyik izi mi?" Dondurucudan gelen soğuk hava yanan yanaklarımı serinletmeye yardımcı oluyor, bu yüzden bir yanıt beklerken kapıyı açık tutuyorum.

"Çikolata!" Luke neredeyse bu kelimeyi söylüyor. "Ben geyik izi istiyorum."

Jared benim evimde dondurma yemek istiyor. Oğlumuzla birlikte. Yüzümü nötr tutarak dondurucudan iki kutu dondurma çıkardım ve üç kase aldım. Ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü yüzünde göreceklerimden korkuyorum.

Arzu. Yanağımı avuçladığından beri yüzünde gördüğüm tek şey buydu ve ben onun dokunuşuna yaslanmışım.

"Tamam, her şey hazır," diyorum Luke'a kasesini uzatırken ve kartonları tekrar dondurucuya koyarken. "Neden yemek için masaya gitmiyoruz?"

"Ben odama gidiyorum!" Luke eylem planını açıklıyor ve ben Jared'i getirdiği iskambil masasına götürürken ortadan kayboluyor.

"Bunun için üzgünüm," diyorum ikimiz de cılız katlanır sandalyelere otururken. "Çok fazla enerjisi var."

"Küçükken ben de yerdim." Jared bir ısırık alıyor ve ben ona bakıyorum. *O biliyor mu?*

Birdenbire konuşma yeteneğimi kaybettim. Tek yapabildiğim Jared yemek yerken ona bakmak. Evime bu kadar yabancı olması neredeyse gülünç. Duvarların yeni bir kat boyaya ihtiyacı var. Buzdolabına bantlanmış Luke'un yaptığı birkaç çizim dışında asılı bir sanat eseri yok.

Hapishane hücresi ya da yurt odası gibi hissettiriyor.

"Buraya yaptığın şey hoşuma gitti." Jared bir lokma dondurma yerken bana sırtıyor. "Çok modern."

Gülüyorum. Elimde değil. "Evet, biraz para biriktirip burayı onarana kadar bekle. Eloise'in söylediğine göre çok iyi durumda ama benim dokunuşuma ihtiyacı var."

Adını bilerek söylüyorum, sanki parmağındaki kalın altın kordon yetmiyormuş gibi ona evli olduğunu hatırlatmak istiyorum. Çizgiyi nereye çektiğimi bilmesi gerekiyor.

Yüzünü inceliyorum, Eloise'den bahsettiğim için üzgün olduğuna dair bir işaret arıyorum ama hiçbir şey yok. Hâlâ geldiği zamanki kadar rahat görünüyor.

"Yani sen ve Eloise'in çocuğu yok mu?" Ben daha durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi. Cevabı zaten biliyorum ama bir de ondan duymak istiyorum. "Mahallede Luke için birkaç arkadaş olmasını umuyordum ama bunun olacağından emin değilim."

"Çocuk yok." Konuyu vurgulamak istercesine başını sallıyor. "Hiç o kadar şanslı olmadık. Elbette birkaç tane isterdim. Oğluma baktığımda kendimi görmenin ne kadar inanılmaz olacağını hayal edebiliyorum."

Donup kaldım. Az önce söylediği şeyi düşünürken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bilmek zorunda.

"Luke'un hayatında hep babasının olmasını istedim ama bu olmadı. Yine de iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum." Dondurmamı bıçakladım ve kaşığın ucundan biraz yaladım.

Başını sallıyor. "İyi bir çocuğa benziyor. Neden biri onun hayatında olmak istemez, bilmiyorum. Çocuk sahibi olmayı o kadar çok istedim ki, çocuk sahibi olup da yanlarında olmamayı hayal bile edemiyorum."

Çılgılık atmak istiyorum. Bu ikimizin yaptığı iğrenç bir dans, özellikle de karısının sokağın tam karşısında olduğunu bildiğim halde. Ve Luke'a hiç bakmadı. Gözleri yüzümden ayrılmadı.

Sandalyemde biraz dönerek caddenin karşısındaki evine bakıyorum. Çok büyük. Muhteşem. Ön bahçesi benimkini gülünç gösteriyor. Luke'u çimlerin üzerinde koştururken hayal edebiliyorum, bir köpek yavrusu topuklarını kemiriyor, yüzünde saf bir neşe var.

Sonra Jared'in bir şey söylediğini fark ettim ve tamamen kaçırmışım.

"Pardon, ne dedin?" Ağzıma biraz daha dondurma atıyorum ve kafamdan geçen düşüncelere değil, onun söylediklerine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Luke'un babasının hayatında olup olmadığını sordum. Bu çok kişiselse özür dilerim, sadece tek bir ebeveyn tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu çok zor."

"Oh, hayır." Biraz omuz silktim. "O zamanlar ilgilenmiyordu sanırım."

"Çok yazık." Jared bana gülümsüyor ve sonra ayağa kalkıyor. Üzerimde yükseliyor ve odayı ne kadar doldurduğuna hayret ederek ürperiyorum. Sadece böyle bir kişiliğe sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda uzun boylu ve geniş omuzlu. Ben de ayağa kalkıyorum, dondurmam kasede eriyor.

"İkram için teşekkürler. Eve gitsem iyi olacak." Duraklıyor, koridora bakıyor.

Luke'u mu arıyor?

"Ama yarın büyük gün, değil mi?"

"Büyük gün mü?" Ona gözlerimi kırıştıyorum, bana ne sorduğunu anlayabilmek için yaklaşan şeyi sıralamaya çalışıyorum.

"Taşınma günü." Gülüyor ve elini tekrar çenesine götürüyor.

Büyülenmiş gibi izliyorum.

"Ah, evet." Başımı hafifçe sallayarak ona sırtıyorum. "Sen ve Eloise taşınmama yardım etmeyi teklif ettiğiniz için çok nazıksınız, özellikle de hafta sonunda. Eminim şehrin bir ucundan diğer ucuna mobilya taşımaktan çok daha iyi işleriniz vardır."

"Komşular böyle yapar. Ayrıca, eminim Luke'un sizin dairenizde burada olmasını tercih edeceği bazı eşyaları vardır."

Gülüyorum. "Buna inansen iyi edersin. Bence onu en çok heyecanlandıran şey ikinci bir yatak almam ve paylaşmak zorunda kalmamamız."

Artık gülmüyor. "Aynı yatakta mı uyuyorsun? Masa ve sandalyeleri getirdiğimde neden bana söylemedin? Tina, sana yardım etmek istiyorum. İzin ver."

Oh, bu utanç verici. Birbirimizden bu kadar farklıken burada olmaya ve benimle konuşmaya nasıl dayanabiliyor? Bana acıdığı için burada olabileceği düşüncesinden nefret ediyorum ve birinin size acımasını sağlayacak bir şey varsa o da yürümeye başlayan çocuğunuzla aynı yatağı paylaştığınızı söylemektir.

"Önemli bir şey değil." Ona bakmamak için kâsesini aldım. "Neyse, yarın Eloise'le görüşürüz, tamam mı?"

Karın Eloise'i hatırlıyor musun?

"Yarın." Başını salladı, maskesi yerine oturdu, sonra oturma odasına doğru yürüdü, adımları uzundu ve gitti.

Ayağa kalkıp kapı yerine çarparken onu izliyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken zihnim saatte milyonlarca mil hızla ilerliyor.

Ne yapacağımı.

Luke'un babasını buldum. Arkadaşımın kocası.

Muhtemelen dünyanın her yerinde hayatında bir erkek olması için arkadaşına sırtını dönecek kadınlar vardır. Ama ben öyle değilim.

Jared'in benimle olmak için her şansı vardı ama o çekip gitti. Evet, umutsuzca onu aradım.

Ama artık geri döndüğüne göre, burada yaptığım iyi şeyi mahvetmeyeceğim. Luke'un onun oğlu olduğunu asla öğrenmemesini sağlamalıyım.

I Tam Jared'in Tina'yı ziyaretten dönmesini beklerken garaj kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Donup kaldım, mutfak tezgahına yaslandım. Başım

Sadece şaraptan değil, yaptığım şeyin gerçekliğinden de.

Kaç kadın kocasını aktif olarak başka birinin kollarına itiyor? Beni taciz ettiği falan yok; sesini hiç yükseltmez, bana hiç vurmadı. Ama beni aldattı ve onu sevmeme rağmen bu affedemeyeceğim bir şey.

Bir kez yaptıysa, muhtemelen tekrar yapacaktır. Annemin herhangi bir konuda haklı olabileceğini kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bunun gerçek olduğunu bilecek kadar çok kitap okudum ve film izledim.

Beni bir daha aldatmayacağından, başka birinden çocuk yapmayacağından emin olmanın tek yolu ondan kurtulmak. Parasını alıp kaçmak. Ve evet, Tina'nın ikincil zararı olacak, ama her zaman biraz olacak, değil mi? Hepimizin bu işten alınımızın akıyla çıkmasına imkan yok.

Evin kapısı açıldığında yüzüme cesur bir gülümseme yerleştiriyorum. Jared içeri girerken ıslık çalıyor, sadece gerçekten mutlu olduğunda yaptığı bir şey.

Tina'yı yatmak için götürdüğü köhne otel odasından çıkarken ıslık çalıyor muydu? Birlikte geçirdikleri zamanı düşündüğünde ıslık çalıyor mu?

"Merhaba." Yanıma geldi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Donup kalıyorum, sonra onu tekrar öpüyorum, aklım onu itmem için bağırırsa da bedenim hareketleri yapıyor.

"Eve ne zaman geldin?"

"Oh, biraz önce." Şarabımı kaldırıyorum. "Yeterince uzun bir süre."

"Güzel görünüyor." Beni tekrar öpüyor, sonra dönüp onun için doldurduğum bardağı alıyor ve yavaşça benim bardağımın kenarına vuruyor. Bir yudum aldığı anda gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "İş nasıldı?"

Bardağına bakıyorum. Hapların hepsi çözüldü mü? Sanırım eridiler. *Umarım çözülmüşlerdir.* Eğer şarabında hap bulursa, onları oraya benim koyduğumu anlayacaktır; aptal değil. Bir sonraki adımı atabilmem için şarabı bitirmesi gerekiyor.

"Harika." Kocama yalan söylemek hiç düşünmediğim kadar kolaylaştı. "Sen? İyi bir gün geçirdin mi?"

"İlgilenmem gereken bir şey vardı ama önemli bir şey değil." Esniyor ve geriniyor. Bardağının yarısını boşalttı. Şimdi bardağının dibinde bir parça beyaz kalıntı görebiliyorum ve o fark etmeden önce bardağını ondan alarak ürperiyorum.

Elimdeki bardağa bakıyor, sonra bardağı doldururken küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor, hapları eritmeyi bitirmek için bardağı evirip çeviriyor. "Yarın Tina'nın taşınmasına ne zaman yardım edeceğiz?"

Cevap vermiyorum. Onun yerine bardağı eline tutuşturup bir yudum almasını izliyorum.

"Eloise." Jared uzanıp beni hafifçe çenemden tutuyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor. Parmaklarını tenimde hissetmek bile içimi ürpertiyor. "İyi misin? İyi hissediyor musun? Solgun görünüyorsun."

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Bana sadece şu anki garip davranışım için değil, aynı zamanda yarınki ağır işlere yardım etmekten kurtulmak için de mükemmel bir bahane verdi, bu da işin çoğunu sadece ikisinin yapacağı anlamına geliyor. Tek başıma. Başımı hafifçe sallıyorum. "Özür dilerim, kendimi gerçekten halsiz ve yorgun hissediyorum."

"Neden yatağa gitmiyorsun?" Elinin tersini alnıma koyuyor. "Ateşin yok. Erken yatmak istersen sana bir kusmuk kabı getireyim ve pijamalarını giymene yardım edeyim."

Başımı salladım. "Bu muhtemelen akıllıca. Teşekkürler." Yavaşça hareket ediyorum, her adımı mümkün olduğunca bilinçli atıyorum. Jared'in kendimi iyi hissetmediğim konusunda yalan söylediğimden şüphelenmesi isteyeceğim son şey.

Bu gece onun DNA'sını alma gecesi. Ve en iyi kısmı? Kendinden geçmiş olacak ve hiçbir şeyden şüphelenmeyecek.

"Bu gerçekten işe yarayacak mı?" Merdivenlerin tepesindeki duvara yaslanarak bu sözleri mırıldanıyorum. E t r a f ı m d a bir galeri duvarı var, hepsi

Düğünümüzün, çıktığımız günlerin, dünyayı gezdiğimiz günlerin fotoğrafları. Jared ve ben, çocuk sahibi olamamanın stresi bizi etkilemeden önce çok seyahat ederdik.

Duvardan tökezleyerek uzaklaşıyorum ve koridorun geri kalanını tamamliyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giyerken hareketlerim sarsıntılı. Tam örtüleri çekip yatağa tırmanırken Jared odaya giriyor.

"Dur, sana yardım edeyim." Beni yatağa kaldırırken elleri kalçalarımnda sıcacık. Dönüp küçük bir top gibi kıvrılıyorum ve beni içine sokmasına izin veriyorum. "Hey, bu kulağa çılgınca gelecek, özellikle de içtiğinden beri."

Duraklıyor.

Bekliyorum. "Ne var, Jared?"

"Sence hamile olma ihtimalin var mı?" Geçmişimiz olmasaydı bu soru masum olurdu. Yüzümün nasıl değiştiğini görmüş olmalı, çünkü devam ediyor. "Biliyorum, bunu sana sormak çılgınca ama bir ihtimal var mı? İyi görünmüyorsun, kusacak gibisin ve bunun birinin hamile olabileceğinin işareti olabileceğini biliyorum."

"Hamile değilim." Kelimeler ağır. Final.

"Oh. Sorun değil o zaman. Sadece sorayım dedim." Üzerime eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Sadece yeni komşuyu - müvekkilinizi mi? - ve oğlunun etrafta koşuşturduğunu görmek beni bir tane istemeye itiyor. Bizim için uygun olmadığını biliyorum ama -"

"O zaman bu konu hakkında konuşmayalım." Ondan uzaklaşıp yastığımı kabartıyorum ve odanın dönmesini engellemek için gözlerimi kapatıyorum. "Böyle bir şey söz konusu değil Jared. Denedik. Her zaman evlat edinmekten bahsettik. Sadece sen hiç yanımızda olmadın."

"Kendi çocuğumuz olsun istedim." Sesi bir çocuk gibi çıkıyor ve keskin bir nefes alıyorum.

Yanımdaki yatak çöküyor ve o uzanıyor, üzerinde hâlâ işten kalma takım elbisesi ve ayakkabıları var. Normalde ona üstünü değiştirmesini ya da en azından örtüyü kirletmemesi için ayakkabılarını çıkarmasını söyledim ama uyku hapları onu çok etkilemiş olmalı.

Nefesi yavaşlıyor.

Bekliyorum. Yuvarlanmadan önce elliye kadar sayıyorum, sonra iyi bir önlem için yüze kadar.

"Jared." Adını fısıldamıyorum, tam olarak değil, ama yine de yeterince sessizim ki hareket etmediğinde şaşırıyorum. Bu sefer daha yüksek sesle. "Jared." Göğsünü dürtüyorum.

Hiçbir şey yok. Bir ışık gibi söndü ve ben sertçe nefes verip doğruldum ve ona daha iyi bakabilmek için yatağın kenarından dolaştım. Yavaşça nefes alıyor ve bir an için ona çok fazla ilaç verdiğim korkusuna kapılıyorum. Üzerine eğilip kulağımı göğsüne bastırıyorum.

Sanki bir sorun olup olmadığını anlayabilecekmişim gibi. Ben bir emlakçıyım, doktor değil, ama kalbi kulağımda istikrarlı ve güven verici bir şekilde atıyor.

Tanrım, ya onu şimdi öldürürsem? Hazır olmadan önce?

Bu düşünce beni güldürüyor ve yataktan uzaklaşıyorum. Aceleyle banyo lavabosunun önüne çömeliyor ve küçük DNA test kiti kutusunu çıkarıyorum. Yanağının iç kısmında gezdirmem için bir çubuk ve birkaç kıl toplamak için küçük bir torba var.

"Ağzını aç sevgilim," diyorum, çenesine bastırarak ağzının gevşemesini sağlıyorum. Biraz homurdanıyor ama ben pamuklu çubuğu yanağının iç kısmında gezdirirken kıpırdamıyor. Poşetine koyup kutuya yerleştirdikten sonra kafasından birkaç saç teli koparıyorum.

Acıtıyor olmalı ama umurumda değil. Her şeyi toplarken yatağın kenarına oturuyorum, sonra banyoya dönüp küçük kutuyu ana kutunun içine sokuyorum ve havluları yerine koyuyorum.

Şurada. Orada olduğunu bile bilmeyecek. Diğer kutuyu Luke'tan DNA almak için kullanacağım ve sonra hepsini göndereceğim. Luke'un onun oğlu olduğunu bilmesine gerek yok. Gerçekten, ne öğrenirsem öğreneyim planıma devam edeceğim ama yine de bilmek istiyorum. Tüm gerçekleri öğrenmek istiyorum.

Bu gece yapılacak bir şey daha var ve Ricky'ye hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Yarın erkenden evden çık. Eğer çıkarsan, hesabına fazladan iki bin dolar yatırırım.

Yanıt için uzun süre beklemem gerekmiyor.

Tam
am.

Bu sefer yatağıma kıvrıldığımda uyumaya hazırım.

Birçok şeyi harekete geçirdim ve şimdi tek yapmam gereken arkama yaslanıp her şeyin nasıl gelişeceğini izlemek. Şehirdeki herkes beni seviyor.

bunun. Tina da benden faydalanan bir servet avcısı gibi görünecek. Ve Jared.
Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.
Ve iyi davranması onu bu durumdan kurtarmayacak.

I Jared ve Eloise'in taşınmama yardım etmek için yakında gelmelerini umarak dairemin penceresinden dışarı bakarken ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, umarım sadece Eloise gelir. Şu anda Jared'la yalnız kalmak istemiyorum çünkü belki de biliyordur. Luke'a bir kez bakıp babası olduğunu anlamış olabilir.

Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Hey, nasıl yattığımızı hatırlıyor musun? Ve eminim ki o zaman evliydin. Sana aşkıttım ama sen kalbimi kırdın. Bu da senin oğlun. Biz senin komşularınız.

Hayır, kesinlikle gündeme getirmek istediğim bir şey değil ve onun fark etmesini istediğim bir şey de değil.

Bu düşünceye kıkırdıyorum.

"Neyin bu kadar komik olduğunu paylaşmak ister misin?" Paula yatak odasına giriyor ve kapının pervazına yaslanıyor. "Taşınıyorsun, beni burada Ricky ile bırakıyorsun ve daireyi paylaşmak için başka birini bulmam gerekiyor ve sen kıkırdıyorsun. Bu hiç hoş değil."

"Biliyorum." İstemeyerek de olsa onunla konuşmak için pencereden uzaklaşıyorum. "Ve seni sevdiğimi ve seninle yaşamayı sevdiğimi biliyorsun. Sadece Luke daha fazlasını hak ediyor."

Dolaptan gelen bir ses var, Luke şu anda taşınma sırasında yetişkinler mobilyaları dışarı taşıırken ona yapacak bir şeyler vermek için sakladığımız birkaç arabayla oynuyor. Çok fazla olduğundan değil.

Yatağım. Şilte. Şifonyer. Paula'nın bize veda hediyesi olarak verdiği küçük bir komodin.

Gerçekten, bana yardım edecek tek bir kişiye ihtiyacım var ama Paula bana mobilya taşımayacağını çünkü bir çivi bile kırmak istemediğini söyledi. Ve Ricky'den yardım istememin hiçbir yolu yoktu.

Ama sonra Eloise bir arkadaş gibi teklif etti. Kas gücü için Jared'i getireceğinden hiç şüphem yok. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

İkisinin yanında olmak beni geriyor.

Dışarıda bir kapı çarpıyor ve hemen geri dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Jared orada, rahat bir kazak ve kot pantolon giymiş, gerinirken ona bakıyorum. Tek başına, yapayalnız ve bu düşünce tüylerimi ürpertiyor.

Eloise gelmedi mi?

Ama tam o sırada yolcu kapısı açıldı ve Eloise dışarı fırladı. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve el sallamak için durduğum pencereye doğru bakıyor. *Tanrıya şükür.*

Geri çekiliyorum.

"İyi misin? Hayalet görmüş gibi geri sıçradın." Paula yanıma gelip pencerenin önünde durdu ve kısık bir ıslık çaldı. "Tamam, eğer o adamın bana yardım etmek için arabadan indiğini görseydim, ben de vücudumu kontrol edemezdim sanırım. Bu onun karısı mı?"

"Elbette öyle. Emlakçım." Sesimi hafif tutuyorum. Havadar. "Biz arkadaşız."

Bunu kendime duymaya ihtiyacım olduğu kadar sık söylemeye devam edeceğim. Eloise ve ben arkadaşız. Arkadaşız.

Yeni evimi almama yardım etmekle kalmadı, şimdi de taşınmama yardım ediyor. Jared'e ne olduğunu asla bilmek zorunda değil.

Hala.

Yine de kafamın arkasında bir ses var. *Ya her şeyi anlarsa? Ve daha kötüsü, ya o anlarsa?*

Onu itiyorum.

"Luke, dolapta kal. Ben Eloise ve Jared'i içeri alacağım." Paula'ya bir bakış fırlatıyorum, umarım Jared'in Luke'un babası olduğundan bahsetmemesini anlayacaktır; sonra ön kapıya doğru adım atıyorum.

Kapıyı açtığımda geri çekiliyorum. Jared bir alanı dolduruyor. Bunu dün evimde fark ettim ve şimdi burada, dairemde nefes almamı zorlaştırıyor.

"Günaydın." Sesi neşeli ve onun yanındayken nasıl tıkanıldığını fark ettiyse bile bunu belli etmiyor. Bunun yerine, yanımdan geçip gidiyor, başı dönmüş, dairemizin fark etmemesini dilediğim tüm küçük ayrıntılarını inceliyor.

Birden bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu fark ettim. Eloise ya da Jared'in bana acımasını istemiyorum ama buraya geldikten sonra başka nasıl bir şey yapabilirler ki? Tavandaki su lekesini, kirli halıyı, Ricky'nin tabaklarını Paula ya da ben *bıkıp* nihayet onun için toplayana kadar sehpanın üzerinde bıraktığını gördükten sonra nasıl gözlerimin içine bakıp beni yargılamayacaklar?

"Merhaba," diyorum, ondan Eloise'e bakmak için dönüyorum.

Bana sırtıyor, sonra kollarını bana doluyor. Oh, sarılıyor. Bu sürpriz oldu.

Jared'in dün yanağımı okşayış şekli beni daha da suçlu hissettiriyor. Ve sonra bir aptal gibi dokunuşuna yaslandım.

"Bugün büyük gün! Yani, diğer büyük günden sonraki büyük gün." Beni sertçe sıktı, sonra geri çekildi. "Jared kasları getirdi. Ben de Luke'u eğlendirmek için bir şeyler getirdim. Nerede o?"

"Dolapta oynamak." Kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum, doğru düşünmem imkânsız gibi. Paula'nın ikisine onu odama kadar takip etmelerini işaret etmesini izliyorum; sonra ön kapıyı kapatıyorum.

Yatak odamıza ulaştığımda Eloise, Luke'la birlikte dolabın içindeydi ve getirdiklerini göstermek için onunla birlikte yere oturmuştu. Paula kenarda durmuş bizi izliyor, Jared ise yatağımı karyola iskeletinden ayırmış bile.

"Sen ve ben," diyor yatağı göstererek. Yüzüm alev alev yanıyor.

"Bunu dışarı taşıyacağız." Sözleri masum ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

İçten içe ölüyorum.

"Ön kapıyı açayım." Paula hızla hareket ediyor, belli ki tırnaklarını riske atmadan yapabileceği bir iş bulduğu için memnun. Ben yatağın bir tarafını tutarken o da aceleyle ön kapıya yöneliyor. Kaldırdığımızda ortasından sarkıyor ve homurdanarak onu vücuduma yaklaştırıp yatak odasının kapısından geri çıkıyorum.

Dolapta, Luke gülüyor.

Çıldırılmamak için kendimi zor tutarken başım dönüyor. Neyse ki yatak, Eloise'in kocasının oğluya oynadığını düşünemeyeceğim kadar ağır. O gerçeği bilmiyor.

Gerçeği bilemez.

"Köşeyi dönünce," diyor Jared, beni şimdiki zamana geri çekerek. "Koridorda yavaşça ilerle, sonra yer değiştireceğiz, böylece ben geriye doğru gidebileceğim."

ön kapıdan ve merdivenlerden aşağı. İsteyeceğim son şey ayağının takılıp düşmendir."

"Harika." Ön kapıya gelene kadar küçük bebek adımları atıyorum, her şeyden çok karıştırıyorum. Jared şiltenin ucunu yere bıraktığında patlarcasına nefes veriyorum, sonra öne doğru eğiliyorum, bir elim düşmesini engellemek için şiltenin üzerinde, diğeri kalçamda.

Paula yanımdan geçip omzuma vuruyor. "Kahvemi almaya gidiyorum. Siz ikiniz halleder misiniz?"

Başımı sallıyorum. Bu düşündüğümünden daha zor ve yardım aldığım için minnettarım.

"Harika gidiyorsun." Birden yanıma geldi. Tekrar konuştuğunda sesi daha alçak. Eli sırtıma dayanıyor. "O adam sana geri döndü mü? Sana daha fazla sorun çıkardı mı?"

Ricky. Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum. Eli sırtımdan düşüyor.

"Hayır, işte. Ya da içiyor, emin değilim. Ondan hiç haber almadım. Bunun için çok teşekkür ederim, seni zor bir duruma soktuğumu biliyorum ve bu benim için adil değildi."

"Sorun değil. Yardıma ihtiyacın vardı ve ben de senin için oradaydım. Komşular böyle yapar."

Komşular. Tamam.

Bana çok yakın. O kadar yakın ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Birkaç santim uzanıp iki elimi de göğsüne koyabilirdim. Bunun yerine, yatağın devrilmesini önlemeye odaklanıyorum.

Ama yine de aramıza biraz mesafe koymasına ihtiyacım var.

Jared duraksıyor ve ben başka bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Ne yaptığımı düşünmeden başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bekliyorum. Merakla, ondan uzaklaşmam gerektiğini bildiğim halde.

"İkiniz rahat görünüyorsunuz." Bu Eloise. Sözleri dostça ve suçluluk duygusu içime saplanıyor.

Nefesim kesildi. Jared'dan geri çekil.

Anında daha iyi nefes alabiliyorum. Sadece aramızda biraz boşluk bırakmaya dikkat etmem gerekiyor. Ortaokul öğretmenlerinin danslarda çocuklar birbirlerine çok yaklaştıklarında hep söyledikleri gibi, *İsa'ya yer bırakın.*

Jared karısına cevap vermiyor. Sadece başını hafifçe sallıyor ve benim yerime geçerek yatağı tutup manevra yapabilecek şekilde hareket ediyor.

kapıdan çıkıp merdivenlerden iniyor. Derin bir nefes alıyorum, Eloise'den kocasına bu kadar yakın olduğu için özür dilemeye, aklından geçen korkunç düşünceleri geri almak için bir *şeyler* söylemeye tamamen hazırım, ama sonra ona bakıyorum.

Ve kelimeler ağzımda ölüyor.

Luke kalçasında, yüzünde memnun bir gülümseme var. Kolları boynuna dolanmış ve başı omzuna yaslanmış. Oğlum insanlarla kucaklaşmaz. İnsanları kendisine yaklaşmalarına, bu şekilde dokunmalarına izin verecek kadar sevmez.

Ama Eloise'e o kadar sokuluyor ki, ikisinin iyi arkadaş olduğunu düşünebilirsiniz. Ya da aileden olduğunu.

Önce ona, sonra oğluma baktığımı gördü. Gülümsüyor. "Sanırım benim yanımda kendini çok rahat hissediyor. Her zaman anne olmak istemiştin, bu yüzden bana çok uygun."

Panik zihnimi kemiriyor ve Jared'in bakmadığından emin olmak için arkamı dönüyorum.

Luke'u göremez. Gerçeği bilemez.

T Oğluna sarılıp yatak odasından çıktığımda Tina'nın yüzündeki ifade beni güldürdü. O kadar bilgisiz ki, etrafında olup bitenlerden tamamen habersiz, ve bu beni eğlendirmekten başka bir işe yaramıyor.

Jared'i Luke'tan mümkün olduğunca uzak tutmak istediği de en azından benim için çok açık. Bu yüzden Jared'le birlikte yatağını ve diğer eşyalarını Luke'un ayakları altında olmadan yeni evine taşıyabilmeleri için onu buraya getirmeyi teklif ettiğimde hiç şüphelenmedi.

Minnettarlıktan kendini kaybediyordu.

Bu benim için mükemmel çünkü Luke'la bire bir zaman geçirebileceğim ve aynı zamanda Jared'la baş başa kalabilecekleri anlamına geliyor. Onun kim olduğunu bildiği ve yanında olmadığı için deliriyor olmalı.

Şirketine olabildiğince iyi görünmek için terk ettiği kişi. Ve şimdi ikisi birlikte yalnızlar, onun yatağını taşıyorlar.

Gülüyorum. Elimde

değil. Luke da gülüyor.

"Hayat çok komik, değil mi?" Saçlarını hafifçe gözlerinden uzaklaştırarak soruyorum.

Başını sallıyor ama dondurmayı ağzına atmayı bırakmıyor.

Mutfak tezgahımın üzerinde oturmuş, bir kase dondurma yerken bacaklarını sallıyor. Yolun karşısında, Tina ve Jared onun berbat mobilyalarını evine taşıyorlar, bu yüzden hızlı çalışmam gerekiyor. Çok geçmeden döneceklerdir, özellikle de Tina'nın oğlundan uzak kalmak istemediğinden emin olduğum için.

Ya da belki de kendisinden ve kocamdan şüphelenmemi istemediği içindir.

"Saçında bir şey var." Sesimi biraz endişeli çıkarmaya özen gösteriyorum, sanki Luke'un saçındaki her neyse gerçekten endişelenecek bir şeymiş gibi.

Gözleri büyüdü. Bir eliyle ona vuracakmış gibi uzanıyor ama bileğini tutuyorum. "Hayır, dokunma ona. Sanırım bu bir örümcek. Seni ısırabilir."

Yüzünü gerçek bir dehşet kaplıyor. Bir yanım onu korkuttuğum için biraz kötü hissediyor ama yine de bunu yapacağım. Uzanıp kulağının arkasındaki bir tutam saç telini tutuyorum.

"Oh, Luke, sanırım seni ısırarak; izin ver durdurmaya çalışayım." Elimi geri çekip saçlarımı köklerinden koparıırken kalbim hızla çarpıyor.

"Ah!" Şimdi eli telleri çıkardığım yere doğru uçuyor. "Ouchie." Gözleri yaşlarla doluyor ve ben arkamı dönüp saç tellerini açık ve hazır bekleyen kilitli poşete atıyorum. Çabucak fermuarını çekiyorum, sonra da tezgahın üzerinde bekleyen kutuya atıyorum.

Bu iplikler Luke'un Jared'ın oğlu olduğunu kanıtlamam için yeter de artar bile ama daha bitirmedim. Daha fazla DNA istiyorum. Bunun reddedilemez olmasını istiyorum. 123DNA'nın hem saç hem de yanak örneğine ihtiyacı yok ama Jared konusunda titiz davrandım ve oğlu konusunda da titiz davranmak istiyorum.

"Tatlım, iyi misin?" Luke'a döndüğümde onu kendime çekiyor, sırtını okşuyor ve başının üstünü hafifçe öpüyorum. "Bir şeyin yok. Isırıldın ama acın geçti, değil mi? Sana bir daha zarar vermeyecek." Ayağımı yere vuruyorum. "İşte oldu. Anladım."

Burnunu çekiyor ve bana bakıyor. "Onu sen mi öldürdün?"

Başımı salladım, sonra pencereden dışarı baktım. Yolun karşısında hâlâ bir hareket yok. Zamanında geldim.

"Onu öldürdüm. Hey, ağzında bir şey göreyim, tamam mı? Sanırım kıpır kıpır bir diş gördüm."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor ve itaatkâr bir şekilde ağzını açıyor.

Bu çocuk çok kolay. Tina şimdiye kadar onu yetiştirerek çok iyi bir iş çıkardı. Bundan sonra kim devralırsa kolay bir zaman geçirecek. Umarım Tina kocamı öldürdüğü için hapse girdiğinde onu evlat edinecek iyi bir ailesi olur.

"Ooh, şu dişlere bak." Çantadan iki kulak çubuğu çıkarıp yanağının iç kısmına sürüyorum. "İlk dişini kaybettiğinde Diş Perisi'nin sana gerçekten iyi bir şey getireceğini mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, kulak temizleme çubuklarını geri çekiyor ve ben de onları bekleyen başka bir çantaya atıyorum. Fermuarını çekiyorum. Bir kenara koyuyorum.

"Sanırım öyle." Ağzına bir lokma dondurma attı. "Annem nerede?"

"Sokağın karşısında. Yatağını yeni evine taşıyor, sonra da dönecek." Jared ve Tina baş başa vakit geçirirken onu oyalamaya nasıl devam edeceğimi düşünerek tereddüt ediyorum.

Oyuncaklar. Oyuncaklarım var ve küçük çocuklar onları sever. Eğer gidip biraz oynarsa, bu bana bunu kutulayıp arabama koymam için bolca zaman kazandıracak. Bu öğleden sonra postaneye bırakacağım ve Pazartesi günü teste hazır olacak.

123DNA'yı seçmemin nedenlerinden biri, biraz daha fazla ödemeye razı olursanız daha hızlı sonuçlar sunmalarıydı. Elbette, her bir DNA seti için normal ücretlerine ek olarak bin dolar daha ödemek gerekiyordu ama ileride zengin olacağım zaman bunun ne önemi var ki?

O sonuçları bir an önce istiyorum.

"Hey, oturma odasında oynayabileceğin bazı oyuncaklarım var."

"Oyuncaklar?" Dik oturuyor.

"Evet. Çocuklarıyla gelen arkadaşlar için." Onu kaldırıp yere koyuyorum ve mutfaktan dışarı çıkmasını işaret ediyorum. Bu bir yalan tabii ki. Oyuncakları Jared ve benim kendi çocuklarımız olacağını düşündüğümde almıştım ama bunu kimsenin bilmesine gerek yok.

Luke oynayacak bir şeyi olduğu için mutlu olacak. Ve burada ne kadar mutlu olursa, annesini bulmamı o kadar az isteyecektir. Kocamın günün büyük bölümünde orada olması umurumda değil.

Aslında, bunu çok isterim. Luke'u burada tutacağım, ayak altından uzakta. İkisi yeniden bağlantı kurabilir. Ve sonra Jared öldüğünde, polisin onu öldürenin o olduğuna inanması kolay olur.

MKuzenim her zaman benden daha iyi olduğunu düşünmüştür. Bu mahallede yaşıyor, Jared ile evli. Çalışmak zorunda değil ama çalışmak istiyor. Daha önce de böyle demişti. Aptalca. Herkesin her istediğini yapmasına alıştı ve şimdi ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Direksiyonu olabildiğince sıkıyorum, ellerim ağrıyor. Ağrı kollarımdan yukarı fırlıyor ve dişlerimi sıkıyorum ama sesimi çıkarmıyorum. Ve hareket etmiyorum. Yolun yarısına kadar park etmişim, farlarım sönmüş, arabam sessiz bir nöbetçi ve bu mahalle, *mahalle nöbetçilerinin* bölgedeki en iyisi olduğunu, kötü bir şey olup olmadığına dikkat edebileceklerini iddia etse de, kimse beni fark etmedi.

Ya da en azından kimse buraya gelip ne yaptığımı sormadı. Hareket etmemi söylemek için.

Ama ben hiçbir şey yapmıyorum, değil mi? Sadece oturuyorum, sadece izliyorum, Tina'ya göz kulak oluyorum. Eloise de zaten bunu yapmamı istemişti. Ona göz kulak olmamı ve aptalca bir şey yapmadığından emin olmamı istedi. Sadece onu izlememi, izlememi, izlememi istedi ve ben bunu Eloise için yapıyorum.

Neredeyse bir haftadır yok, neredeyse bütün bir hafta, Tina'sız ve onun gülüşü olmadan geçen bir hafta ve sanırım derimden çıkıyorum. Eloise burada olduğumu, izlediğimi bilmemeli. Tina beni görmesin ve bir şeyler olduğunu anlamasın diye buradan gitmemi istiyor ama Tina'yı izlememi söyledi ve şimdi başladım, duramıyorum.

"Nereye gidiyorsun, Tina?"

Onu Jared'le birlikte yolun karşısına geçerken gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Elinde güveç gibi büyük bir tabak vardı.

ama bu onunla yürümesini daha iyi yapmaz. Jared'le, her şeyi başlatan adamla, barda Tina'yı öperken gördüğüm adamla. Fotoğraflarını çektim ve iyi ki de çekmişim çünkü onları Eloise'e gönderip kocasının ne yaptığını anlatmasaydım şimdi nerede olurdum?

Tina'nın yanında doğru yaşamıyorum.

Ama artık bunların hepsi sona eriyor ve ben onun taşınmasını istemiyorum. Onu ve hatta Luke'u izlemek hoşuma gitti. Eloise için onlara göz kulak olmak hoşuma gitti.

Ve sonra, merhaba demek için evine uğradığımda, ne yaptı? Bana yalan söyledi.

Beni çok şaşırttı. Tina'nın yalan söyleyebileceğini, böyle bir insan olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Eloise beni yemeğe çağırmasa da Jared'in kim olduğunu elbette biliyorum. Düğün çok uzun zaman önce olmasına ve Jared'in beni hatırlamayacak kadar çok içmesine rağmen, ben onu hatırlıyorum.

Tina'nın erkek arkadaşı olduğu konusunda bana yalan söylediğini biliyorum.

Ama erkek arkadaşımı gibi davrandığı adam Luke'un babası. Ve Eloise'in kocası.

O zaman bir şey söyleyecektim ama beni şaşırttı; Tina kadar iyi birinin bana yalan söyleyebilmesi beni şaşırttı ve belki de düşündüğüm kadar iyi değildir, belki de -

"Kes şunu, kes şunu, kes şunu." Direksiyonu bırakıp başımın yanlarını tutuyorum, düşüncelerin beynimde sekmesini engellemek için sertçe sıkıyorum. Başlıyorlar, etrafta zıplıyorlar, başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyorlar ve onları durduramıyorum. Kendi başlarına bir hayat sürüyorlar ve şu anda buna ihtiyacım yok, her şeyi enine boyuna düşünememenin baskısına ihtiyacım yok.

Yapmam gereken bir iş var. Jared ne yaparsa yapsın, benim Tina'yı izlemem gerekiyor.

İkisi araba yoluna doğru ilerliyorlar. Birbirlerinden o kadar uzakta yürüyorlar ki, adamın elini kızın sırtına koyup onu eve doğru yönlendirmek için bir adım daha yaklaşması gerekiyor ve ben de bunu yapmasını bekleyerek kaskatı kesiliyorum.

Ya elini uzatıp kızın küçük sırtına dokunursa? Eloise çok üzülür, değil mi?

Hayır, plan bu, seni aptal, plan bu; dikkatini ver.

Hayır, üzülecek olan benim. Eloise bunu istiyor. Jared'i cezalandırmak istiyor. Bana planının bir sonraki adımının bu olduğunu ve ona yardım etmem gerektiğini söyledi ama belki de bu konuda konuşmalıyız.

Cebimden telefonumu çıkardım. Eloise bana almıştı ve sadece onu aramamı söylemişti. Sadece ona mesaj atmamı. Numarasını asla başkasına verme.

Tina ve Jared neredeyse eve varmışlardır ama dururlar ve dönüp yıldızlara bakarlar.

Koltuğumda büzüldüm.

Bir mesaj at.

Ona aşık olduktan sonra ne olur?

Birden arabamda hiç hava yokmuş gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurmaya çalışıyorum ama su solumak gibi geliyor ve başımdaki sersemliği gideremiyorum. İlk defa Eloise istediğini elde ettiğinde ne olacağını merak ediyorum. Cevap vermesini beklerken derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Tina ve Jared hâlâ dışarıda, sanki hayatları boyunca daha güzel bir şey görmemişler gibi yıldızlara bakıyorlar. Kolunu Tina'ya dolamadığından emin olmak için onlara bir bakış atıyorum. İkisinin dışarıda durması romantik görünüyor ama bunu yapan ben olmalıydım. Ona göz kulak olan ve uygun bir saatte yatakta olmasını sağlayan bendim. Karımı onunla aldatan, onu hamile bırakan ve terk eden ben değilim.

Onu önemseyen benim.

Tam kapı kolunu tutup kendimi arabadan dışarı atmak üzereydim ki ikisinin yanına gidip Tina'ya ayakta durup benimle yıldızlara bakması gerektiğini söyleyecektim ki telefonum öttü.

Eloise.

Kullan-at telefonundan bir mesaj, aramamı söylediği telefonda, kimsenin kendisinde olduğunu bilmediğini söylediği telefonda.

Planı biliyorsun. İyice düşün, Ricky. Sonra gerekirse biraz dinlen.

Biraz dinlen, sanki Tina ve Jared için endişelendiğimden bunu yapabileceğim gibi, evet, doğru, ama elimi tekrar kucağıma koyuyorum ve

GörünüŖe göre ne olduğunu bildiğim için planı hatırlamaya çalışırken nefes alışımı yavaşlatıyorum.

Ve sonra aklıma geldi.

Jared ölecek. Bunu hak ediyor. Ölmeyi, Tina'yı bir daha görememeyi hak ediyor.

Bu mantıklı.

Ama sonra Tina'ya ne olacak?

S Luke ile yeni evimizde vakit geçirmek gerçekten cennet gibi. Evde sadece bizim olduğumuzu bilmek, kimsenin etrafta sinsice dolaşmadığını, söylediklerimizi dinlemediğini bilmek ne istersek yapabiliriz ve kimse bizi durduramaz mı?

Daha önce hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Elbette Luke'un ön kapıdan çıkıp kaçmasından endişeleniyorum.

Ve Ricky için endişeleniyorum.

Ama şu anda tüm bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Şu anda konsantre olmak istediğim tek bir şey var. O da Eloise ile yolun karşısındaki akşam yemeğine gitmek.

Ve Jared ile.

İlk kez davet ediliyorum ve Eloise'i göreceğim ve onunla biraz vakit geçireceğim için heyecanlı olsam da gerginim. Jared, ona birkaç kez her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylememe rağmen, yaptığım güvenci ve aldığım şarap şişesini taşımama yardım etmek için yanıma geldi. Sokağın karşısındaki evine doğru ilerliyoruz ve yanımdaki adamın Luke'un babası olduğu gerçeğini görmezden gelmek zorundayım.

Bu gece değil. Şu anda sadece arkadaşımın kocası. Hayır, sadece bu gece değil. Olacağı tek şey bu. Olabileceği tek şey bu.

Eşyalarımı taşımama yardım etmek için yanıma gelmesi biraz garip. Yine de itiraf etmeliyim ki, her şeyi tek başıma taşıyor olsaydım daha yavaş bir yürüyüş olurdu. Son zamanlarda ilk kez topuklu ayakkabı giyiyorum ve komşularla güzel bir akşam yemeği yiyebilmem için Luke da Debbie ile birlikte. Ancak bu akşam her ne kadar güzel geçecek olsa da, davetlerini kabul etme konusunda başta biraz endişeliydim.

Yani, kim gerçekten bebeğinin babası ve karısıyla yemeğe gitmek ister ki? Tanıdığım hiç kimse istemez, orası kesin, ama Eloise neredeyse bana yalvardı, en iyi arkadaşı olduğumu ve beni gerçekten istediğini söyledi.

Ben de yapıyorum. Onlardan sonsuza kadar kaçamam, değil mi? Şu anda gergin olsam da onlarla harika bir akşam yemeği yiyeceğim, sonra Luke'u alacağım ve bu gece bir anı olarak kalacak.

"Dışarıdaki yıldızlar muhteşem, Eloise," diyor Jared, mutfağın kapısını açıp ondan önce geçmem için eliyle işaret ederek. "Gerçekten dışarı çıkıp onları görmem gerek, sevgilim."

Sessizlik. Sessizim, Eloise'in cevap vermesini dinlerken bir an nefesimi tutuyorum.

"Sevgilim?" Jared yemeği ocağın üzerine bırakır.

"Bir şeyler yanıyor," diyorum ona, şarabı tezgâha bırakırken. Ocağın yanında bir çift sıcak ped var, onları alıp kapıyı açıyorum. Siyah bir duman yükseliyor ve ben öksürerek onu uzaklaştırıyorum. Bir anda yanmış bir rosto görüyorum ve onu kapıyorum, sobanın üzerine koymadan önce neredeyse yere düşürüyordum. "Neden bunu yanması için fırında bıraksın ki?"

Soru aptalca ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Jared üst katı işaret etmeden önce bir süre bana bakıyor. "İyi olduğundan emin olmak için üst kata bakmaya gidiyorum. Sen de burayı kontrol eder misin?"

"Elbette," diyorum ama o çoktan gitmiş oluyor. Merdivenleri çıkarken bir süre onu dinliyorum; sonra mutfaktan çıkıp yemek odasına doğru ilerliyorum. Masa çoktan hazırlanmış, kristal şarap kadehleri ve muhteşem porselenler masayı lüks bir restorandan çıkmış gibi gösteriyor.

"Eloise?" Ona sessizce sesleniyorum, sanki birinin beni duymasından korkuyormuşum gibi. Başkasının evinde olmak garip bir duygu ve yanlış bir şey yapmadığımı bilsem de yine de gergin hissediyorum. "Eloise, burada mısın? İyi misin?"

Bir şey yok. Yemek odasından çıkıp bir koridora girdim, sonra duraksadım. Bir keresinde bana Jared'in ofisinin bu tarafta olduğunu söylemişti. Yemeğin yanmasına izin vererek orada olması için tek bir neden düşünemiyorum, ama orada bir de banyo var.

Ve kapı kapalı.

"Tak, tak," diyorum, parmak uçlarımla kapıya hafifçe vurarak. "İçeride misin, Eloise?"

"Tina." Sesi karmakarışık, nefesimi içime çekiyorum, sonra kendimi durduramadan elimi kapıdan çekiyorum.

Beni şaşırttı, hepsi bu.

"Hey, içeri geliyorum, tamam mı?" Cevap vermesini beklemeden kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açıyorum. Banyo şimdiye kadar sahip olduklarımdan daha büyük ve gözlerim Eloise'e takılmadan önce bir süre etrafta geziniyor. Kapağı kapalı tuvalette oturmuş, başını ellerinin arasına almış.

Yanında diz çöküyorum. Aklımın bir köşesinde Jared'e onu bulduğumu haber vermem gerektiğinin farkındayım ama gerçekten sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Hey," diyorum omzuna hafifçe dokunarak. "İyi misin? İyi hissediyor musun?"

Yüzünü benimkine doğru kaldırmadan önce sertçe nefes veriyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz; sonra başını yavaşça sallıyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Oh, çok üzgünüm." Burada çömelmekten dizlerim ağrıyor ama onu bırakmak istemiyorum. "Jared'i alacağım ve sonra gideceğim, tamam mı? İyi hissetmiyorsan yanında durmak istemem."

Elimi tuttu. Hareket o kadar hızlı ve beklenmedik ki nefesim kesiliyor.

"Hayır, eve gitme," diyor, sesi iniltili. "Bu gecenin gerçekten özel olması gerekiyordu."

"Bunu başka bir zaman yapabiliriz," diyorum elini sıkarak. "Söz veriyorum, tamam mı? Bu akşam yemeğimizi paylaşmayı çok istediğini biliyorum ama bunu gelecek hafta için planlarız."

"Hayır." Başını sallıyor. "Jared akşam yemeğinde senin için güzel bir şey yapmak istedi. Bunun mahalleye büyük bir hoş geldin olması gerekiyordu ve ben bunu mahvettim." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. "Her şeyi mahvettim."

"Hayır, hayır, hayır, yapmadın." Elim alnına bastırıyorum. Sıcak olduğu kesin, ama bu kadar iyi hissetmediğinde olmasını beklediğim kadar sıcak değil. "Cidden, bu önemli bir şey değil. Siz benim için çok şey yaptınız. Bu konuda üzgün olmayı hayal bile edemiyorum."

"Çok tatlısın," diyor. "Ama Jared'in bir şeyler yemesi gerekecek ve sanırım akşam yemeğini yaktım." Hıçkırıyor ve gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak hıçkırıyor. "Bir şeyler yemek zorunda."

"Garnitür getirdim," diye teklif ediyorum, durumu yumuşatmayı umarak. Bu kadar hasta olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum. Kimse bu kadar kötü hissetmeyi hak etmez, özellikle de

Çok nazik. Yemeğin iptal edilmesinden ve Jared'in yiyecek bir şeyler istemesinden dolayı gerçekten suçluluk hissettiği çok açık.

"Hayır, Jared daha fazlasını isteyecektir." Başını sallıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Belki... ve bunu istemek çok fazla olabilir ama onunla yemeğe çıkar mısın?"

"Sadece ikimiz mi?" Sesimdeki şaşkınlığı bastırmak için mücadele etmek zorundayım.

"Eğer sakıncası yoksa. Büyük bir akşam yemeğini sever ve benim bir şeyler hazırlamamın imkanı yok. Sipariş vermekten mutlu olmayacaktır ve sen de bizimle yemeyi planlıyordun. Bu ikiniz için de adil değil." Bir hıçkırık daha. Yanakları kıpkırmızı oldu ve içimi bir suçluluk dalgasının kapladığını hissettim.

"Eğer gerçekten düşünüyorsan -"

"Biliyorum." Burnunu çekiyor. Bana gülümsemeye çalışıyor. "Gerçekten öyle düşünüyorum Tina. Bir şeyler yemeye ihtiyacı var ve siz ikiniz de dışarı çıkıp akşamın tadını çıkarabilirsiniz. Çok hoş görünüyorsun. O da güzel görünüyor. Lütfen, bırakın da evde tek başıma hasta olayım, insanlar başıma üşüşmesin."

Bu yapmak istediğim son şey ama onunla nasıl tartışabilirim ki? Eloise'i mutlu etmek istiyorum ama Jared'le, sevebileceğimi düşündüğüm adamla yemeğe çıkmak yapmak istediğim bir şey değil.

Ama nasıl hayır diyeceğim?

"Tamam." Başımı sallıyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "En azından seni yatağa ya da kanepeye götürmeme izin ver. Giyinip kuşanmışsın ve gitmeden önce seni topuklu ayakkabılarından kurtaracağız, tamam mı?"

"Sen en iyisisin." Ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi. "Cidden Tina, sensiz ne yapardım ben?"

Cevap vermiyorum. Koridordan oturma odasına geçmesine yardım etmek için kolumu beline doladım ve gerçekten iyi hissetmiyor gibi görünse de bana o kadar da yaslanmıyor. İşin çoğunu bana yaptırmadan koridordan aşağı inmek için son bir enerji patlaması kullanıyor olmalı.

Kanepeye yerleştiğinde yanına diz çöküp ayakkabılarını çıkarıyorum, ayağı takılmasın diye ayak altından çekiyorum. Jared içeri girdiğinde, deri koltuğun üzerinde bulduğum bir battaniyeyle onu yatırmanın tam ortasıydım.

"Neler oluyor?" Eloise'in önünde durup ona bakıyor ama sonra bana bakıyor, belli ki sorusuna cevap vermeme bekliyor.

"O hasta," diye başlıyorum ama Eloise sözümü kesiyor.

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Tina'ya seninle yemeğe çıkmasını söyledim, böylece akşamı kurtarabilirsin. Beni burada bırak. Apatiflere kadar dayanabileceğimi sanmıyorum."

Jared kaşlarını çatır. Eliyle yanaklarını ovuyor. Bana bakmak için döndüğünde, zorlukla yutkunuyorum ve ondan uzağa bakıyorum.

Onunla yemeğe çıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Aptalca bir şey yapacağımdan değil, yapmazdım. Ama kalbimi kırdı ve bir şekilde Luke'un onun oğlu olduğunun farkında değil ve bu yola girmek istediğimden hiç emin değilim.

"Harika." Jared başını sallar, karar verilmiştir. "Tina'yı Postero'ya götüreceğim. Sana bir şey getirmemizi ister misin?" Eğilir ve dudaklarını Eloise'in alnında gezdirir.

Yüzündeki gülümseme miydi?

Başını iki yana sallar. "Sadece iyi vakit geçir. Sen döndüğünde ben muhtemelen yatakta olacağım."

Ve işte bu kadar. Jared ceketini, cüzdanını ve anahtarlarını alırken sonraki birkaç dakika bulanık geçiyor. Eloise'le kalmak ya da Luke'u alıp sessiz bir gece geçirmek için eve gitmek istiyorum ama Jared'in etrafında olmak istemiyormuşum gibi görünmeden bunu nasıl yapacağım?

"Hazır mısın?" Garaj kapısının yanında duruyor, gözleri Ben.

Adadayım, ellerimi serin yüzeyine koymuş, düşünmeye çalışıyorum seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Aslında hiç seçeneğim yok. Buradan ayrılıp kaba davranabilirim ya da onunla gidip hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim.

"İyi eğlenceler!" Oturma odasından seslenen Eloise'in sesi zayıf. "Bunu yaptığın için teşekkürler Tina, kendimi çok daha az suçlu hissetmemi sağlıyor."

Sanki az önce ne düşündüğümü biliyor gibi. "Dikkatli ol ve kendini iyi hisset," diye karşılık veriyorum. Sonra anahtarları parmağında sallanan Jared'e bakıyorum, kaşlarını kaldırmış beni bekliyor. "Gidelim," diye mırıldanıyorum, yanından geçip garajın kapısını kendim açıyorum.

Onunla gideceğim ama bu Eloise için. Uzun zamandır istediğim şeyin bu olduğunu boş ver. Onunla bir çift olabileceğimizi düşünmemi boşver. O geçmişte kaldı. Bu onun için değil. Benim için de değil.

Eloise için.

Hepsi bu kadar. Sonra Luke'u alıp yatmaya gideceğim ve Jared'la olan geçmişimi düşünmeyeceğim.

F Kanepedeki görüş noktamdan Jared'in araba yolundan geri geri gelirken farlarını görebiliyorum. Evin önünü süpürüyorlar ve görebileceği bir şans olmadığını bilmeme rağmen Onlar uzaklaşana kadar kanepede hareketsiz duruyorum. Sonra otuza kadar sayıyorum ve sonunda altına kıvrıldığım battaniyeyi ters çeviriyorum.

En iyi oyunculuğumu sergilediğimi söyleyebilirim. İkisinin de bir şeyden şüphelenmesine imkan yok. Jared şüphelendiyse bile, beyninin küçük bir parçası ona yalan söylüyor olabileceğimi düşündüyse bile, Tina ile baş başa zaman geçirmek için kapıdan çıkmaya o kadar hevesliydi ki, kafasının arkasındaki sesin ona ne söylediğine dikkat etmeyecekti.

Yine de bir an için Tina'nın benim peşimde olabileceğini düşündüm. Elinin alnımda biraz fazla kalmasına izin vermişti ve muhtemelen bana koridorda kanepeye kadar yardım ettiğinde ne kadar zayıf hissettiğimi oynamalıydım, ama olan oldu ve o gitti, kocam tarafından süpürüldü ve uzaklaştı.

Bu gece daha iyi olamazdı.

Acı veren yüksek topuklu ayakkabılarımı yerde bırakarak mutfığa giriyorum ve buzdolabını açıyorum. Tina'nın güveci hâlâ ocakta, onu görmezden gelip ısıtabileceğim yemek artıkları arıyorum. Dün gece tavuk cordon bleu yapmıştım ve birazını yeşil fasulye ve patates püresi ile bir tabağa yığıyorum.

Eğer Jared onlar yokken bir şeyler yediğimin kokusunu alırsa, ona yemek yemeye çalıştığımı ama atmak zorunda kaldığımı söylerim. Bunu aklımda tutarak, sıcak tabağımı kapıp tezgâha oturmadan önce fazla yiyeceklerin bir kısmını çöpe atıyorum.

İşler şu anda olduğundan daha iyi gidemezdi. Elbette, Ricky biraz joker oldu, ama sanırım bir parçam

Onu planıma dahil ettiğimde bunun bir olasılık olduğunu hep biliyordum. Jokerlerle ilgili sorun, beklemediğiniz bir şekilde hareket etme eğiliminde olmalarıdır, ancak harikadırlar çünkü ellerini kirletirler.

Telefonumu elime alıp sosyal medyada gezinmeye ve takip etmeyi sevdiğim bir seyahat influencer'ına göz atmaya başladım. Rüya gibi bir hayatı var. Sadece genç ve güzel değil, aynı zamanda bağımsız olarak varlıklı ve istediği zaman istediği yere seyahat edebiliyor.

İstediğim şey bu. Hayatım bu olacak ve kimsenin beni durdurmak için yapabileceği bir şey yok. Bankadaki paraya ve Jared'in gelecek için ne kadar çok para biriktirdiğine bakılırsa, parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacak.

Onun sıkı çalışmasının tadını çıkaracağım, bu adamla bu kadar uzun süre evli kaldıktan sonra hak ettiğim şey de bu. Jared ve Tina'nın harika bir gece geçirdiklerinden emin olmak için kısa bir telefon görüşmesi yapacağım ve bir süreliğine gidecekleri için içim rahat olacak.

Yemeğim çok lezzetli ve farlar ön camları aydınlatırken bir ısırık daha alıyorum.

Donup kaldım. Çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişti, dikkatlice bıraktım ve sandalyemden kayarak aceleyle ışık düğmesine gittim. Düğmeye bastığımda mutfak karanlığa gömülüyor. Eğer o Jared'se mutfakta olduğumu zaten biliyordur, ama bu en azından bana içeriği görmeden dışarıyı görme fırsatı verecek.

"Neden bu kadar erken döndün kocacığım?" Ön pencereye doğru yürüyerek soruyorum. Garaj kapısının yükselme sesine kendimi hazırlayarak panjurun bir çitasını kaldırıyor ve dışarı bakıyorum.

Araç büyük ama Jared değil. Gelen her kimse garaj yoluna park etmiş ve garaja girmemiş. Muhtemelen kim olduğunu anlamadan önce bir an sakinleşiyorum.

Ricky.

"Hayır, seni piç, her şeyi mahvedeceksin." Perdeyi bırakıp ön kapıya koşuyorum. Kilidi çevirmeye çalışırken ellerim titriyor ve sürgüyü fırlatmam üç kez sürüyor. Daha önce hasta olduğum konusunda yalan söyledim ama şimdi gerçekten kusacakmışım gibi hissediyorum ve kapıyı açıp güverteye çıkıyorum.

Aceleyle geçerken ayağımın altındaki soğuk ahşap beni ürpertiyor. Çıplak ayaklarım güverteye çarpıyor ve gözlerim yavaşça karanlığa alışırken yürüyüşe çıkan merdivenlerden aşağıya koşuyorum.

Biri geliyor. Adam iri yarı, Ricky'den de iri, Jared'den de iri ve bir anlığına duraklıyorum, birinin aklımı okumuş olabileceğinden, ne yaptığımı bildiğinden korkuyorum ve donup kalıyorum.

"Bayan Jones?" Bu cüssede bir adamdan bekleyebileceğimden daha yumuşak bir ses ve kelimelerim boğazımda düğümlenerek başımı sallıyorum. "Harika. Sadece bu teslimat için imza atmanız gerekiyor."

Kolunun altında bir paket var ama yüzüme bir iPad tutuşturuyor. Ekranı adıma karalarken parmağım titriyor. Yazmaya çalıştığım şeye hiç benzemeyen dalgalı bir çizgi beliriyor.

"Tamam, sana iyi geceler." iPad kayboluyor ve paket tam karşımda duruyor. Hiç düşünmeden alıyorum ve onun yaptığı gibi kolumun altına sıkıştırıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sonra dönüp aceleyle eve gidiyorum. Ancak içeri girip kapıyı kapattıktan ve arkamdan kilitledikten sonra kargo zarfına bakıyorum.

123DNA. Tam orada, iade adresinde. Zarfın ön yüzünde. Sanki DNA testi sipariş ettiğimi herkese duyurmak istemişler.

Bu olay olduğunda Jared ve Tina burada olsalardı ne yapardım?

Jared her zaman teslimatları almayı sever. Hayal etmeme izin verirsem, yüzünün karardığını, zarfı sıkıca kavradığını, bana bakarken ağzının küçüldüğünü kolayca görebiliyorum -

"Kes şunu," diyorum, zarfı yanıma alıp mutfığa gidiyorum. Işığı tekrar açıyorum ve tezgâha oturuyorum. Birden iştahım kaçtı ve bacaklarım güçsüzleşti. "O burada değil ve bunu öğrenmeyecek. Sadece bilmek zorundayım."

Bu kadar. Sadece bilmek zorundayım. Luke'un Jared'in oğlu olması *ya da olmaması* planımı değiştirmeyecek. Sadece benim; bilmem gerek; tüm bilgilere sahip olmalıyım. Ben hep böyle çalıştım.

Zarfın üzerindeki çekme tırnağını tutarken parmaklarım titriyor. Sertçe çekiyorum ve bir an için çekilmiyor, ama sonra bir yırtılma sesi geliyor ve açılıyor. Kâğıt şeridini tezgâha bırakıyorum ve içine uzanıyorum. Zarfın içinde bir sayfa kâğıt ve birkaç broşür var. Broşürleri tezgâha bırakıp, kâğıtları tezgâhın üzerinde düzeltiyorum.

En üstte:

DNA Testi Sonuçları

Kalbim daha hızlı atıyor.

Bilgi içeren iki sütun var. Farklı alellerden bahsediliyor ve bu kelime lise biyolojisinden kalma puslu bir anıyı çağırırsa da, bana her şeyi kanıtlayacak bir parça bilgi için çaresizce taramaya devam ediyorum.

İşte burada.

Altta.

"Ebeveyn olma olasılığı," diye fısıldıyorum, parmağımı takip eden yüzde üzerinde gezdirerek. "Çok fazla dokuz var."

Yani bu doğru. Jared, Luke'un babası ve bunu sadece ikisine bakarak içten içe biliyor olsam da, yine de bunun bana açıklanmasına ihtiyacım vardı. Ellerimi sıkı yumruklar halinde kavrayarak derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha.

Bu her zaman planın bir parçasıydı. Ve dürüst olmak gerekirse, işler hiç beklemediğim bir hızda ilerliyor. Sadece bunu Jared'den saklamam gerekiyor.

Bu düşünce içimde bir ateş yakıyor ve zarfı ve broşürleri alıyorum. DNA sonuçlarının yazılı olduğu kâğıt katlanıp çantama tıktırılıyor. Garaj kapısının yanındaki kancadan anahtarlarımı alıp mutfığa dönüyorum.

Herhangi bir kısmını unuttum mu?

Hayır. Hepsini aldım. Jared ve Tina'nın yemeğe ne kadar kalacağını bilmiyorum, o yüzden acele etmem gerekecek ama döndüklerinde evimde bu testten hiçbir iz olmamalı. Şehrin öbür ucuna gidip broşürleri ve posta zarfını bir benzin istasyonunun çöp kutusuna atacağım.

Bana asla geri gelmeyecek.

Bu bilgiye ihtiyacım var ama Jared bu konuda gevşek davranacaktır. Asla öğrenemeyecek.

Kimse öğrenemeyecek.

Postero, her zaman yemek için gitmek istediğim ama asla paramın yeteceğini düşünmediğim yerlerden biri.

Dürüst olmak gerekirse, hala burayı karşılayamıyorum. Ama Jared karşılayabilir ve

Belli ki çok iyi tanınıyor. Ön kapıdan giriyoruz ve şef garson hemen bize yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor.

"Bay Jones!" Küçük adam kısa boylu ve beli bükülmüş, ama elini sıkarken Jared'a bakmak için biraz dönüyor. "Ve..." Bana döndüğünde, kelimeleri titriyor.

"Bu benim komşum Tina." Jared elini sırtıma koyarak adamla tanışmam için beni biraz ileri itiyor.

Ona gülümsedim, bana *Bayan Jones* demek üzere olduğunun farkındaydım. Jared'in karısı olmadığının ve bu restorandaki herkesin muhtemelen bunu bildiğinin de farkındayım.

"Bu akşam bizimle yemek yemeniz büyük bir zevk." Adamın sağduyusu var, hakkını vermeliyim. Belli ki Eloise'i tanıyor ama onun burada olmadığı ve benim burada olduğum gerçeği hakkında yorum yapmıyor. "Her zamanki masanız dolu, bu yüzden sizi cam kenarına oturtmak zorundayım, ama Bayan Jones size bir masa ayarlayabildi, ne kadar dolu olduğumuzu düşünürsek bu oldukça büyük bir şans."

"Kulağa hoş geliyor." Jared'in eli hâlâ sırtımda ve beni şef garsonun peşinden nazıkçe yönlendiriyor. Kendimi dikkat çekici hissediyorum ve topuklu ayakkabı ve elbise giydiğim için minnettarım.

"Eloise biz gittikten sonra bize bir masa ayarlamak için mi aradı?" Kendini bu kadar kötü hissederken bunu yapması beni şok etti ama gerçekten o kadar iyi biri.

Jared sadece omuz silkiyor ve bana yol gösteriyor.

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama bu garip. Gerçekten hastaymış gibi davrandı, o zaman neden önceden arasın ki?

Ama aynı zamanda gerçekten ne kadar hasta olduğunu da bilmiyorum.

Yürürken, ne kadar göze çarptığının farkındayım. Hayır, buraya uymuyorum ama en azından kot pantolon giymiyorum. Masaya giderken Jared duruyor ve birkaç kişiyle konuşuyor. Her seferinde beni tanıştırıyor ve bu ilgiden hoşlanmamam gerekse de elimde değil.

Hayatım boyunca görünmez oldum. İlk defa gerçekten görüldüğümü hissediyorum ve bu çok güzel. Ben gerçekten varım.

"Buyurun." Şef garson kolunu masaya doğru uzatıyor ve Jared hemen sandalyemi çekiyor. "Garsona birazdan menüyü getirmesini söyleyeceğim. Önce siz ikiniz yerleşebilirsiniz." Duraklıyor, sonra devam ediyor. "Antinori Tignanello çok lezzetli, Bay Jones."

"Lütfen." Jared adama cevap veriyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Şimdi ikimiz de dizlerimizin birbirine sürtüneceği kadar küçük bir masada karşılıklı oturuyoruz.

Gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim.

Şef garson gidiyor ve bu aniden benim açımdan berbat bir kararmış gibi geliyor. Rahatsızca yer değiştiriyorum ve restoranın etrafına bakıyorum. Diğer herkes eğleniyor gibi görünüyor ama benim durumumda olan başka biri olduğundan şüpheliyim.

"Çok güzel görünüyorsun." Jared masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu.

Yine de daha hızlıyım ve onu kucağıma sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, gözlerinin içine bakmak için elimden geleni yapıyorum. "Çok nazıksınız."

Sessizlik. Şef garson geri dönüyor ve şarabı patlatıyor, her birimize birer bardak dolduruyor ve şişeyi bırakıyor. Arkasını dönerken Jared'e doğru eğiliyor ama ben hâlâ ne dediğini duyuyorum. "Sipariş vermek istediğinizde bize haber verin. Sizi acele ettirmek istemeyiz."

Jared başını sallar.

Kalbim sıkışıyor. Bu aptalca bir fikirdi. Buraya arkadaşımın kocasıyla gelmek yeterince kötü olurdu, ama ikimizin arasında burada karşılıklı oturup rahatsız hissetmeyeceğimizi düşünmem için çok fazla geçmiş var.

Daha doğrusu, kendimi rahatsız hissediyorum. Jared harika vakit geçiriyor gibi görünüyor. "Bu kadar yıl sonra seni görmek şaşırtıcı."

Oh, Tanrım. Bunu yapıyor muyuz?

Şarabından bir yudum alıyor, sonra bana da aynısını yapmam için işaret ediyor.

Bardağımı kaldırırken elim titriyor. Muhtemelen hepsini içmek akıllıca olmaz, bu yüzden dilime sadece birazcık döküyorum.

"Seni gördüğüme sevindim," diyorum. "Eloise hayatıma girdiği için çok minnettarım."

Karısından bahsedeceğim. Gerekirse tekrar tekrar.

"O bilmiyor, biliyorsun." Öne doğru eğiliyor ve sesinin sadece benim için olduğunu bilecek kadar sessiz olduğunu bilsem de yine de ürperiyorum. "Bizim hakkımızda. Ona söylemezdim ama şimdi..." Sesinin kesilmesine izin veriyor.

Masanın kenarına tutunarak ayağa kalkıyorum. Sandalyem gürültüyle yere sürtünüyor ve diğer bazı müşteriler dönüp bana bakıyor.

Umurumda değil. Bırak baksınlar.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diyorum. Onunla konuşurken kaşlarının hemen üzerindeki bir noktaya baktığımdan emin oluyorum. Umarım gerçekten gözlerinin içine bakmadığımı fark etmez.

Yapamıyorum işte.

Jared de her zamanki beyefendiliğiyle ayağa kalkıyor ve ben de masaların etrafından dolanarak ve tuvalete giderken ayağımın takılmamasına dikkat ederek restoranın içinde koşturuyorum. Kapı dokunduğumda açılıyor ve lavaboya koşuyorum, iki yanından tutuyorum ve aynaya bakmadan önce derin nefesler alıyorum.

"İyi misin hayatım?" Yanımda yaşı bir kadın var ve onun sesiyle biraz sıçrayarak nefes alıyorum. "Özür dilerim," diyor ellerini kaldırarak. "Ama böyle yakışıklı bir adamla yemek yemek için biraz fazla stresli görünüyorsun."

"O sadece bir arkadaş." Kelimeleri otomatik olarak söylüyorum ama kadın belli ki bana inanmıyor.

Bana göz kırpmıyor. "Elbette öyle, tatlım. Buraya gelmeden önce sana nasıl baktığını gördüm. Sanki seni yemek istiyor gibiydi. Yemin ederim o adamı daha önce gördüm." Sabun kullanmadan parmaklarının üzerinden su geçiriyor, sonra da kuruluyor.

Çekiniyorum.

"Biliyorum." Parmaklarını şıklattığında bir parça su uçuyor ve yüzüme çarpıyor. "Jared Jones. Geçen hafta iş için onun ofisindeydim. Yakışıklı bir adamınız var."

"Sadece bir arkadaş. O benim en iyi arkadaşımın kocası." Sırtımdan aşağı ter damlıyor.

Gülüyor ve bunu yaparken başını arkaya atıyor. "Tatlım, pek çok arkadaşım oldu ama kocası bana öyle bakan birini hiç yanımda tutmadım. Onunla sadece arkadaş olabilirsin ama o adam sana çok kötü davranıyor." Banyodan çıkarken hâlâ gülüyordu.

Kalbim sıkışıyor. Aynaya baktığımda Jared'in ne görebileceğini görmeye çalışıyorum. Ama bunun bir önemi var mı? Jared'in ne gördüğü umurumda değil; önemli olan aramızda hiçbir şey olmaması.

Yüzüme biraz su çarptıktan sonra restorana geri dönüyorum. Jared hâlâ orada, sabırla oturuyor, sanki ben ortadan kaybolup tuvalette varoluşsal bir kriz geçirmemişim gibi. Tekrar oturduğumda bana gülümsüyor ve midem bulanıyor.

"Devam ettim ve ikimiz için de sipariş verdim. Ne yemekten hoşlandığını hatırlıyorum."

Adama sırlıslıkla aşıkken, evli olduğunu bilmiyorken, birini hamile bırakıp sonra da telefonlarını açmayan bir adam olduğunu bilmiyorken ne yemekten hoşlanırdım?

Ben de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Burası oldukça şaşırtıcı."

"Burası benim favorim. Burada herkes beni tanıyor ve bu da en iyi muameleyi gördüğüm anlamına geliyor." Sanki bundan etkilenmem gerekiyormuş gibi bana sırtıyor. "Ama seninle biraz yalnız kalabildiğim için mutluyum. Konuşmak için."

"Doğru." Şarabımdan bir yudum aldım. Eloise beni Jared'le buraya gelmeye gerçekten zorlamış olsa da, onu geri çevirmeliydim. Luke'u alıp yatmaya gitmeliydim. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

"Her şeyi aniden bitirdiğimi biliyorum. Seni sevdiğimi söylediğimi biliyorum.

Sadece -"

"Karınızı aldattığınızı mı?" Kendime engel olamayarak cümlesini onun yerine ben tamamlıyorum.

Gözleri açılıyor ve sanki ona tokat atmışım gibi nefesini içine çekiyor.

"Evde işler zordu; neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok." Jared sanki yakınlık beni kendi tarafına çekmeye yetecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. "Bir bebeğimizi daha yeni kaybetmiştik ve aramız hiç iyi değildi."

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha.

İstediğim şeyi, yani onun bebeğini *benim doğurduğumu*, karısından değil benden bir oğlu olduğunu söylememek için her şeyi yaparım. Tükürmek ne kadar cazip olsa da

Luke'u bilmiyor ve bilmesini de istemiyorum.

Ne garip, uzun zamandır Luke'un babasını bulmak için neredeyse her şeyi yapardım. Şimdi onu buldum ve o benim değil.

"Yemekleriniz." Garson kız beliriyor ve önümüze iki tabak koyuyor. Ona gülümsüyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım ve onun varlığı Jared'in konuşmaya devam etmeyeceği anlamına geliyor. Onun sessiz olmasını istiyorum çünkü ne kadar çok konuşursa kendini o kadar çok deliğe sokuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Biz iyiyiz," diyorum çatalımı kaldırarak. Normalde Postero'da yakışıklı bir adamla ve mükemmel ızgarada pişmiş gibi görünen bir biftekle oturduğum için kendimi çimdikliyor olurdum ama şu anda sadece eve gitmek istiyorum. Bunu söylemek yerine Jared'e gülümsüyorum.

"Bu harika görünüyor. Yemek için tekrar teşekkürler."

Bana bakıyor. Sanki ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum, göz teması o kadar sabit ki. "Her şeye rağmen benimle geldiğin için teşekkür ederim." Yutkunurken bir duraksama. "Ve karıma söylemediğin için teşekkür ederim."

İlk kez Eloise'den bahsediyor ve bu beni cesaretlendiriyor. Çatalımı hâlâ elimde tutarak ona doğru saplıyorum. "Yaptığımız şey bir hataydı," diyorum. "Bu konuda bana yalan söylediğin ve *şirketin için ilişkimizi bitirdiğin için* benden çok senin hatandı." Kelimelerin etrafında tırnak işareti yapıyorum, bıçak tutarken bu zor ama imkânsız değil. "Ama Eloise'e zarar vermeyi reddediyorum. Ve senin de bunu yapmana izin vermeyi reddediyorum."

Başını sallıyor ve kalbim kırılıyor.

Onun için değil, Tanrım, hayır. O her şeyi mahvetti. Ama kalbim, bu parlak zırlı adamın gerçek olduğunu düşünen, yalanlarına inanan ve beni hiçbir erkeğin sevmediği şekilde sevmesine izin veren genç ben için kırılıyor. Kalbim onun için ve zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığı dersler için kırılıyor.

Jared artık benim için bir hiç. Bırak da beni en sevdiği restoranda geçit töreniyle karşılaşsın. Herkesin bize nasıl baktığını görüyorum, sanki masada onun karşısında olduğum için beni kıskanıyorlarmış gibi. Ona kafa sallayan adamları görüyorum, belli ki onu işten tanıyorlar. Hepsi korkunç bir şey düşünüyor, bundan eminim.

Bırak düşünsünler. Jared ve benim yaptıklarımız affedilemez ama bir daha olmayacak. O ne düşünürse düşünsün.

Bir yetişkin olabilirim ve aptalca bir şey olmadan onun karşısında yaşayabilirim. Luke'a karşı ne kadar kör gibi görünse de, gerçeği asla bilmek zorunda değil.

Eğer sorarsa,
yalan söylerim.
Bu kadar basit.

I Jared nihayet merdivenlerden indiğinde ikinci kahvemi içiyordum. Yavaş ve ağır hareket ediyordu ve nedenini çok iyi biliyordum.

Akşam yemeğinde çok fazla içip arabada onunla birlikte olanları kaza tehlikesiyle karşı karşıya bırakmazdı ama dün gece eve döndüğünde viskiye daldığı kesindi. Kirli bardağı mutfak lavabosunda, yarısı boş şişeyi de yerde buldum.

Kapağı yok. Bu sabah kahvemi yapmak ve kahvaltımı hazırlamak için buraya geldiğimde o aptal şeyi tekmelemediğime seviniyorum.

"Selam tatlım," diyorum, o mutfağa girerken yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirerek. Ama onu tam olarak gördüğümde gülümsemem bozuluyor.

Söylediğim için üzgünüm ama bok gibi görünüyor. Bu sabah tıraş olmamış, gözlerinin altındaki mor halkalar ve dağınık saçlarıyla birleşince yakışıklı kocamdan çok Ricky'ye benziyor. Yine de kendimi ona doğru yürümeye zorluyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve geri çekilmeden önce ona sarılıyorum.

"Suya ihtiyacım var," diyor. Sesi acı verici geliyor, sanki dili ağzının çatısına zımpara kağıdı sürüyormuş gibi. "Ve bir ağrı kesici."

"İyi hissetmediğin için üzgünüm," diyorum, bir bardak almak için dolaba doğru yürürken. "Bu sabah kendimi iyi hissediyorum, o yüzden yakalandığım küçük bir böcek olmalı. Muhtemelen kısa sürede kendini daha iyi hissedeceksin."

Tezgâhtaki sandalyeye yığılıyor ve sadece ona bir bardak soğuk su uzattığımda bana bakıyor. Çekmecedeki şişeden iki ağrı kesici çıkarıyorum, sonra iki tane daha çıkarmadan önce ona bakıyorum.

Dört kişi yapmalı.

Sanki akşamdan kalma olduğunu bilmiyormuşum gibi, "Bu bir böcek değil," diyor.

"Bunlar ne olursa olsun yardımcı olacaktır." Ona haplarını veriyorum ve içerken onu izliyorum. Adam muhtemelen dün gece viskiyi ve kirli bardağı dışarıda bıraktığını bile hatırlamıyor. Bahse girerim Tina'yı bıraktıktan sonrasını da pek hatırlamıyordur.

"Teşekkür ederim." İnliyor ve sonunda bana bakmadan önce şakaklarını ovuşturuyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Sonuna kadar" diyorum. "Sanki koşarsam maraton koşabilirmişim gibi. Ama onun yerine muhtemelen bahçede çalışacağım. Gün için planın nedir?"

"Ölmüyorum." Bir an için gözlerini kapatır.

"Yemek güzel miydi? Yoksa bir şey mi oldu?" Jared ve Tina'nın ben olmadan ne tür şeyler konuşacaklarını delicesine merak ediyorum. İlişkilerini konuşurlar mıydı? Yoksa bu yasak mı? Birlikte olduklarını bilmediğim için ne kadar aptal olduğum hakkında konuşurlar mı?

"Oh, iyiydi. İyiydi. Postero tıklım tıklımdı. Herkes oradaydı." Elini çırpı.

Güzel. Umarım herkes seni metresinle görmüştür.

"Tina eğlendi mi? Herkesle konuşurken onu sıkmadınız, değil mi?"

"Hayır." Derin bir nefes alır. "Onu etrafta tanıştırdım. Eğlendik.

O iyi biri."

"Öyle, değil mi?" Şimdi mırıldanıyorum, her şeyin bu kadar iyi gitmesinden memnunum. Elbette Postero'nun dün gece çok yoğun olacağını biliyordum. Her Cuma gecesi böyledir ve geçen hafta ikisi için rezervasyon yaptırdığımda, son masalardan birini kapacak kadar şanslı olduğuma eminim.

Sessizdik, ben ocakta çalışıyordum, o da yemek barında oturuyordu, muhtemelen ölmüş olmayı diliyordu.

Endişelenme, Jared. Sadece biraz daha bekle.

"Kahvaltıda senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Onun için endişeleniyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Dönüp ona baktığımda yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyordu.

"Sanırım yemek yersem hasta olacağım," diyor boğuk bir sesle.

"O zaman bana aldırmayın. Sizi rahatsız etmemek için dışarıda yiyeceğim." Tabağım domuz pastırması ve çırpılmış yumurta ile dolu. Üç tane krep var ve üstüne akçaagaç şurubundan bir nehir döküyorum. "Bu

Dışarısı gerçekten çok güzel ve temiz havaya aldırmam." Duraksıyorum, yemi yutmasını bekliyorum.

O söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"Biliyor musun, yüzüne vuran taze bir esinti kendini daha iyi hissetmene gerçekten yardımcı olacaktır. Eminim dışarı çıkarsan hiçbir şey yemesen bile miden o kadar bulanmayacaktır."

"Muhtemelen haklısın." Jared ayağa kalkar. Güvertenin kapısına doğru ilerlerken her adımı kararlı ve ağır.

Onu takip ediyorum, her ihtimale karşı telefonumu cebime atıyorum.

Güneş hâlâ ağaçların üzerinden süzülüyor ama gün sıcak geçecek. Tina ve Luke'un bu sabah muhteşem havada dışarıda oynayacaklarına dair evin kendisi üzerine bahse girmeye hazırım. Yüksek bir masadaki sandalyeye yerleşip yanımdakine elimle işaret ediyorum.

"Hadi Jared. Eğer burada oturursan, ön bahçeden esen rüzgârı alırsın. Bu konuda bana güven." Buradan Tina'nın yeni evini mükemmel bir şekilde görebiliyoruz. Güverteyi inşa ederken amacımız bu değildi. Ben eğlenmek için büyük bir yer istiyordum ve Jared planlarımı hayata geçirmekten çok mutlu oldu.

Onu ve Luke'u en ön sıradan izleyebilmemiz ise pastanın üzerindeki krema gibi.

Kocam yanıma oturuyor ve derin bir iç çekiyor.

Esinti bize çarptığında, burnumu kırıştırmaktan kendimi alamıyorum. Dün gece duş alıp almadığından emin değildim ama şimdi cevap çok açık. Bar pistinde uyanmış gibi kokuyor.

Pastırmadan bir ısırık alıyorum. Jared'in şu anda sessiz kalmamdan başka bir şey istemeyeceğini ve böylece başının daha iyi hissedeceğini bilsem de, kendimi iyi hissediyorum ve onun ruh halimi bozmasına izin vermeyeceğim. "Düşünüyordum da," diyorum kahvaltımdan bir ısırık alırken, "gül ağaçlarının çoğunu şakayıklarla değiştirmesi için birini tutmayı düşünüyorum. Orada güneşi sevecekler ve tam çiçek açtıklarında nasıl koktuklarına bayılıyorum. Ne dersiniz?"

Başını sallıyor ama konuşmuyor.

İçimden kahkahalar yükseliyor. "Bu yaz burayı güzelleştirmek için yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Sanırım biraz el emeği vizyonumu gerçekten hayata geçirecek."

Her şey tamamlandığında bunu görmek için burada olacağından değil, tatlım.

"Ne yapmak istersen." Jared'in sesi ölüyormuş gibi geliyor.

Keşke bilseydi.

Tina'nın evi çok uzak olduğu için oradan bir şey duyamıyoruz ama gözüm ön kapıda. Eminim ikisi dışarı çıkıp oynayacaklardır. Hava bu sabah muhteşem ve daha da güzelleşecek.

Onları beklemek zorundayız.

İkimiz otururken ben sürekli sohbet ediyorum. Ricky Tina'ya göz kulak olmak için etrafta olmadığından, bunu kendim yapmak istiyorum. Keşke onun aklına girmenin ve ne düşündüğünü öğrenmenin bir yolu olsaydı, ama gerçekten iyi arkadaş olduğumuzu düşünse de, gerçekte neler olup bittiğini bana açacağından şüpheliyim.

Aklı başında hangi kadın kocasıyla yaşadığı bir ilişkiyi arkadaşına anlatmak ister ki?

Hayır, öyle bir şey olmayacak. Ne yapacağını görmek için onu izlemeye devam edeceğim. Jared yanımdayken ikisine de göz kulak olabilirim.

"Gerçekten yatmak istiyorum," diyor sonunda, Tina hakkındaki bilinç akışımı keserek. Onu düşünmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum, ama aklıma girmeyi başarıyor. Önce ona, sonra Jared'e bakıp ikisini birlikte hayal ediyorum.

Gerçi Ricky'nin bana gönderdiği resimler sayesinde fazla hayal kurmama gerek kalmadı.

"Tamam, evet, gerçekten iyi hissetmediğini biliyorum." Yumurtamın son lokmasını yiyip kahvemi yuttuktan sonra dönüp ona bakıyorum. "Bir şey yemek istemediğine emin misin? Kahvaltı için ne istersen hazırlayıp sana getirebilirim, böylece acıktığında aşağıya inmek konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

Cevap vermiyor. Yüzü solgun ve çizgili, ama ayağa kalktığından beri böyle görünüyor. Yavaşça ayağa kalkışını izliyorum, tüm ağırlığını bacaklarına vermeden önce dikkatlice ayak parmağını güverteye vuruyor.

Düşeceğini sanıyor.

"Jared?" İçimi bir endişe kaplıyor. Hayır, tam burada, verandamızda kalp krizinden ölmesi dünyadaki en kötü şey olmazdı ve gerçekten de öyle görünüyor. Yanaklarında hiç renk yok ve yolun karşısına bakarken gözleri kocaman.

Eğer burada kalp krizinden ölürse, planımı tamamlayamam. Tina'yı cezalandıramazdım.

"Tina dışarıda." Sesi boğuklaşıyor ve ben ondan uzaklaşarak nihayet ağaçların tepesine çıkmaya başlayan parlak güneşe karşı gözlerimi siper ediyorum. "Bak."

Sanki onu Luke ile kaldırımda yürürken görmüyormuşum gibi işaret ediyor. O bir şişeden baloncuklar üflerken Luke da onun yanında zıplıyor. Her birkaç adımda bir durup üflüyor ve havaya parlak baloncuklar gönderiyor, sonra da onlar süzülüp patlıyor.

Luke gülmeye devam ediyor, bunu ikimiz de görebiliyoruz ve küçük sesi bir esintiyle bize doğru süzülüyor.

"Jared, iyi misin?" Kocama dönüp bakıyorum, hafifçe koluna dokunuyorum.

Cevap vermeyince dikkatimi tekrar Tina'ya veriyorum.

Ve Luke'a.

Elleri kalçasında, küçük göğsü dışarı fırlamış bir şekilde tamamen profilden duran bir adam. Jared'in bir şey anlatmaya ya da birine bir şey anlatmaya çalışırken böyle durduğunu kaç kez gördüm?

Jared'in kaşlarını böyle çattığını, bir sorunu düşünmeye çalışırken burnunun kırıştığını kaç kez gördüm?

Jared'a baktım ve anladım. *O biliyordu.*

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Tina, Luke'u Jared'den uzak tutarak çok iyi bir iş çıkarmıştı ve bu mesafeden bunu anlayabileceğini gerçekten düşünmemiştim, ama mesafe bunu çok daha belirgin hale getirdi.

"Yatağa gitmem gerek." Jared'in sesi boğuluyormuş gibi çıkıyor. Kelimeler boğazında düğümleniyor.

"İyi hissediyor musun?" Ben bir eşin olması gereken her şeyim. Sevecen, endişeli, kocasının daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yapmaya istekli. Tabağımı masaya bırakıp gözlerimi Tina ve Luke'tan ayırmadan kolumu onun koluna doluyor ve eve gitmesine yardım ediyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Onunla merdivenlerden yukarı yürümeme izin veriyor. Onu yatağına yatırıyorum ve yatak odasından çıkmadan önce alnından öpüyorum. Koridora çıktığımda, aptal gibi sırtımdan kendimi alamayarak kapıya yaslanıyorum.

Jared yeni anladı. Luke hakkındaki gerçeği biliyor.

Ama hala ondan bir adım önde olduğumu bilmiyor.

RICKY

I Hafta sonları Eloise'e mesaj atmamam ya da onu aramamam gerekiyordu. Bu planın bir parçasıydı, kabul ettiğim anlaşmanın bir parçasıydı, hafta sonlarının benim için zor olacağını bilsem de Sinir bozucu çünkü oturup Pazartesi günü nihayet bana ulaşmasını beklemek zorundayım, ama yaptım ve iyiydim ve şimdi yerde volta atıyorum, bir telefon bekliyorum.

Her zaman Pazartesi günü benimle temasa geçiyor çünkü onu kontrol etmemeyi kaldıramayacağımı biliyor. Bu hafta sonu zor olsa da Tina'dan uzak durdum ve bu hiç param kalmadığı anlamına gelse de çünkü hepsini barda içtim, arkadaş olalım diye herkese içki ısmarladım ve şimdi iki nedenden dolayı Eloise ile konuşmam gerekiyor.

Tina'yı öğrenmeliyim. Ve daha fazla paraya ihtiyacım var. Tekrar.

Volta atıyorum, her adım attığımda ayağımı tekrar yere basana kadar topraklanmamışlık hissi içime işliyor, ama o zaman bile gerçekten burada değilmişim gibi hissediyorum, sanki süzülüyorum ve Tina'yı öğrenene kadar durmayacağım.

"Beni deli ediyorsun. Dışarı çık." Paula önümde belirdi, kollarını kavuşturmuş, kaşları çatılmıştı. "Böyle yürümeye devam edersen yerde bir delik açacaksın ve benim sabrım zaten çok az."

Ona bakıyorum. Kapıyı işaret ediyor.

"Ciddiyim, Ricky. Tina taşındığından beri ortalıkta yoksun ve günün her saati böyle dolaşırsan kimsenin bize taşınmak istemesine imkan yok. Dışarı çık. Biraz temiz hava al. Sana söz veriyorum.

Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz ve Bay Fred'in gürültü şikayeti konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Bundan şüpheliyim ama ona sert bir baş selamı verip dışarı çıkıyorum. Ön kapımızın dışındaki sahanlıkta sert bir esinti var ve üç kat merdivenden aşağı inmeden önce ürperiyorum. Sağlam zemine indiğimde dönüp apartmanımıza bakıyorum.

Gerçekten bir çöplük. Ama Tina'nın yeni evi çok güzel. Tabii, biraz tadilata ihtiyacı var, ama ben tadilat yapabilirim. Evi onun standartlarına getirmek için ne gerekiyorsa yaparım. Benimkiler oldukça düşük, ama Tina klas biri. Daha fazlasını hak ediyor ve bunu almasını sağlayacağım.

Ama önce Eloise ile konuşmalıyım.

Telefonum hâlâ çalmadı ve cebimden çıkarırken kaşlarımı çatıyorum. İki telefon. Birini Eloise'le, diğerini de diğer herkesle kullanmak için.

Biri üst katta.

Burada bir tane

var.

Belki diğerini arıyordur. Belki de unutmuştur. Her neyse, daha fazla beklemek istemiyorum. Derin bir nefes alarak telefona dokunuyorum, sonra çalarken kulağıma götürüyorum.

Ve

yüzükler.

Ve

yüzükler.

"Merhaba, Harrison Realty'den Eloise Jones'a ulaştınız - "

Yanlı ş telefon. Yanlı ş telefonu kullandım.

Kapatıyorum. Başımın çarpması düşünmemi gerçekten zorlaştırıyor. Dün gece aldığım alkolden de olabilir, ama sorunun ne olduğı önemli değil, sadece Eloise ile konuşmam gerekiyor. Tina'nın nasıl olduğunu bilmem gerek. Eğer evde olsaydı, oraya uğrayıp onu kontrol edebilirdim, ama evde değil.

Çalışıyor.

Onun işine gidebilirim.

Anahtarlarımı bulmak için cebimi karıştırmadan önce düşüncenin tam olarak oluşmasına bile izin vermiyorum. Orada değiller, yani odamda, komodinin üzerindeler ve aceleyle cılız dış merdivenlerden yukarı çıkıp, ön hazırlık yapmadan daireye daldım.

"Lanet olsun Ricky, sanki şeytan peşindeymiş gibi koşuyorsun!" Paula oturma odasından bana sesleniyor ama onunla konuşmak için durmuyorum. Konuşamam. Tina'yı kontrol etmeliyim.

İkinci telefonum anahtarlarımın hemen yanında duruyor ve elime almadan önce bir an tereddüt ediyorum. Cevapsız arama yok ama bu Eloise'in yakında beni aramayacağı anlamına gelmiyor. Muhtemelen onu ana telefonumdan aradığım için bana kızacak ama şu anda bunu umursamıyorum. Önemli olan tek şey Tina'nın iyi olduğundan emin olmak.

Telefonum çaldığında Tina'nın çalıştığı kreşe giden yolu yarılamıştım. Bardak tutucumdaydı ve el yordamıyla telefonu açıyorum, parmağım neredeyse cevap vermek için yeşil düğmeye dokunuyor ama sonra elimden kayıyor.

Ayağımın dibine konuyor. Koltuğumun altına kayar.

"Kahretsin!" Direksiyona vurduğum için avuçlarım yanıyor. Sinyal vermeden kenara çekiyorum ve bir benzin istasyonunun otoparkına park ediyorum. Çok kalabalık, benzin alan bir sürü insan var, bu yüzden çimlerin üzerine çıkıp arabamdan iniyorum.

Telefon hala çalıyor.

Onu çıkarmak için fast-food paketlerini bir kenara itmeme gerekiyor ama sonunda buluyorum ve arabaya geri dönerken yüzüme bastırarak cevap veriyorum.

"Eloise."

"Ricky!" Adımı tıslıyor ve beni incitemeyecek olmasına rağmen irkiliyorum. "Seni arayacağımı söylemişim, peki beni arayarak ne yapıyorsun? Hem de yanlış telefondan! Sadece bunu kullan; bunu hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Kızardım, sıcak bastı. Ve hatırlıyorum. Ona söylemediğim şey, bazen doğru şeyi yapmanın benim için çok zor olduğu, çünkü tek düşünebildiğim şeyin Tina olduğu. Eloise anlamıyor. Her şeyin kendi istediği gibi yapılmasını istiyor ve ben de onun kurallarına göre oynamak zorundayım.

Ama öyle olsaydı zaten Tina'ya bu kadar yaklaşamazdım. "Güzel. Bu hatayı bir daha yapma." Duraklıyor ve ben Birden zihnimde, ucundan havuç sarkan bir sopa tuttuğu, sopayı yüzüme doğru salladığı, dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrılmış bir şekilde havucu izlememi, onu yakalamaya çalışmamı ve alabilmem için aşağı çekmemi izlediği, ama sopayı sürekli oynattığı, havucun önümde dans ettiği ve benim ona ulaşamadığım, ulaşamadığım -

"Ne dedin sen?" O konuşuyor ama ben dinlemeyi unuttum.

Ağır bir iç çekiş. "O iyi. Tina. O iyi. Endişelendiğini biliyorum ama rahatlamam gerek. Şimdi seninle zamanlama hakkında konuşmak istiyorum çünkü sanırım yaklaşıyoruz. Onun ve Jared'in biraz daha dışarıda görülmesi önemli ve sonra planla ilerlemenin zamanı gelecek."

Planımız.

Bunu düşünmek bile beni biraz boğuyor. Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışıyorum ama *plan* ve bunun ne anlama geldiğini düşünürken hiçbir yere gitmiyor. Eloise'e *planı* nereye sokabileceğini, *planın* değiştiğini söylemek istiyorum ama Eloise'i tanıyorum ve *plan* hakkında ne hissettiğini biliyorum ve benim kendi başıma daha iyi bir plan yapacak kadar zeki olmadığımı düşündüğünü biliyorum ama o çok yanılıyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Beni duydun mu?"

Hayır, hayır, onu duymadım çünkü dinlemeyi bırakmıştım. Ama boğazımdaki yumrunun gerçekten gittiğinden ve geri gelmeyeceğinden emin olmak için tekrar yutkunuyorum ve "Evet" diye cevap veriyorum.

"Güzel. Göze batma, tamam mı? İşler yoluna girdiğinde sana haber veririm. Seni haberdar edeceğim Ricky; sadece doğru telefonu yanında tutman ve aptalca bir şey yapmaman gerekiyor."

"Doğru." Durdum, düşündüm. "Bekle, daha fazla para istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik olur; sonra Eloise iç çeker. "Her şey bittiğinde daha fazla para alacaksın, Ricky. Bir daha isteme."

Zihnim koşuşturuyor ama ona istediğimi yaptıracak bir şey söyleyemiyorum. "Tamam."

"Harika. Seninle sonra konuşuruz. Beni arama. Ben seni ararım."

Sonra o gitti ve ben telefonu bardak tutucusuna geri koymadan önce bir süre daha elimde tuttum. Benden ne yapmamı istediğini biliyorum. Ve muhtemelen onu dinlemem gerektiğini de biliyorum. Ne de olsa tüm bunları en başta düşünen oydu.

Ama *planı* beğenmedim.

Tina'yla birlikte olmam için yer yok ve şu anda en önemli şey de bu. Eloise inatçı biri ve ona ne söylersem söyleyeyim bunu aklından çıkarabileceğini sanmıyorum.

Ama belki Tina yapar.

Arabayı çalıştırdığımda motorum homurdanıyor. Bakmadan yola çıkıyorum. Uzaklaşırken arkamdan uzun bir korna sesi geliyor ama yavaşlamıyorum. Tina işte. Bütün gün orada olacak, ama ben bekleyebilirim. Arabamda oturup o kreşten çıkana kadar beklemek umurumda değil. Ben de orada olacağım.

ve ben beklerken, yeni bir plan yapacağım.

Daha iyi bir plan.

Hepimizin istediğimizi alabileceği bir plan.

Tina'yı alacağım bir plan.

T Omzumda kusmuk var.
Ne zaman başımı biraz sağa çevirsem, kokusunu alıyorum.

İğrenç bir şey ve sadece koklamak bile

Ben de kusmak istiyorum, bu yüzden başımı sola çeviriyorum.

"Gerçekten eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyor," diyorum Bethany'nin ofisine kafamı uzatarak. Bilgisayarın başında, okuyucuları burnunun üzerinde dengede duruyor ve ben konuşurken dönüp bana bakıyor.

"Oh, phew. Bu... bu rütbe." Ayağa kalkarak masasındaki Lysol şişesini aldı ve bana doğru biraz püskürttü. "Biri üzerine kaka mı yaptı?"

"Kusacağım," diyorum omzumu göstererek. "Üstümü değiştirecek kıyafetim yok. Ben eve gidip üzerimi değiştirirken çocuklara göz kulak olmak için odamda takılabilir misin? Fazla uzun sürmez. Eğer yapmazsam odamdaki herkesin kokudan kusmasından korkuyorum."

"Lütfen git." Bethany burnunu sıkar.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Sanki çok kötüymüş gibi davranıyor, ama benim gibi içinde değil, bir metre uzağında.

"Peki hangi çocuğu? Ailelerini arayacağım."

"Taylor. Annem onu bıraktığında biraz yeşil görünüyordu ama bana iyi olduğunu söyledi. İyi değil. Teşekkürler, hemen döneceğim." El sallayıp ofisinden çıkıyorum ve kapının arkamdan sertçe kapanmasına izin veriyorum.

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Dışarı çıkar çıkmaz kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum ama içeride, kreşin kapalı havasında hasta olmak istiyorum. Anahtar kartımla kendimi dışarı atmam gerekiyor, Bethany'nin geçen yıl annesinden sonra ön kapıdan çıkmaya çalışan bir koşucumuz olduktan sonra uygulamaya koyduğu bir önlem.

Bu sefer kapının arkamdan tamamen kapandığından emin oluyorum. İhtiyacım olan son şey kapının halıya takılması ya da kapanmaması ve kapandığından emin olmak için zaman ayırmadığım için bir çocuğun kaçması. Ama dışarı çıkar çıkmaz, otoparkta araba ve egzoz kokusu içinde olsam bile, yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Gömleğim omzuma yapışıyor ve her adımda sürtünüyor. Bethany'ye eve döndüğümde duş alacağımı da söylemedim ama bunu yapmak zorundayım. Yeni bir tişört giyip günün geri kalanında üzerimde kusmuk kokusuyla dolaşmamın imkânı yok.

Ama oyalanacak zamanım yok. Duş alıp üstümü değiştirmek için harcadığım zamandan kesinti yapacağını sanmıyorum ama yapabilir, özellikle de başka bir personel bir şey söylerse. Kimse başkasının ayrıcalıklı muamele görmesini istemiyor, bunu tamamen anlıyorum, ancak üzerine kusulduktan sonra eve gidip duş alması ve üstünü değiştirmesi gereken birini yargılamam.

Diğer personel gibi ben de otoparkın arka tarafına park ediyorum, böylece ebeveynlerin binaya daha yakın bir yer bulması kolaylaşıyor. Koşmak istemiyorum ama arabamın anahtarını bulmak için çantamı karıştırırken hızımı artırıyorum. Yarı yolda göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekiyor ama ismimi duyana kadar yavaşlamıyorum.

"Tina!"

Donuyorum. *Ricky.*

"Hey, Tina!"

Göz ucuyla gördüğüm hareket onun arabasından indiği idi. Orada görüp tanımam gerekirdi ama arabama binip eve gitmeye o kadar odaklanmıştım ki iş yerimin otoparkında kimin durduğuna dikkat etmedim.

Çünkü, gerçekten, neden bir saniye bile Ricky'nin burada olacağını düşünmeyim ki? Çocuğu yok ve bir iş bulmak için gerekli hırsla sahip olduğunu sanmıyorum, öyleyse neden...

Çünkü ben buradayım.

"Ricky, merhaba," diyorum. Konuşurken elimdeki anahtarları düzeltiyorum. Şimdi hem evimin hem de arabamın anahtarı parmaklarımdan arasından çıkıyor. Ben günümüzün dişi Wolverine'iyim, gece geç saatlerde arabamıza doğru yürürken ya da şehrin tekinsiz bir bölgesine park ederken hepimizin dönüştüğü Wolverine.

Yüze vurulan anahtarların bir saldırganı gerçekten durduracağını düşünmüyorum ama hiç yoktan iyidir ve ceza almadan işe bıçak ya da biber gazı gibi gerçek bir silah getirmeme izin verilmiyor.

"Hey, ne yapıyorsun?" Yaklaşıyor, sonra duruyor. Burnunu kırıştırdı. "Ve neden böyle kokuyorsun?"

"Eve gitmem gerekiyor." Elimi yanımda tutuyorum ama anahtarları o kadar sıkı kavıyorum ki metalin derimi kestiğini hissedebiliyorum. Bana bir şey yapmaz, değil mi? Ricky zeki olmayabilir ve beni kesinlikle korkutuyor ama bana karşı şiddet içeren bir şey yapacağını düşünemiyorum, hele de gün ışığında. Burada, iş yerimde olmaz.

Arkamı dönüp bizi izleyen biri var mı diye bakmak istiyorum. Luke'un bir pencereye dayanmış, gözleri kocaman, bakışları ikimize kilitlenmiş olabileceği düşüncesi beni hasta ediyor.

"Seni götürebilirim." Anahtarı parmağından sarkıyor ve bana göstermek için havaya kaldırıyor. "Nerede yaşadığını biliyorum. Tek başına gitmek zorunda değilsin."

Alnımda boncuk boncuk ter var. Ağzımın üstü film gibi oluyor. "Teşekkürler," diyorum ona gülümsemek için elimden geleni yaparak, "ama arabanızı kokutmak istemiyorum. Ayrıca acele etmeliyim, yoksa ceza alacağım. Bethany beni bekliyor." Bir an dahiyane bir fikir geldi aklıma. "Geri dönmemi bekliyor olacak ve muhtemelen hâlâ gidişimi izliyordur."

Dönüyorum ve Bethany'yi tanımama rağmen binaya el sallama gösterisi yapıyorum. Beni izlemiyor. Taylor'la ilgileniyor ve muhtemelen şu anda ailesini arıyor.

"Ama yardım edebilirim." Bozuk plak gibi, bana bir adım daha yaklaşıyor. Yüzündeki ifadeden hâlâ kötü koktuğumu anlıyorum ama belli ki o kadar da rahatsız olmuşa benzemiyor. "Bırak sana yardım edeyim. Yeni planımız bu."

Ona göz kırpyorum. Hiç mantıklı konuşmuyor ama bunu ona söylersem ne diyeceğinden korkuyorum açıkçası. Gözleri kan çanağı ve kırmızı çerçevesi. Hiç şekil *vermediği* saçları her zamankinden daha çok fare yuvasına benziyor. Kıyafetleri vücudundan sarkıyor ve hepsi kırıkmış.

Ben ona bakarken, ayaklarını biraz yana kaydırıyor. Şu anda benimle arabam arasında durduğunu fark etmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü.

"Ricky, uyudun mu? Kendini iyi hissediyor musun?" Belki ona farklı bir şekilde yaklaşabilirim. Belli ki bu işten konuşarak sıyrılmama izin vermeyecek ve onu geçmem gerekiyor. Beni tutar mı? Arabama binip gitmemi fiziksel olarak engeller mi?

Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Peki hangi plandan bahsediyor?

"Sadece sana yardım etmek istiyorum." Ellerini yanlara doğru uzattı. "Bırak sana yardım edeyim."

"Ben iyiyim." Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Tükürükle dolu olan ağızım şimdi kuru hissediyor.

Nefes alışımın hızlandığını hissediyorum. Kalbim hızla atıyor.

"Ama sen iyi değilsin." Kelimeleri fısıldıyor, sonra birinin onu duymuş olabileceğinden korkuyormuş gibi etrafına bakıyor. "Sana yardım etmeme izin ver."

Tanrım, ne yapacak? Dateline'ı yeterince izledim, gazetede yeterince makale okudum ve hatta bir cinayet podcast'ini yarım bölüm dinledikten sonra tüylerim diken diken oldu ve kapatarak düşüncelerimden arınmak için Mika'yı açmak zorunda kaldım.

Belki de bir erkeğin ne zaman tehlikeli olacağına dair bu bilgi kadınların içine işlemiştir. Belki de bunu öğreniyoruz, ama durum ne olursa olsun, bildiğim bir şey var.

Ricky tehlikeli ve benim başım belada.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. Tepemde bir kuş uçuyor, bir şey için avazı çıktığı kadar bağıyor ama ikimiz de başımızı kaldırıp bakmıyoruz. "Sadece eve gitmem gerek."

Etrafindan dolaşmalıyım.

Korku enseme tırmalıyor ve oradaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Ricky bir şey söylemek için ağzını açar, ama neşeli bir melodi sözünü keser.

Bir zil sesi.

Yüz ifadesi değişiyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Bir an için ne yapacağını merak ederek ona bakıyorum, ama sonra telefonunu almak için cebini karıştırarak büyüü bozuyor.

"Şimdi olmaz," diye mırıldanıyor ama başı aşağı eğik, gözleri artık bana kilitli değil ve ortaya çıktığından beri ilk kez hareket edebileceğimi hissediyorum.

Koşuyorum. Muhtemelen aptalca ve sadece beni daha da korkutmaya yarıyor, ama yine de yapıyorum, ayaklarım kaldırımı döverken kollarım pompalıyor. Arabam *tam şurada* ve ona yaklaşıyorum, elim parmaklarımın arasından anahtarı çıkarıyor, kilide sokmaya hazırlanıyor - *neden sadece basabileceğim bir düğmesi olan yeni bir arabam yok, böylece ona doğru yırtılırken aptal şeyin kilidini açabilirim* - ve şimdi buradayım ve anahtar tam kilide çarpıyor ve yana sıcıyor.

Kapıdan aşağıya doğru sürüklenirken bir sürtünme sesi geliyor ve ardında bir iz bırakıyor.

Tekrar deniyorum ve anahtarı kilide sokuyorum, bu sefer çevirmeden önce sonuna kadar sokuyorum - *arkamda onu duyuyor muyum, yoksa bu çarpma sesi sadece kalbimin çok sert atması mı, ayak sesleri gibi geliyor* - ve sonra kapının kilidi açılıyor ve anahtarı çekip çıkarıyorum, kolu tutuyorum ve o kadar sert çekiyorum ki elimde kopacakmış gibi hissediyorum.

Kendimi arabaya atıyorum, kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum. Kilit yukarı doğru kalkıyor ve elimi olabildiğince sert bir şekilde kilidin üzerine indirip yerine oturtuyorum, bunu yaparken avucuma vuran acıyı görmezden geliyorum.

İçerideyim. Nefes nefese anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırıyorum, ancak şimdi durup camdan dışarı bakıyorum.

Tam orada. Pencere açık olmasaydı, uzanıp bana dokunabilir, elini saçlarıma dolayabilir, parmakları uzun tellerimin arasından geçebilir, beni dışarı çekebilirdi -

Başımı
sallıyorum.

Düşünceyi
temizle.

Ricky elini cama dayıyor, avuç içi bana dönük.

Gözlerimi ondan ayırmak ve ayağımı gaza basmak zorundayım.

O Annemin bana öğrettiğini hatırladığım en önemli şeylerden biri, en iyi performansınızı sergilemek için en iyi şekilde görünmeniz gerektiği.

Büyürken bu, olduğundan çok daha farklı bir anlama geliyordu.

Şimdi. Bir yetişkin olarak giydiğim kıyafetleri alabilecek kadar zengin değildik ama annem her zaman ikinci el mağazalarından alışveriş yapar ve çok düşük fiyatlara düzgün kıyafetler bulmayı başarırdı. En sevdiği eşyası dikiş makinesiydi ve sahip olduğumuz kıyafetlerin üzerimize uyduğundan emin olmak için gece geç saatlere kadar oturduğunu hatırlıyorum.

Makyajı üst düzey olmayabilirdi ama her zaman güzel görünürdü. Saçlarını paçavralarla kıvrır ve yüzüne bir gülümseme çizerdi ve bu, gittiği tek yer ikinci el mağazaları, gıda bankası ve bardaki işi olsa bile iyi görünmesini ve iyi hissetmesini sağlardı.

Ama işler değişti. Ben de annemle benzer bir durumda başlamış olabilirim ama artık param var ve kendimi mümkün olan en iyi şekilde nasıl göstereceğimi biliyorum.

Benim için bu, düzenli olarak kuaföre gitmek anlamına geliyor. Her gün mükemmel makyaj ve saç. Birbiriyle uyumlu ayakkabılar ve çantalar. Makyajsız ve topuklu ayakkabı giymeden evden asla çıkmam, bunun nedeni kendimi bir pin-up kızı olarak görmem değil, herkesin sizi başarılı görmesinin önemli olduğunu bilmemdir.

Artık yüksek gelirli müşterilerle çalışmıyor olsam da, insanların beni gördüğünde hala *para* düşünmesini istiyorum.

Çünkü her şey bununla ilgili, değil mi? Para. Para ve Jared'in bana hayır demesinden ya da beni durdurmaya çalışmasından endişelenmeden istediğimi yapabilmek ya da parasını istediği gibi harcayabilmek - onunla yatağa girmekten mutluluk duyacak kadınlara.

Ofisimdeki aynadan dudağımdaki ruj lekesine bakıyorum.

Bu sinir bozucu olmanın da ötesinde. "Bunu düzeltmem gerek," diyorum aynaya yaklaşıp dudağımanın kenarına hafifçe dokunarak. Ne kadar çok kurcalarsam o kadar kötü görünecek, ama belki sadece hafifçe dokunursam -

Daha çok bulaşıyor. İçime sıcaklık doluyor.

Ofisime doğru ilerleyerek masamın alt çekmecesini açıyorum ve çantamı çekip çıkarıyorum. Elbette deri, parmaklarımın altında yumuşak ve esnek bir hissi var ama içini karıştırırken, parmaklarım sürdüğüm ruju ararken ne kadar güzel hissettirdiğinin farkına bile varmıyorum.

Coral Lover.

"Neredesin?" Normalde rujumu koyduğum yan cepte değil ve her şeyi çıkarıp masamın üzerine koymaya başlıyorum. Cüzdanımı. Anahtarlar. Telefonum. İkinci telefon. Dudak nemlendiricisi. Tampon. Nane şekeri. Planlayıcı. Üç kalem, dört ataç, bir banka mevduat makbuzu ve göz kalemi.

Ruj yok.

"Gel bakalım." Yığının masamın üzerine bırakıp çantamı alıyorum ve baş aşağı tutarak ne düştüğünü görmek için sallıyorum.

Hiçbir şey yok. Biraz tiftik var ama önemli bir şey değil. Bana yardım edecek bir şey yok.

Gözlerimi kapatarak ruju nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Çantam *hemen orada*, dolabın kapısında asılıydı ve ruju banyoda sürdükten sonra içine koymuştum. Sonra aşağıya inip çantamı aldım ve -

Bekle.

Ruju üst kattaki çantama koydum. Alt kattakini aldım. Ruju evde bıraktım.

"Tanrım, seni aptal," diyorum elimle başıma vurarak. "İşe doğru çantayı bile getiremiyorsun, o zaman yapılması gereken diğer her şeyi nasıl halledeceğini sanıyorsun?" Çantamı bırakıp masamın üst çekmecesini karıştırmaya başladım. "Belki üzerine sürebileceğin yakın bir renk daha vardır. Görünümünü değiştirebilirsin; o kadar da önemli değil."

Bir şeyleri kaçırdığım düşüncesi içimi kemiriyor. Büyük bir şeyi, dikkat etmem gereken bir şeyi unutuyormuşum gibi hissediyorum ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum.

"Evet, bu senin rujun, aptal," diyorum ama sonra duruyorum. Elim bir kutu bant dolabına sarılmış ama aklım burada, ofisimde değil.

Dolabımın kapağında asılı olan çantanın üzerinde. Rujlu çantada. Gözlerimi kapatıyorum.

Her şey doruğa ulaşırken adrenalinle koşturuyorum ve kesinlikle yeterince uyuyamıyorum. Jared ve Tina'nın Postero'ya yemeğe gittikleri geceyi düşünüyorum. Kutuyu 123DNA'dan saklayarak harika bir iş çıkarmıştım.

Ama sonuçları nereye koydum?

Sanki az önce bir kutup ayısı dalışına katılmışım gibi soğuk bir ürperti kaplıyor içimi. Nefes almakta zorlanıyorum, bayılacakmışım gibi hissetmemek için yeterince büyük bir nefes almakta zorlanıyorum.

Onları çantamda bıraktım.

Bu gerçek göğsüme öyle bir çarpıyor ki, gerçekten yumruk yemiş gibi hissediyorum. Nefes nefese kalıyorum ve sanki ihtiyacım olan oksijeni almam için yeterli olacakmış gibi iki elimi de masamın üzerine koyuyorum.

Başım ağrıyor.

Defalarca kendime kağıtları buraya, ofisime getirip saklayacağımı söyledim ama o küçük piçleri çantamda, yatak odamızda, herkesin bulabileceği bir yerde asılı bıraktım.

Jared'in onları bulabileceği bir yerde.

Eve gitmek zorundayım.

Çantamdaki eşyaları avuç avuç alıp tekrar içeri sokuyorum, anahtarlarımı da elimde tutuyorum. Kapımın kolunu tuttuğumda, kapı uçarak açılıyor ve beni bir adım geri atmaya zorluyor.

"Oh, güzel." Harrison bana sırtıyor, yanımdan geçip masama doğru ilerlerken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Seninle şu küçük programın hakkında konuşmam gerek."

"Şimdi zamanı değil." Dişlerimi sıkıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Mümkün olduğunca normal davranmaya çalışmam gerektiğini bilsem de, ofisimden defolup gitmesi için ona bağışlamak istiyorum.

"Ateş nerede?" Masama yaslandı. Yüzündeki ifadeden bir yere gitmek için acelesi olmadığı anlaşılıyor. "Randevun falan mı vardı? Takviminde bir şey yoktu."

Lanet olası online takvimler. Tek yaptıkları ne yaptığımızı takip etmesini sağlamak. Ofisteki herhangi birinin kendisini içermeyen veya Harrison Realty'ye para getirmeyen bir şey yapması düşüncesine katlanamıyor.

"Online takvimime koymayı unuttum," diye yalan söylüyorum, yüzümü buruşturarak. Ajandam çantamın üstünden çıkıyor ve onu bir gösterişle çıkarıyorum. "Ama burada. Doktor randevusu. Geç kalamam."

Kımıldamıyor.

"Kadın sorunları. Bilmek istersen, sana neler olup bittiğini anlatmaktan mutluluk duyarım."

"Buna gerek yok. İşiniz bittiğinde beni görmeye gelin. Jared ile konuştum, bu programın istikrarı konusunda pek emin değil, hatta finanse etmeye devam etmek isteyip istemediğini bile bilmiyor."

Bu dikkatimi çekti. Aklımda çoktan evin yolunu yaralamışım, ayağım gaza basıyor, ama başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor. Sıradan. Tamamen kontrollü. "Bunu geri döndüğünde konuşuruz. Belli ki sorunlarınız varken dikkatinizi dağıtmak isteyeceğim son şey. Dikkatli sür, Eloise."

Bununla birlikte masamdan kalkıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Adam üzerine o kadar çok kolonya dökmüş ki benden uzaklaşırken boğazımda hissediyorum.

Bir an için öylece arkasından bakakaldım. Sonra harekete geçmem, eve gitmem ve gazeteleri almam gerektiği aklıma geldi.

O zaman Harrison'ın söyledikleri hakkında endişelenebilirim.

Jared bir şeyler biliyor, bu çok açık. Bir sebep olmadan projemin finansmanını öylece çekmesine imkan yok.

Luke'u biliyor, evet. Güvertedeyken bunu yüzünden anladım. Endişelendiğim şey bu değil.

Arabama doğru koşarken aklımdan geçen tek soru, *kocamın yaptığı şeyin ne kadarını bildiği?*

M garaj yoluma girip arabamın motorunu durdurana kadar nefes alış verişim yavaşlamıyor. Kıpırdamadan oturuyor, nefesimi yutuyor ve dikiz aynama bakıyorum.

Ricky beni eve kadar takip etmez, değil mi? Nerede yaşadığımı bildiğini biliyorum ve bu ilk başta biraz garip gelse de şimdi beni korkutuyor. Taşınmamın bana ondan uzaklaşma şansı vermesi gerekiyordu ama tek yaptığı beni bulmasını biraz daha zorlaştırmak oldu.

Ama belli ki isterse beni bulabilir.

Elini pencereye dayadığı anı tüylerimi diken diken ediyor. Arabamdan inip eve koşuyorum, anahtarı kilide sokmaya çalışıyorum ve içeri girdiğimde sürgüyü arkamdan fırlatıyorum. Bir an için ne yaptığımı ve neden evde olduğumu unutuyorum; sonra hatırlıyorum.

Taylor. Kusmuk.

Duş almak istemiş olsam da şu anda tek istediğim Luke'a göz kulak olabilmek için onunla birlikte kreşe dönmek. Gömleğimi çıkarıp çamaşır makinesine atıyorum, sonra Bethany'yi arıyorum, lavaboda suyu akıtırken telefonu hoparlöre veriyorum. Isınması biraz zaman alacak ama sonra tek yapmam gereken bir bezle omzumu yıkamak, bir gömlek giymek ve buradan çıkmak.

"Merhaba, Tina." Bethany'nin harika bir telefon sesi var. Cevap vermeden önce yüzüne her zaman kocaman bir gülümseme yerleştirir, böylece herkes sizinle konuştuğunda en önemli kişi olduğunu hisseder. "Her şey yolunda mı?"

"Hey, evet, sadece omzumu yıkıyorum." Bir bez aldım ve su henüz ılık olmamasına rağmen ıslattım. "Hey, oradaki herkesin Luke'un benden başka kimseyle eve gidemeyeceğini bildiğinden emin olmak istedim."

Aklımda Ricky'nin onu alıp, onu elde etmek için yalan söylediği ve sonra oğlumu götürdüğü korkunç bir görüntü var. Nereye? Bilmiyorum. I

Bugünden önce, beni arabama kadar kovalamadan önce, bunun olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

"Bekle." Onun yazdığını duyuyorum.

Daha hızlı git.

"Tamam, şu anda bilgilerine bakıyorum. Tek yetkili alıcı sizsiniz." Duraklıyor ve zihninin bir dakikada milyonlarca mil yol kat ettiğini biliyorum. "Her şey yolunda mı?"

Tereddüt ediyorum. Ona doğruyu söylemek, Ricky'den haberdar etmek ve böylece ona göz kulak olmasını sağlamak yeterince kolay olurdu. Hâlâ otoparkta benim dönmemi mi bekliyor bilmiyorum ama beni buraya kadar takip etmedi.

Seçeneklerimi düşünürken omzumu sildim. Su soğuk ve ürperiyorum ama yine de yapıyorum, hem hissinden hem de kokusundan arınmak istiyorum.

"Tina?"

"Özür dilerim, sadece düşünüyordum." Yine tereddüt ettim. Neden Bethany'ye Ricky'den bahsetmek istemiyorum? Onu cesaretlendirmiş gibi değilim, değil mi? Buna kendimin sebep olduğunu sanmıyorum ama yine de ona bir şekilde yanlış bir izlenim vermiş olabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Yine de, birinden yanlışlıkla yanlış sinyaller almakla onu işine kadar takip etmek arasında büyük bir fark var.

"Otoparkta bir adam var," diyorum ve el bezini lavaboya bırakıp aceleyle banyoya giriyorum. Temiz gömleğimi giyerken telefonu yatağımın üzerine koymak zorunda kalıyorum ama sonra tekrar elime alıp aceleyle oturma odasına geçiyorum ki dışarıya bakabileyim.

Ricky yok.

"Tehlikeli biri mi?"

İsteyeceğim son şey polislerin olaya dahil olması. Belki bu aptalca ve daha sonra keşke onları arasaydım diyeceğim ama birinin iş yerine gelmek suç değil. Onlarla konuşmak istemek tutuklanmak için bir sebep değil.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum ama biraz ürkütücü. O benim eski oda arkadaşım ve sanırım sadece beni özlüyor. Sadece Luke'u almaya çalışmasını istemiyorum."

Bethany'nin sesi serttir. "Senin iznin olmadan kimse Luke'a ulaşamaz, tamam mı? Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Şimdi geri mi dönüyorsun?"

"Evet." Anahtarlarımı alıp kilidi açıyorum, sonra da ön kapıyı açıyorum, onun gelmediğinden emin olmak için aralıktan bakarken tereddüt ediyorum. "En kısa zamanda orada olacağım. Bu şekilde ayrılmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

"Sorun değil. Geri dön Tina, sonra da binaya yakın bir yere park etmekten çekinme. Bahsettiğin adamı görmüyorum ama kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum, tamam mı? Sadece geri gel."

"Olur, teşekkürler." Kapıyı kilitleyip arabama doğru koşuyorum. Aptalca geliyor, özellikle de burası benim evim olduğu için. Benim bahçem. Benim mülküm. Kimse kendi evindeyken korkmamalı ama yine de aklımı kemiren korkuya engel olamıyorum. "Teşekkür ederim Bethany," diyorum, vedalaşmamızı mümkün olduğunca uzatmaya çalışarak.

Onunla telefonu henüz kapatmak istemiyorum. Güvenli bir şekilde arabama binene kadar olmaz.

"Tabii ki. Sizi aramaya devam edeceğim ama dediğim gibi otoparkta kimseyi görmüyorum. Luke da Bayan Debbie ile iyi. Sadece dikkatli sür; işteki çocuklarının sana ihtiyacı var."

"Teşekkürler." Şimdi arabamdayım, kapı kilitli. Telefonu kapatıyor ve ben sertçe nefes veriyorum, titremelerini engellemek için iki elimle direksiyonu kavriyorum.

Ricky ile olan şu küçük şey mi? Kafasında her ne varsa? Bu onun sorunu, benim değil. Elbette sorununu işime taşıdığına birdenbire benim sorunum haline geliyor ama umarım artık gerçekten gitmiştir.

Değil mi?

Ama en azından Luke'un güvende olduğunu biliyorum. Önemli olan tek şey o.

Evimin önünden geri geri çıkıyorum ve yolun karşısındaki eve bir bakış atıyorum. Eloise'in arabası garaj yolunda, ki bu çok garip. Buraya taşındığımdan beri onu sadece garaja park ederken görmüştüm. Bir an için arabasını garaj yoluna çekmeyi ve sadece iyi olduğundan emin olmayı değil, aynı zamanda yaşadıklarımla ilgili biraz güvence almayı da düşündüm.

Ama yapmadım. Ellerimi direksiyonda sabit tutuyorum ve arabayı evinin önünden geçiriyorum, mahallenin dışına, Eloise'den uzağa.

Çünkü her ne kadar neler olup bittiğini onunla paylaşmak istesem ve destek olacağını bilsem de, bunu nasıl yapabilirim?

Onun gibi biri muhtemelen Ricky gibi biriyle hiç tanışmamıştır. Bunu anlayamaz.

Onun hayatı mükemmel, düzenli ve harika, benimki ise ona göre muhtemelen berbat görünüyor. Onunla arkadaş olduğum için mutluyum.

Onu bu çılgınlıkların içine sürüklememek için.

Kendi başımın çaresine bakabilirim. Şimdiye kadar bana yardım edecek kimse olmadan başardım ve bunun şimdi değişmesi için hiçbir neden yok.

W Küçükken bir keresinde annemle birlikte buranın kuzeyindeki eski baraj gölüne yüzmeye gitmiştik. Baharın başlarıydı ve su girilemeyecek kadar soğuktu.

Yazın yüzmeye giderdim ve pratik yapmadan bir havuz partisinde kendimi idare edemeyeceğimi biliyordum.

Küçük çiçekli bir bikiniyle suyun kenarında duruyordum. Yaz boyunca bana çok küçük gelmişti ama son zamanlarda kimse ikinci el mağazalarına bağışta bulunmamıştı, bu yüzden giymem gereken tek şey buydu. En azından, insanlar yazlık kıyafetlerini gözden geçirmeye ve uymayanlardan kurtulmaya başladığında, muhtemelen o zaman bana yeni bir tane alırdım, ama henüz değil.

Her şeyi örtmüyordu. Arkası yukarı doğru çıkıyordu. Kalçalarındaki fırfırlar belirgin bir şekilde *küçük bir kız çocuğuna aitti* ve ben genç bir kıza dönüşüyordum, ama elimizdeki buydu ve ayrıca orada sadece biz vardık.

Sadece annem ve ben.

Beline kadar suyun içindeydi. İkimiz de ayakkabı giyyorduk çünkü birinin ne zaman bir şişeyi kırıp camını suya bırakacağını asla bilemezsiniz. Göze alabileceğimiz son şey, birimizin kesilmesi ve dikiş için acil servise gitmek zorunda kalmasıydı.

Bu bir seçenek değildi.

Ayakkabılar öyleydi.

Ayakkabılar ve kalçalarında fırfırları olan küçük çiçekli bir bikini.

"Yapabilirsin!" diye seslenmişti bana sudan, sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi, donuyor olması gerektiğini bilmeme rağmen, kenardan bile titrediğini görebiliyordum. "Sadece atla ve yüz."

Ve yaptım da. Tekrar tekrar, yüzeye çıkarken ıslak saçlarım örümcek bacakları gibi tenime yapıştı, bikinim kirli suda kirlendi. Her seferinde

Suyun altına girdim ve başımın üzerindeki suyu hissettim, ciğerlerimdeki tüm hava dışarı itilmiş gibi hissettim, sanki sadece işe yaramaz çuvallar, göğsümdeki boş balonlar gibiydiler.

Şimdi de aynı şekilde hissediyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, dolabımın yanında yere oturuyorum. "O biliyor."

Tabii ki biliyor. Ben bir aptalım. Luke'un onun çocuğu olduğuna dair kanıtı görebileceği bir yere bıraktım ama endişelendiğim şey bu değil. Bundan daha fazlası, Luke'un onun çocuğu olduğu gerçeğinden daha fazlası, çünkü ikisini birlikte yürüyüşe çıkarken gördüğünde bunu anladı. Bu gerçeği bildiğimin kanıtı. Ona yalan söylediğimin.

Başından beri işin içinde olduğumu.

Panik boğazıma dolanıyor ve başımı arkaya yaslayıp ağzımı açarak bir çığlık atmayı bekliyorum.

Gelmiyor.

Kağıtlar çantamdaydı. Bu iyi bir şey olmalı, değil mi? Bu her şeyin yolunda olduğunu, Jared'in hiçbir şey bilmediğini kanıtlamalı ama biliyor ve bildiğini biliyorum çünkü kâğıtlar onları doldurduğum cepte değildi. Çantanın ana gözünde ydiler, zarf sanki yumruğuyla sıkılmış gibi biraz buruşmuştu, kendini durduramamıştı ve işte şimdi buradayız.

Ve o her şeyi biliyor.

Telefonuma uzanırken ellerim titriyor. Yapmak istediğim son şey onu aramak ama sesini duymak zorundayım. Jared mesajla yalan söyleyebilir, hepimiz söyleyebiliriz, her şey yolundaymış gibi görünebiliriz, ama onu dinler ve sesini duyarsam, neler olup bittiğini anlayabilirim.

Arama düğmesine basmak için kendimle savaşıyorum. Ama yapıyorum; sonra telefonu kulağıma götürüyorum. *Gerçek* telefonum, Ricky'ninki değil, gerçi o da hemen yanımda yerde duruyor çünkü muhtemelen ona ihtiyacım olacak, değil mi?

Sırada ne varsa onunla başa çıkmak için.

Çalıyor, çalıyor, sesi kulağımla alay ediyor ve Jared'in sesi açıldığında, mesaj bırakmamı söyleyen sakın bir mesajla telefonu kapatıyorum.

Ellerimi eteğime siliyorum.

"Ofisi," diye mırıldanıyorum, ekrana dokunarak. "Orada olmalı ve bana toplantıda olup olmadığını söyleyebilirler, çünkü bu mantıklı olurdu. Toplantıda olabilir ve bu yüzden telefonu açamıyor olabilir."

Numarayı ezbere biliyorum ama yine de yanlış arama ihtimaline karşı kayıtlı girişı buluyorum.

Bu sefer sadece iki kez çalıyor ve Alice telefonu açıyor. "JJones Halkla İlişkiler ve Pazarlama, ben Alice."

İyi, güvenilir Alice. Üç torun sahibi, saçları ağarmış ve beli sürekli genişleyen, işini tanıdığım herkesten daha fazla ciddiye alan Alice. Bana her şeyin yolunda olduğunu, Jared'in sadece bir toplantıda olduğunu söyleyecek ve ben de ona inanacağım, çünkü o Alice.

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Alice, merhaba. Bu Eloise."

"Bayan Jones." Sesi ilkel. Düzgün. "Sizin için ne yapabilirim?"

Daha da rahatladım. Bu çok gündelik, çok sıradan bir şey. Çok normal.

Burada göreceğ bir şey yok, millet. Sadece ilerleyin. Bir şeyler döndüğünü düşünebilirsiniz, ama yanılırsınız.

"Jared'i arıyorum ama telefonunu açmıyor. Bu sabah telefonunun düzgün çalışmadığından bahsetmişti, o yüzden çalıp almadığını bile bilmiyorum. Buralarda olup olmadığını biliyor musun?"

Hafif bir duraklama. Eğer dinlemiyor olsaydım bunun bir duraklama olduğunu bile fark etmeyebilirdim, ama orada ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Kendisi şu anda ofis dışında, Bayan Jones. Ona bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

Düzgün düşünmek benim için çok zor. Parmaklarımı uyluğuma batırıyorum, acı beni topraklamaya yardımcı oluyor.

"Aslında onunla bir yerde buluşmam gerekiyor. Bu çok önemli. Nereye gitti?"

Lafı dolandırmak yok, kocamla planlarım yokmuş gibi davranmak yok. Alice Jared'in nerede olduğunu biliyor ve bana söylemesi gerek.

"Bayan Jones - "

"Alice, Jared ona bir şey verebilmem için bugün buluşmamızın şart olduğunu söyledi. Nerede olduğunu bilmiyorum ama ona ulaşmam gerektiğini biliyorum. Bağlanamamamızın sebebi olmak istiyor musun gerçekten? Eminim bana ihtiyacım olan bilgiyi vermeyi reddettiğini duymak hoşuna gidecektir."

Sessizlik. Sonra bir iç ekiş. "Brett Larch'ın ofisinde."

Brett Larch?

Kusacağım.

"Teşekkür ederim. Şimdi onunla buluşmak için oraya gidiyorum." O cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapatıyorum. Bu haber karşısında ıglık atmak istesem de, kaçmak istesem de

Bunu yapamam.

Şehirdeki herkes Brett Larch'ı tanır.

O buradaki en iyi avukattır.

Az önce kullandığım telefonu yere bırakırken ellerim titriyor. Bir an tereddüt ettim, ne yapacağımı bilemiyordum ama bir şeyler yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Telefonu açarken elim kendi kendine hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Ricky'nin telefonu.

I Telefon çaldığında yataktayım ve görmezden gelmeyi çok istesem de bu benim kişisel telefonum değil. Eloise'in telefonu.

Yorganımı da kendimle birlikte çekerek yuvarlanıyorum, sonra yatağımın başucundaki masadan onu alıyorum. Baş parmağımla açtım. Hoparlöre ver.

"Ne?" Tina'yla değil de onunla konuştuğum için içimi bir öfke kaplıyor.

Bugün işten çıkarken çok üzgün olduğu belli olan Tina. Tina, onunla konuşmak için orada beklememe rağmen bana veda etmeden arabasını sürüp gitti. Eski bir arkadaşım arayıp dikkatimi dağıtmasaydı, onunla arabasına kadar yürüyebilir, hatta belki onunla birlikte sürebilirdim. Uzanır, elimi kalçasına koyar, arabayı sürerken oradaki kasların hareketini hisseder ve ikimizin birlikte olmamız gerektiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilirdim.

Ama daha da önemlisi, o da bir yolunu bulacaktı.

Gerçi şimdi onu görmek sadece bir anı ve kuzenimin sesi havayı doldururken bile ona tutunuyorum. Sözleri tiz ve ısırmacı, dinlerken irkiliyorum. Derime bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

"O biliyor. Ricky, Jared biliyor. Avukatın ofisinde, yani muhtemelen boşanma davası açacak ama onu durdurmalıyım. Bunu bitirmek zorundayım."

Sessizim. Gözlerimi kapattığımda onu görüyorum, Tina'yı görüyorum ve burada olmamasından hiç hoşlanmıyorum. Eloise'in Tina'dan bahsedecek olması hiç hoşuma gitmiyor.

"- Plan, Ricky. Vakit geldi."

Sessizim. Bu iki kelime o kadar ağır ki, sanki biri oraya bir kaya parçası koymuş ve beni ağırlaştırıyormuş gibi göğsüme baskı yapıyor ve pozisyonumu değiştirip baskıdan kurtulmak istiyorum, ama bunu yaptığımda hiçbir şey değişmiyor.

"Ricky, orada mısın?"

Başımı sallıyorum. Beni göremeyeceğini unutma. "Buradayım, Eloise." Günlüğüm yanımda, yazdığım sayfaya kadar açık. Onu alıp defterden koparıyorum, sonra bir yanıt beklerken kâğıdı parçalıyorum.

Çöp, çöp, çöp, hepsi çöp; hepsinin sonu oraya varacak. Yumruğumu parçaların etrafında sıkarak onları sıkı bir top haline getiriyorum.

"Plana devam etmeni istiyorum. Planın ilerisindeyiz. İkisinin tekrar birlikte halkın karşısına çıkmasını çok istedim, insanların onları daha fazla görmesini sağlamak istedim, böylece her şey doruğa ulaştığında herkes parmağıyla beni değil onu işaret edecek."

Tina'ya doğru.

"Doğru." Göğsümdeki kayaya karşı mücadele ederek doğruluyorum. Bunu yaparken nefesim sert patlamalar halinde geliyor.

"Onun telefonuna ihtiyacım var," diye devam ediyor Eloise. "Ona mesaj atıp ilişkinin bittiğini söyleyebilmem lazım. Polis bunu görecek, onunla ilişkisini bitirdiğini ve kadının çıldırıp onu öldürdüğünü görecek."

"Telefonu, tabii." Hâlâ ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Düşündüm ki -

"- daha fazla zaman harika olurdu, ama hareket etmeliyiz. O biliyor, Ricky." O biliyor. O biliyor. Biliyor. Eloise'in gerçekleşmesinden korktuğu tek şey gerçekleşti ve Jared gerçeği biliyor ve şimdi planın son parçasını uygulamak bana bağlı olsa da - *ne olacağını düşündün, Tina'ya ne olacağını düşündün, planı başından beri biliyordun, yine de imzaladın, adını o kolay para için noktalı çizgiye koydun, değil mi? Ve hiçbir şeyi düşünmedin.*

düşünmedim -

"- suç onun üzerine atılmalı." Eloise şimdi fısıldıyor ama kelimeleri tıslayarak söylüyor ve ben onların telefonda yılan gibi çıkıp boynuma dolandığını hayal ediyorum. "Bunu görüyorsun, değil mi? Hâlâ görüyor musun? Herkes Tina'ya bakmalı. Bunun için suçlanmalı."

"Tamam."

Konuşmayı kesmesini istiyorum. Hala bir şeyler hakkında gevezelik ediyor.

ve onu dinlemem gerektiğini biliyorum, böylece kendi planımı yapabilirim, ama

Tek görebildiğim Tina olduğunda odaklanmak gerçekten zor ve ne yapacağımı bulmam gerekiyor. Aklımı toparlamak benim için çok zor ve bana sürekli sorular soruyor, sürekli sözümü kesiyor, bana aptalmışım gibi şeyler soruyor, -

"- Anladınız mı? Zaman çizelgesini anladığınızdan emin olmam gerekiyor."

"Tabii ki."

"Emin misiniz? Tekrar üzerinden geçebiliriz." Sesinde panik var.

Sesim gayet sakin geliyor.

"Her şeyi anlıyorum." Ve anlıyorum. Hayatımda ilk kez, Eloise'le bu planı *yaptığımızdan* beri ilk kez - *gerçi planı o yaptı, değil mi, sen sadece imza attın, parayı aldığın sürece her türlü silahı taşımaktan ve ne gerekiyorsa yapmaktan mutluluk duyan gönüllü bir asker olarak* - ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

"Güzel. O zaman yarın buluşur ve bu işi hallederiz, planı yaparız ve onun telefonuna ihtiyacım var, bunu unutma Ricky. Bunu unutamazsın."

Benimle her zaman aptalmışım, bu dünyadaki hiçbir şeyi anlayamazmışım gibi konuşuyor ve bu huyundan nefret ediyorum.

"Sonra para," diye devam ediyor, sanki burada düşünmüyormuşum gibi, sanki kafamda bir şeyleri çözmeye çalışmıyormuşum gibi. "Senin paran sonra gelecek. Her şey yoluna girdikten ve hepsi benim olduktan sonra. Anladın mı?"

Çok fazla şey anlıyorum. Onun asla anlayamayacağı şeyleri. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek için beklemek zorunda kalacağı şeyler, sonra aklını sarmaya çalışacak.

"Tabii ki."

"Tamam. Yarın konuşuruz. Telefonunu y a n ı n d a tut, Ricky. Bunu mahvetme."

Kapatıyorum. Ayağa kalk. Gerin. Kağıt parçalarını her zamanki gibi çöpe atabilmek için elimde tutuyorum.

Sonra yatak odamın kapısından çıktım. Dairenin dışına.

Arabama doğru.

Telefon olmadan.

A Luke'u kalçamdan tutup kaldırırken dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Her geçen gün daha da büyüyor ve eskiden onu kucağıma alıp sallayabiliyorken artık yoruldum. Gerçek Ricky daireye taşındığından beri her gün biraz daha fazla yorulduğumu düşünüyorum.

Ve şimdi, kendi başımıza olmamıza rağmen, hala yorgunum.

Ama en azından artık kusmuk gibi kokmuyorum ve en azından Bethany haklıydı ve Ricky burada değil.

Yine de ikimizi otoparkın karşısına geçirirken hızlı davranıyorum. Başım dönüyor ve Bethany'nin bana binaya yakın bir yere park etmemi söylediği için minnettarım, böylece arka tarafa kadar yürümek zorunda kalmıyorum. Arabaya ulaşıyoruz ve ben anahtarı karıştırırken Luke'u ayağa kaldırıyorum, hâlâ elini tutuyor.

"Bugün parka gidelim mi?" Elimi sıkıyor ve bana bakıyor. Yüzünde umut o kadar net okunuyor ki ona hayır dediğim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim.

"Bugün olmaz dostum," diyorum ve tüm kapıların kilidini açmak için düğmeye basıyorum. "İçeri gir ve seni eve götürüyim. Biraz patlamış mısır yapalım ve çizgi film izleyelim, ne dersin?"

Evet ve içeride kalabiliriz, ön bahçeden uzakta, Ricky'nin tekrar evimin önünden geçmeye karar verme ihtimalinden uzakta. Perdeleri çekeriz, böylece ekranda ne olduğunu daha iyi görebiliriz, ama aynı zamanda kimsenin evin içini görmesini de imkansız hale getiririz.

Alt dudağı titriyor ama araba koltuğuna tırmanıyor. "Ama park."

"Biliyorum." Onu güzelce ve sıkıca bağlarken onun tarafında olduğumu göstermek için yüzümü buruşturuyorum. "Ama yağmur yağacak ve bence çizgi filmler eğlenceli. Sen ne düşünüyorsun?"

Luke iç geçiriyor ve ben de onun tiyatrosunu görmezden gelerek sürücü koltuğuna oturuyorum.

İstediği kadar üzülebilir. Parka gitmeyi ve muhteşem havanın tadını çıkarmayı ne kadar istesem de, planıma uymasını sağlamak için ne gerekiyorsa oğluma dişlerimin arasından yalan söyleyeceğim. Sonuçta anne olan benim ve en başta benimle tartışmaması gerekiyor ama hepimiz çocukların ne kadar küçük olduğunu biliyoruz.

Yolu yarılamiştık ve Luke tekrar konuşana kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"*Bunny Racer.*"

Dikiz aynasından ona bakıyorum. "İzlemek istediğin şey bu mu?"

Başını sallıyor. Sanki beynimizi çürütmek için kullanacağımız program hakkında onunla tartışacakmışım gibi kollarını kavuşturmuş ve çenesini meydan okurcasına kaldırmış.

"Tamamdır."

Bir süre daha sessiz kaldı. Bir daha konuştuğunda, garaj yoluna giriyorduk.

"Ve dondurma."

"Tabii ki." Park ediyorum. Tüm aynaları kontrol ediyorum. Araba hâlâ çalışıyor ve Ricky'nin burada olmadığından emin olmak için etrafımıza bakarken altımda gürllediğini hissediyorum. "Dondurma, patlamış mısır ve *Bunny Racer.* Ama içeride kalmak zorundayız."

"Tamam." Kemerini benden daha hızlı çözüyor ve benimle verandaya kadar yarışıyor. Onu içeri almak için kapının kilidini açarken kalbim küt küt atıyor. Onu takip etmeden önce etrafıma bir kez daha bakıyorum.

Mahalle sessiz. Boynumun arkasında bir karıncalanma hissi var, oradaki deride bir sıkışma, bana yavaşlamam, acele etmem, etrafa gerçekten bakmam ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmam gerektiğini söylüyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Yolun her iki yönüne de baktım. Araba yok, komşu yok. Köpek gezdiren ya da bebek arabası iten kimse yok. Gerçekten de dünyada sadece Luke ve ben kalmışız gibi hissediyorum ve bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Ama daha yakından bak.

Ön kapıdan çıkıp verandaya doğru yürüyorum ve kendimi toparlamak için bir anlığına parmaklıklara yaslanıyorum. Ricky burada değil ve bu da bir an için yavaşlayıp hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olabileceğim anlamına geliyor.

Evimde bir şey yok. Yolda bir şey yok.

Gözlerimi kaldırıyorum ve Eloise'in evine bakıyorum. Güneş arkasından batıyor ve gözlerimdeki ışık beni elimi kaldırıp onu engellemeye zorluyor. Yapıyorum, ama araba yolunda bir şeyin parıltısını görmeden önce değil.

Bir araba. Ama herhangi bir araba değil. O arabayı tanıyorum.

Ben *Ricky*.

"Ne yapıyorsun orada?" Parmaklıkların üzerinden daha da eğilerek gözlerimle evde herhangi bir hareket belirtisi arıyorum. Sanırım evime kolayca ulaşabilmek için oraya park etmiş olabilir ama bu delilik, değil mi? Ricky gibi akıl sağlığına çok gevşek bir şekilde tutunduğu belli olan biri bile benim evime gelmek için komşunun evine park etmez.

Arabayı garaj yoluna çekmişti. Ön tarafa doğru yürüdü. Ama eminim bu onun arabası.

Bir an için Eloise'i arayıp Ricky'nin orada olduğunu haber vermeyi düşünüyorum. Evinin önüne park etmiş olması ya da onu nereden tanıyor olabileceği konusunda aklıma tek bir iyi neden gelmiyor ama sonra kendimi durduruyorum.

Paranoyak olmam, birinin beni gerçekten yakalamaya çalıştığı anlamına gelmez. Ricky'den hoşlanmamam, başkasının da hoşlanmayacağı anlamına gelmez. Apartmanda sürekli Eloise hakkında konuştuğumu duydu ve kendisi de bir ev satın almak için Eloise'e ulaşırsa hiç şaşırman.

Evet, doğru.

Çenem gergin. Ne yapacağımı düşünürken dişlerimin birbirine çarptığını hissedebiliyorum.

Ya

p. Arkamda, paravan kapı çarparak açıldı.

"Anne, *Bunny Racer* zamanı!" Luke elimi tuttu ve çekiştirdi.

beni eve geri çekmek için. Onunla gitmeliyim.

Caddenin karşısına bakmayı bırakmalı, orada neler olup bittiği hakkında endişelenmeyi bırakmalıyım.

Bu beni ilgilendirmez.

Yine de...

Bunny Racer'a bir bölüm vereceğim, sonra tekrar kontrol edeceğim. Eğer Ricky hala oradaysa - ve *Ricky bile olmayabilir, değil mi? O arabaya sahip olması, o arabaya sahip olan herkesin Ricky olduğu anlamına gelmez* - o zaman Eloise'i arar ve bir ziyaretçisi olduğunu bildiririm.

Bana gülecek. Bana zaten bildiğini söyleyecek. Mahallede olup bitenler hakkında endişelenmeyi bırakmamı söyleyecek ama ben yine de biraz daha iyi hissedeceğim.

"Tamam," diyorum, gözlerimi sokağın karşısındaki evden ayırarak. Her zaman büyüktü ve benim evime kıyasla daha küçük hissettirirdi, ama bugün sanki belirliyormuş gibi geliyor. Nefes alıyormuşum gibi. Evime bakan kocaman, karanlık bir monolit, gölgesini üzerime düşürüyor.

Tüylerim diken diken oldu. Daha önce üşüdüğümü sanıyordum, gergin olduğumu sanıyordum ama nasıl hissettiğimin şu anda nasıl hissettiğimle hiçbir ilgisi yok.

"*Bunny! Racer!*" Luke ayağını yere vuruyor.

Normalde onu düzeltir ve duygularını nasıl daha iyi ifade edebileceği hakkında konuşurdum, çünkü kimse etrafında ayağını böyle yere vuran küçük bir çocuk istemez, ama şimdi beni eve sürüklemesine izin veriyorum. Güvenli olup olmadığını iki kez kontrol ederek kapıyı arkamdan kilitliyorum.

İkimiz de güvenle içeri girdiğimizde içimi bir rahatlama kaplıyor. Yine de bir şeylerin yolunda gitmediği düşüncesinden kurtulamıyorum. Olduğumdan daha fazla endişelenmeliydim.

Sokağın karşısındaki evde normalde olmayan bir karanlık var.

Silkeleniyorum. Söz verdiğim gibi mikrodalgada patlamış mısır.

Luke'la kanepeye oturduğumda, küçük evimizde *Bunny Racer* bangır bangır çalarken, kendimi daha iyi hissetmem gerektiğini düşünüyorum ama hissetmiyorum. Bir bölüm saf küçük çocuk eğlencesi ve çizgi film saçmalığı aklımı başımdan alacak. Her şey yoluna girecek - her şeyin yoluna girdiğinden emin olana *kadar verandaya geri adım atmayacağım*.

Yarım saat.

Hepsi bu kadar. Orada garip bir şeyler olsa bile, yarım saat içinde daha kötüye gidemez.

Jared bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. Konuşmayalı yıllar oldu, onu sersemletip susturmayalı yıllar oldu ve itiraf etmeliyim ki kuzenimin kocasından hoşlanıyorum. Böyle daha iyi, ağzı açık ama konuşmuyor, gözleri bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için sabırsızlanıyormuş gibi bana kilitlenmiş. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var, ama bu eninde sonunda kaybolacak.

Açık ve görmeyen.

Ona doğru eğildim ve ürkmeyince yanına, fayans zemine oturdum. Fayans soğuk ama bacaklarıma iyi geliyor. Sıcak, çok sıcak ve soğuk bir duş almak ya da bir bira içip biraz rahatlamak istesem de, Eloise evde bira bulundurmuyor, sadece şarap ve viski bulunduruyor ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için hareket etmeye devam etmem gerekiyor.

"Hadi Jared," diyorum, eğilip koltuk altlarından tutarak. Cevap vermiyor, gerçekten vereceğini düşündüğüm gibi değil, gerçi kalkıp benimle arabama kadar yürümesi iyi olurdu, böylece onu terlemeden buradan çıkarabilirdim, ama bana yardım etmiyor ve yerinden kımıldamıyor.

Kan vücudunun etrafından akıyor, kırmızı sıvı fayansların arasındaki derzde düşündüğümde daha hızlı akıyor, bir örümcek ağı gibi yayılıyor.

Bu düşünce beni kıkırdatıyor ve sesi içeride tutmak için elimi ağzıma kapatıyorum, sonra burada kimsenin olmadığını, istediğim kadar gülebileceğimi hatırlıyorum. Eloise ve Jared beni durduramıyor ve ses içimden çıkıp beyaz minimalist mutfaklarında yankılanırken kıkırdayarak başımı arkaya atıyorum.

Sonra duruyorum.

Hâlâ yapacak işlerim var ama şimdi Jared'i arabama götürme düşüncesi eskisinden daha ürkütücü. Çok fazla kan kaybediyor ve bu onu daha hafif yapmalı, değil mi? Bunun onu taşımayı ya da sürüklemeyi kolaylaştırması gerekmez mi? Ama yine de az önceki kadar ağır.

Onu gönülsüzce çekiştiriyorum, sonra buzdolabına doğru yürüyorum ve çekip açıyorum. Acıktım ve susadım ve Eloise'in her zaman yemek artıkları ve köpüklü suyu vardır. Zengin insanlar alkol almadıkları zaman bunu içerler, değil mi?

Köpüklü su mu?

"Siyah ahududu," diyorum, bir kutu alıp kapağını açıyorum. Gazoz gibi köpürüyor ve ağzım rom ve kola için sulanıyor ama sonra bir yudum alıyorum. Tükürüyorum. Kutuyu buzdolabına geri koyuyorum.

İğrenç.

Zengin olduğumda, her şey bittiğinde ve Eloise onu aldatan aptal kocasına yardım ettiğim için bana hak ettiğim parayı verdiğinde, Tina ve ben ne istersek içebiliriz. Ben köpüklü su istemeyeceğim, bu kesin, çok baharatlı, ama o isteyebilir ve bu sorun değil.

Tina.

Mutfaktan pencerelere doğru yürüyorum. Ayakkabılarım fayansın üzerinde gıcırıyor ve arkamda ayak izleri bulduğumda şaşırmadan aşağı bakıyorum.

Her yeri izliyorum. Bunu temizlemek tam bir kabus olacak.

Bu düşünce kalbimi hızlandırıyor. Yapabileceğim hiçbir yol yok, yapabileceğim hiçbir yol yok -

Ama Eloise yapacak, çünkü *plan bu*, sonra o mutlu ve zengin olacak, ben zengin olacağım ve Tina Jared'i öldürdüğü için hapiste olacak ve -

Düşüncelerimi durdurmak için başımı sallıyorum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bu onun planı. Bu eski plan, benim bulduğum yeni plan değil. Tina hapse girmeyecek. Tina benimle yaşayacak. Eğer hapse girerse benimle yaşayamaz, bana aşık olamaz ve ben de bunun olmaması için ne gerekiyorsa yapmalıyım."

Jared'a doğru yürüdüm. Bıçak hâlâ karnına saplanmıştı ve onu çekip çıkardım. Kesiğin etrafında kan birikiyor - *bu adamın içinde daha ne kadar kan var* - ve sonra bıçak elimde ve tıpkı ilk düştüğünde olduğu gibi onun üzerinde duruyorum, sadece bu sefer *planı hatırlıyorum*.

Onu evden dışarı çek. Onu Tina'nın evine götür. Onu orada öldür ki polis ona şüpheli gözüyle baksın.

Eloise'e telefonunu ver. Tina'ya ondan *ayrılıyormuş* gibi mesaj atsın - *sanki Tina'dan ayrılacak biri aptal olmalı* - ve sonra Jared'in bir keresinde *optik* ve şirketinin her zaman en iyi şekilde sunulduğundan emin *olmak için ondan ayrıldığını* hatırlıyorum ve bacağıma geri savurup tam kaburgalarına tekme atıyorum ve ayak parmağım yan tarafına batıyor, yumuşak ve rahatlatıcı bir his.

Nerede kalmıştım?

Eloise'e telefonunu ver ki Tina ondan ayrıldığında bunu öfkeyle yapmış gibi gösterebilsin. Ama şimdi gidip onu Tina'nın mutfağında değil, kendi mutfağında öldürdüm ve çok fazla kan var ve onu tepeden aşağıya ve caddenin karşısına nasıl geçireceğimi bilmiyorum.

"Merhaba Tina, bu cesedi getirip mutfağına koymama izin ver, sonra kuzenim Jared'in cinayetini senin üzerine yıkacak ve o ve ben tüm parayı paylaşacağız, böylece sonsuza dek mutlu yaşayabileceğiz, Jared olmayacak, sen olmayacaksın ve Luke olmayacak, ama *plan bu*."

Eloise planı şimdiden bozduğum için bana çok kızacak. Bacaklarım güçsüzleşiyor ve yol veriyor. Yere yığılırken, kandan uzak durmak için elimden geleni yaparak geri çekiliyorum.

Eloise bu kadar kanı nasıl temizleyecek?

Jared'i dışarı sürükleyebilirim. Onu arabama bindirip yolun karşısına geçirebilirim ama Tina beni içeri almaz, bu şekilde olmaz, polisi arar ve ona kötü biri olmadığımı, sadece Eloise'in benden istediğini yaptığımı söylememe fırsat vermez ve bunu ona yapamam, o bu kadar tatlı ve mükemmelken olmaz.

Elimde bir şey var ve bıçağın hâlâ orada olduğunu görünce şaşırarak yere bakıyorum.

Ondan kurtulmalıyım. Ayağa kalkıp aceleyle mutfığa geçiyorum. Çöpü açıyorum. Bir an bıçağı oraya atıp bu şekilde kurtulmayı düşündüm ama bu aptalca, polis çöpe bakacak ve Jared'i öldürdüğümü anlayacak.

Hayır, hayır, hayır, doğru yap. Doğru yapmam gerektiğini, dikkatli olmam gerektiğini bilecek kadar polis şovu izledim.

Bıçağın sapını silmek için orada asılı duran havluyu aldığım da fırının üzerine kan bulaşıyor.

Temizlenecek daha çok kan var.

Ama şimdi bıçağın sapı temiz. Havluyu bırakıp yavaş bir daire çizerek bıçağı koyacak bir yer arıyorum. Eloise'i incitmek istememiştim ama

Tina'yı incitmek istemiyorum - *Tina'yı incitemem* - bu yüzden yukarı koşuyorum. Altında beyaz halısı olan merdivenlerden yukarı.

Ayak parmağım bir basamağa takılıyor ve destek almak için duvara tutunarak yana düşüyorum. Çerçevesi resimler yere çarpıyor, ama kendimi geri itiyorum, onları daha sonrası için orada bırakıyorum.

Temizlenecek bir pislik daha.

Çok fazla dağınıklık var ve artık zamanım yok, ne bana ne de Eloise'e zamanım var çünkü biliyorum ki şimdi evi terk edersem ve tüm bunları ona bırakırsam, hepsini açıklayamayacak, ama evi terk etmezsem ve hepsini kendi başıma temizlemeye çalışırsam, zamanım tükenecek ve Tina'ya asla sahip olamayacağım.

Ve bunların hepsi Tina için.

Bıçağı banyo lavabosuna attım. Üzerinde hala kan var, sadece bir leke ve musluğu açıp sıcak suyun bıçağın üzerinden akmasına izin veriyorum.

Kapat şunu.

Şimdi de musluk kolunda kan var.

"Düşün, düşün, düşün," diyorum. Bir yumruk yapıyorum ve kafamın yan tarafına vuruyorum. Bazen orada gevşemem gereken düşünceler oluyor, onları saklandıkları yerden çıkarmaya çalışıyorum ki tekrar anlam kazanabilsinler.

Ama şu anda hiçbir şey yok, hiçbir şey yok, sadece boşluk ve panik var ve lavabonun kenarına tutunup suyu tekrar açıyorum ve yüzüme sıçratıyorum.

Şimdi de lavaboda kan var.

Her yerde kan var. Hala ellerimde, gömleğimde, kollarımda ve pantolonumda ve lavaboya eğildiğimde gömleğim ona değiyor ve kırmızı kan beyaz tezgaha bulaşıyor ve onu silmeye çalışmak için kabarık beyaz bir banyo havlusu alıyorum, ama şimdi havlu kırmızı ve aşağıda hala bir havuz var, Hala derzin içine sızıyor ve onu çıkarmak için çamaşır suyuna ihtiyacım olacak çünkü sadece el sabunuyla kanı derzden çıkarmanın bir yolu yok, o kadar aptal değilim, bunu herkes biliyor, ben bile, her yere kan bulaştırmaya devam etmeme rağmen.

Kendime tekrar vurdum. Aynaya baktım.

Buradan çıkmam lazım. Kimsenin bunu Tina'nın yaptığını *düşünmediğinden* emin olmalıyım çünkü Tina bunu *yapamaz*, o çok iyi, bu yüzden buradan gideceğim, anahtarlarımın mutfak tezgahının üzerinde nerede olduğunu hatırlıyorum, onları alacağım ve gideceğim, ve Eloise bu pisliği temizleyebilir, umurumda değil, yapmayacak

Alacağı parayı benim almamı istiyor, muhtemelen benim yarımı benden saklayacak, ama Tina, Tina, Tina'ya sahip olacağım ve şu anda tek istediğim bu.

Merdivenlerden aşağı koşuyorum. Resim çerçevelerinin kırık camları ayakkabılarımın altında çıtırdıyor, ama anahtarlarımı alıp arabama binene kadar yavaşlamıyorum ve çok üzgünüm Jared, orada kanlar içinde yatacaksın ve şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü planlar değişiyor ve Eloise bana çok kızacak olsa da bunu değiştirmek zorundaydım.

Hâlâ kan içinde olduğumu fark ettiğimde kasabaya giden yolu yarılamıştım. Kenara çekiyorum, bir benzin istasyonunun yan tarafına park ediyorum ve kapıdan elinde çöreklerle çıkan bir polis memuru var, gerçekten kürekle yiyor ve koltuğuma gömülüyorum.

Kokumu alabilir mi? Jared'ın kanının kokusunu? Muhtemelen hayır, camdan değil, ama yine de batıyorum ve sonra Jared'i terk etmenin yeterli olmayacağını, Eloise'in oraya varıp telefonunu alacağını ve Tina'nın üzerine atmaya çalışacağını fark ediyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Eloise'in telefonunu değil. Gerçek telefonumu.

"Kuzenim bana kocasını öldüreceğini söyledi." Cevap veren kadına kelimeleri hızlıca sıralıyorum ve sesi hoş, konuşmak isteyeceğim, neler yaşadığımı anlayacak biri gibi gelse de ona konuşma fırsatı vermiyorum. Eloise'in adresini söyledim. Adını söylerim. "Acele etseniz iyi olur," diyorum.

Sonra telefonu kapattım.

Otoparkın etrafına bakın. Herkesi izle.

İzlemede iyiyimdir.

Polis yürümeyi bırakır. Başını omzuna, tam orada duran ve kulağına fısıldayan bir arkadaş gibi duran küçük radyosuna doğru eğiyor.

Sonra arabasına koşuyor.

Ricky telefonunu açmıyor ve eğer kuzenimi tanıyorsam, bu muhtemelen aptalca bir şey yaptığı anlamına geliyor. Zaten iki mesaj bırakmıştım, bu yüzden sesli mesajın açıldığını duyduğumda telefonu kapatıyorum.

"Neredesin sen?" Kendimi rahatlamaya zorlamadan önce direksiyonu olabildiğince sıkarak mırıldanıyorum. Sonra üç derin nefes alıyorum, görünüşe göre hissettiğiniz stresten kurtulmanıza yardımcı olacak sihirli sayı ve ana yoldan onun boktan küçük dairesine doğru dönüyorum.

Eğer telefonlarıma cevap vermek istemiyorsa, o zaman gelir ve onunla yüz yüze konuşurum. Telefonuna cevap vermek zorunda değil ama kapısına cevap vermek zorunda. O açmazsa, oda arkadaşı açacaktır.

Penny

mi?

Patrice?

Paula.

Sitenin otoparkı şaşırtıcı bir şekilde dolu, bu yüzden hemen bir engelli alanına çekiyorum, acil durum flaşörlerimi açıyorum ve aceleyle dairesine çıkıyorum. Bu metal merdivenin şimdiye kadar nasıl yıkılmadığı beni aşıyor, ama dayanıyor ve kapıya ulaşıyorum, vurmadan önce sadece bir an duraklıyorum.

"Ricky! Seninle konuşmam lazım!"

Sessizlik var ve ben öne eğilip kulağımı kapıya dayayarak içeride neler olduğunu duymaya çalışıyorum. Televizyon sesi gibi sesler duyuyorum ama kimse gelmiyor.

"Ricky!" Tekrar vuruyorum, yumruğumun yanıyla kapıya olabildiğince sert vurarak ona ulaşmaya çalışıyorum. "Buraya gel!"

Bu sefer kulağımı kapıya dayadığımda ayak sesleri duyuyorum. Muzaffer bir edayla geri çekildim, kuzenime kapıyı açmadığı için fırça atmaya hazırdım.

ama kapı durmadan önce birkaç santim açılıyor.

"Ne istiyorsun?" O kadın, Paula, kuzenim değil ve ben hayal kırıklığımı yutuyorum.

"Ricky ile konuşmam gerek," diyorum sesimi sakın tutmak için elimden geleni yaparak. Gerçekte ise gecikmeye neden olduğu için ona bağırarak istiyorum. "Telefonuna cevap vermiyor."

"Burada değil," diye cevap vermekte gecikmedi, ancak neden zamanında kapıya ulaşamadığını bilmiyorum. "Yatak odasında telefonu çalıp duruyor ama açmıyor."

"Belki de banyodadır." Bir elimi kapıya koydum, iterek açmaya hazırdım. "Gelip onu arayayım."

Ben içeri girmeye çalışırken bile başını sallıyor, ama kapının zinciri var ve ona takılıyor.

"Lütfen," diyorum taktiğimi değiştirerek. "Onunla gerçekten konuşmam gerek." "O burada değil," diye tekrarlıyor. "Güven bana. Daha önce telaş içinde ayrıldı ve geri dönmedi, bu yüzden nerede olduğunu bilmiyorum."

Cebimden telefonumu çıkarıp numarasını çevirirken sadece yarı yarıya dinliyorum. Kulağımda çınlıyor.

Ve daireden.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Sana söyledim. Bütün gün çaldı durdu. Şimdi, eğer fazladan odamızı kiralamak istemiyorsan, sana veda etmek zorundayım."

Ama kapıyı kapatmadan önce durdu. Bana baktı. Parmaklarını şıklatmasını içim acıyarak izliyorum.

"Seni tanıyorum," diyor ama başka bir kelime daha söyleyemeden başımı sallayıp kapıdan uzaklaşıyorum.

"Üzgünüm, sadece o surata sahibim."

"Hayır, öyle değil." Kapıyı yarıya kadar kapatır, böylece zinciri çözüp tekrar açabilir. "Biliyorum! Sen de buradaydın. Tina'yı buradan çıkarıp yeni evine taşımaya yardım etmeye geldin. Sen onun arkadaşısın. Emlakçı." Duraklar; sonra gözleri kısılır. "Ama Ricky'yi aramaya çalışarak ne yapıyorsun?"

"Bir ev satın almak istiyor. Bu öğleden sonra buluşacağız ve ona ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Endişelendim," diye yalan söylüyorum. Yine de, yalan kulağıma hoş gelse de, ondan uzaklaşıyorum. Beynim bana bağırıyor

İkimizin arasında mümkün olduğunca fazla mesafe açmak için dönüp koşuyorum ama inişte donup kalıyorum.

"Ricky mi? Ve sen ona yardım mı ediyorsun? Gerçekten mucizeler yaratıyor olmalısın." Rahatlıyor, kapının pervazına yaslanıyor. "İstersen onu aramaya geldiğini söyleyebilirim. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır, eminim."

O telefona gerçekten ihtiyacım var. Ricky burada bıraktı ve içimde şu anda aptalca bir şey yaptığına dair korkunç bir his var. Ondan almam lazım.

"Onun telefonunu almamın bir yolu var mı?" Şu anda terliyorum ve aklı başında hiçbir insanın başkasının telefonunu almama izin vermeyeceğini biliyorum. "Böylece toplantımıza geldiğinde telefonu ona verebilirim. Bazen ne kadar dağınık olabildiğini biliyorsun."

Duraklıyor. "Gerçekten taşınmasına yardım edebileceğini düşünüyor musun?" Sesinde bir kuşku ve umut notası var ve ben buna tutunuyorum.

"Kesinlikle." Sanki ona güveniyormuşum, yakın arkadaşmışız gibi öne doğru eğildim. "Aramızda kalsın, sanırım onun için mükemmel bir yer buldum. Tina'nın söylediğine göre, ondan uzaklaştığı için çok mutluymuş. Sorun değil.

aynı şekilde hissediyorum. Tamamen anlıyorum."

Ve biliyorum. Kuzenimin nasıl biri olduğunu biliyorum ve bu kadını, telefonunu çalıp bana vereceği anlamına gelse bile, onu evinden çıkarmak istediği için zerre kadar yargılamıyorum.

"Bir saniye bekle," dedi ve koridorda kayboldu. Bir dakika sonra geri döndü ve ona aldığım ocağı uzattı. "Onu buradan çıkarırken iyi şanslar. Ciddiyim. Belki bir gün ev almama yardım edebilirsin."

Şüpheli. "Tek yapmanız gereken beni aramak! Sana yardım etmek isterim." Telefonunu çantama atıyorum. "Ve bunun için teşekkürler. Bunu aldığından emin olacağım ve onu en kısa zamanda yakandan düşüreceğim."

Şimdi bana sırtıyor, tamamen rahatlamış, sanki iki arkadaş yakalıyormuşuz gibi Yukarı.

"Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin. Cidden. Parasını ödüyor. Kira, o sadece..."

"Ürkütücü mü?" Teklif ediyorum. "Erkeklerin nasıl olabileceğini bilirsin, ama endişelenme. Her şey yoluna girecek. Şimdi gitmeliyim, yoksa toplantımızı kaçıracağım." Ona bir el sallıyorum ve kaymamak için tirabzanlara tutunarak merdivenlerden aşağı iniyorum.

Arabam hemen çalışıyor ve o berbat küçük otoparktan çıkabildiğim kadar hızlı çıkıyorum. Ricky'nin peşine düşmek istiyorum.

Ama önce yapmam gereken bir şey var.

Şehirden çıkıp rezervuara gitmek sadece yirmi dakika sürüyor. Hafta sonları burası dışarı çıkıp doğanın tadını çıkaran ailelerle dolup taşıyor ama şu anda ıssız. İnsanların teknelerini koymayı ve iki cep telefonu ile inmeyi sevdikleri yere doğru sürüyorum.

Bir tane bana. Bir tane de Ricky için.

Pilleri ve SIM kartları çıkarmak ve onları topuğumun altında ezmek çok kolay. Pilleri de kırıp bir çalının içine atıyorum. Cep telefonlarını mümkün olduğunca uzağa fırlatıyorum ve durduğum yerden yaklaşık yirmi metre uzağa sıçramalarını izliyorum. Dalgalar genişliyor, düzleşiyor ve yok olana kadar küçülüyor.

Bu iş bitti. Şimdi eve gitme zamanı. Ricky'yle konuşmam gerek, onun yanlış bir şey yapmayacağından emin olmalıyım, ama içimde kuzenimin aptalca bir şey yapmış olabileceğine dair çok kötü bir his var.

Pişman olacağım bir şey yapmış olabilir.

I Evimin önüne geldiğimde ter içindeyim. Işıkları yanan üç polis arabası garajımın önüne park etmişti.

Ve tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Neyin içine gireceğimi.

Bir an için sadece yoluma devam etmeyi düşündüm. Burayı arkamda bırakmayı. Jared öldü, bu çok açık ve uzaklaşabilirim, Tina'nın kazanmasına izin verebilirim, ama yapmayacağım. Burası benim evim. Jared'in yanında olan, onu destekleyen ve seven bendim. Sebep olduğu tüm sorunlar için borçlu olduğu kişi benim.

Garaj yoluma dönüyorum.

Bir polis arabasının yanına park ettiğimde, bakmadan bile komşuların bakışlarını hissedebiliyorum. Hepsi beni izliyor, izlediklerini biliyorum, çünkü benim de yapacağım şey bu. Başım dik bir şekilde eve doğru yürümek istiyorum, ama Tina'nın yüzünü penceresinde görmeyi umarak etrafımda dönüyorum.

Hiçbir şey yok. Perdeleri sıkıca çekilmiş, evin kapısı kapalı. Ricky'nin orada onunla birlikte olabileceği düşüncesi aklıma geliyor ama başımı sallıyorum.

Kimin umurunda? Kendini kaybedip onu da yanında götürmesi kimin umurunda? Plan bu değildi, ama planı biraz değiştirmek ve onu hapse göndermekten daha fazla cezalandırmak istiyorsa, o zaman umurumda değil.

Kendime karşı dürüst olursam, gerçekten yorgunum. Bunun bitmesini istiyorum.

Çoğunlukla Ricky'ye ödeme yapmam gerektiği için. Ona biraz para vermeliyim ki serseri mayın gibi davranmayı bıraksın. Sandığımdan daha dengesizmiş ama pisliğini temizliyorum. Telefonlardan kurtuldum, artık gerçek telefonlarımızdan beni sadece birkaç kez arayabiliyor.

Ve bunlar kolayca açıklanabilir.

O benim kuzenim.

Tabii ki zaman zaman beni arıyor.

Ön güvertede duruyorum ve kapıya uzanıyorum, bunu yaparken derin bir nefes alıyorum, içeri adım atmaya tamamen hazırım. Kargaşa çıkacak, bunu zaten biliyorum. Ölü bir beden - ölü *bir Jared Jones* - endişe için fazlasıyla yeterli bir neden ve polisin ne söyleyeceğini sadece hayal edebiliyorum.

Yüzümü düzeltiyorum.

Kapıya doğru
uzanıyorum.

Ben dokunmadan açılıyor.

Daha önce hiç görmediğim bir adam önümde duruyordu. Elinde bir rulo olay yeri bandı var, sanki dışarı çıkıp evi bantlamasını ben engellemişim gibi. Pirinç isim etiketine bakıyorum, *McMurray*, sonra kendimi ona bakmaya zorluyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Hanımefendi, öylece içeri giremezsiniz. Burası aktif bir suç mahalli."

"Neler oluyor? Ben burada yaşıyorum. Burası benim evim." Sesimde bir titreme var ve bunun için zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazlıyorum. Sesim gerçekten endişeli geliyor, sanki önümdeki sahneyi aklım almıyormuş gibi. Sanki polisin evimi taraması için hiçbir neden yokmuş ve bayılmadığımdan emin olmak için birine ihtiyacım varmış gibi.

"Bayan Jones?" Önümdeki memur o kadar büyük, omuzları o kadar geniş ki önümü göremiyorum. Yine de deniyorum, manzarayı görebilmek için biraz yana kayıyorum.

Bir şey görebildiğimden değil. Oturma odası her zamanki gibi tertemiz. En çok hareket mutfakta. Mutfğa açılan kapıdan birinin hareket ettiğini görüyorum. Biraz eğilmiş ve ancak yan tarafa döndüğünde elinde bir kamera olduğunu görüyorum.

Ve sonra koku beni vurdu.

Paslı. Bakırımsı. Bu kokuyu her yerde tanırım.

"Aman Tanrım." Elim ağzıma gitti. Dışarıda, tam arkamda temiz hava var ama ben güverteye çıkamadan subay tekrar konuşuyor.

"Bayan Jones, neden içeri gelmiyorsunuz, konuşabiliriz?"

Evet, neden yapmayayım?

"Ne oldu?" Elimi hâlâ ağzıma bastırarak sözcükleri söylemeyi başarıyorum.

"Bunu size söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama kocanız öldürüldü." Memurun gözleri boncuk gibi. Keskin. Vücudumda aşağı yukarı nasıl gezindiklerini görüyorum, belli ki kan arıyorlar.

Bulacaklarından değil. Benim ellerim temiz.

"Ne?" Destek için kapının pervazına tutundum. Lisedeyken *Much Ado About Nothing*'in bir oyununda oynamıştım ve oyunculuk benim tutkum olmasa da, sahnede geçirdiğim zamandan hâlâ birkaç şey hatırladığımı düşünmek hoşuma gidiyor. "Ona ne oldu?"

"İçeri gelip benim için bazı soruları yanıtlamanı istiyorum. Neden burada, oturma odasında bana katılmıyorsun?" Bana yaklaşıyor ama sanki beni izliyormuş ve aptalca bir şey yapmamı bekliyormuş gibi bir açıyla.

Koşmak gibi.

"Ne tür sorular?" Omurgamda bir ürperti dans ediyor. "Benim bununla bir ilgim olduğunu düşünemezsin, değil mi? Jared'i seviyordum!" Bir kaşını kaldırıyor ve ben de ifademi düzeltiyorum. "Onu seviyordum. Onu seviyorum! Bunu ona kim yapmak ister ki? Gerçekten ölmüş olamaz!"

Kolunu omuzlarıma dolamasını, benimle konuşmasını, beni kanepeye götürmesini ve yanıma oturmasını bekleyerek memura uzanıyorum. Böyle olması gerekiyordu. Ölüm haberiyle geldiklerinde evde olmam gerekiyordu. Şüpheli olmamam gerekiyordu.

"Ya gelip benimle oturur ve soruları burada yanıtlarsın ya da şehir merkezine gider ve soruları orada yanıtlarsınız." Eli hafifçe yana doğru hareket ediyor.

Kelepçelerine.

"Özür dilerim," diyorum burnumu sertçe çekerek. "Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Öldüğüne inanamıyorum. O olduğuna emin misin? Jared olduğuna emin misin?"

Cevap vermiyor. Onun yerine elini sırtıma koyuyor ve beni evin içine doğru yönlendiriyor. Ön kapıdan uzaklaşmaktan başka seçeneğim yok ve bunu yapar yapmaz kapıyı arkamdan kapatıyor.

Mandalın yerine kayarken çıkardığı ses çok kesin ve ürperiyorum.

"Bayan Jones, bu öğleden sonra neredeydiniz?" Hiç sempati yok. Bu kelimelerin altında. Nezaket yok. Sadece şüphe. Parlak sarı olay yeri bant rulosunu girişteki masanın üzerine bırakıyor.

"İşteydim, sonra da yapmam gereken bazı işler vardı." Dönüp kanepeye oturmadan önce duraksıyorum ve ona istediği ilgiyi veriyorum. "Bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor olamazsın, değil mi?" Ben

Sesimin gittikçe yükseldiğinin farkındayım ama onu durduramıyorum. "Jared'i benim öldürdüğümü mü söylüyorsun?"

Bir an cevap vermiyor. Keşke otursa da ben de ona bakmak zorunda kalmasam. Ama şu an olduğu gibi, kollarını kavuşturmuş, çenesi gergin bir şekilde üzerimde yükseliyor. Otursa döşemeyi mahvedebilir ama en azından kendimi biraz daha kontrol altında hissederim.

"Cinayet silahı buldunuz mu?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz yaptığım hatanın farkına varıyorum.

"Aslına bakarsanız, yaptık." Dönerek omzunun üzerinden bağırır, "Stallings, bana cinayet silahını getir."

Saçlarını at kuyruğu yapmış genç bir memur odaya dalıyor. Ağzı sert bir çizgi halinde ama yüzünde heyecan var. Orada yazdığını görüyorum ve aniden ondan nefret ediyorum. Bunun eğlenceli olduğunu düşündüğü için, Jared'i gerçekten öldürmüş olabileceğime bir anlığına bile olsa inandığı için ondan nefret ediyorum.

Ama sonra önümdeki memura plastik bir torba uzatıyor ve tüm düşünceler duruyor.

"Bu bıçağı tanıdınız mı, Bayan Jones?" Almamı ister gibi çantayı bana uzatıyor ama ben ellerimi kucağında sıkıca kavuşturuyorum. "Çünkü ocağın yanındaki bıçak bloğundakilerle eşleşiyor. Ve oradan bir tane eksik."

"Jared'i ben öldürmedim." Dört kelime. Bunu kalın kafalarına nasıl sokacağım?

Bana sırtıyor ve bir anda zihnimde tavşana yaklaşan kuduz bir köpek canlanıyor. Köşeye sıkışmıştım ve bunu biliyordum ama o gelmeye devam ediyordu ve benden çok daha büyüktü ve bir adım önümdeydi.

Ama ben masumum. Jared'i gerçekten ben öldürmedim.

"Bıçak banyonun lavabosundaydı, onu yıkamaya çalıştığın yerde. Her yerde kan vardı, bu da bana senin dünyanın en zeki suçlusu olmadığını gösteriyor."

"Ben yapmadım." Kalbim göğsümde çırpınıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Kalp krizi böyle bir his mi? Jared ölseydi, dünyadaki tüm paraya sahip olsaydım ve bu insan müsveddesi ikiyle ikiyi bir araya getiremediği için oturma odamda yere yığılsaydım ne kadar ironik olurdu.

Tina'ya bakmalarını sağlamalıyım. Plan bu değildi, Ricky her şeyi berbat etti ama yine de düzeltebilirim.

Cep telefonlarından kurtulduğum için minnettarım.

Ve Ricky bana karşı konuşamayacak kadar aptal. Parayı istiyor. Paraya *ihtiyacı var*. Ve o deli, tamamen sertifikalı bir deli. Kimsenin benim sözüme karşı onun sözüne inanmasına imkan yok.

Sadece ikimize bak.

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. Birinin hangimize inanacağına karar vermesi gerektiği düşüncesi benim için çok fazla ve ses kaçıyor. Küçük ama bir hata.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Adam kanıt torbasını genç memura geri iter. "Devam edin ve ayağa kalkın, Bayan Jones. Arkanızı dönün. Kocanız Jared Jones'u öldürmekten tutuklusunuz."

"Hayır!" Kelimeyi haykırıyorum, vücudumdaki diğer tüm kahkahalar yok oluyor. "Hayır, büyük bir hata yapıyorsun. Güven bana, ben değildim!"

Bunun için Tina'yı nasıl suçlayabilirim?

Olmaz, Jared mutfağında ölmüşken olmaz.

Ama bir şeyler yapmalıyım.

"Ricky yaptı, kuzenim! Jared'i o öldürdü!"

"Sessiz kalma hakkına sahipsin," diyor ve kolumun üstünden tutup beni ayağa kaldırıyor. Topuklu ayakkabılarımdan üzerinde ona doğru sendeliyorum ve beni yakalıyor, ama kollarımı tutuşu hiç de nazik değil. "Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir."

"Ben yapmadım!" Dönüyorum, topuklarımdan üzerinde sallanıyorum, istediğim için değil, beni bırakmadığı için. "Ben masumum! Yanlış kişiyi yakaladınız. Ricky yaptı!"

"Hadi," diyor ve beni geri döndürüyor. Kavrayışı dirseğime kadar indi ve peşinden tökezleyerek mutfağa bir göz attım.

Bir ayak görüyorum. Kan. Vücuttan bir havuz halinde yayılıyor ve endişelenmem gereken başka şeyler olsa da, bunu düşünmek korkunç bir şey olsa da, aklıma gelen ve orada bir çapak gibi yapışan bir düşünce var.

Bunu nasıl temizleyeceğim?

Ama şimdi ön güvertedeyiz ve merdivenlerden inmeme yardım ediyor. Komşular daha önce izlemiyorsa bile şimdi izlediklerinden eminim ve çenemi kaldırıyorum. Çenemi sıkıyorum.

Görecekler. Hepsi görececek.

Ricky'ye her şeyi ödeteceğim.

I Jared gibi, onun kanı gibi kokuyor, onu üç gün önce öldürmüş olmama ve o zamandan beri yirmi kez duş almış olmama rağmen. Hâlâ üzerimdeymiş gibi hissediyorum, sanki kanı derime işlemiş ve tırnaklarımın altında ve saçlarımda ve bu sefer duş alırken yanıma bir şişe çamaşır suyu alıyorum.

Üzerimden atmam lazım. Jared gibi kokmayı bırakmalıyım çünkü eğer bırakırsam ve Tina'yı görmeye gidersem, o zaman her şeyi bilecek. Üzerimde onun kokusunu alabilecek. Açıkçası Paula'nın a l a m a m a s ı n a şaşırdım. Ben alabildiğim halde o üzerimdeki kanın kokusunu alamıyor ve ilk gece beş kez duş aldığım da bana soru sormadı, sadece artan su faturasını ödemem gerektiğini söyledi, ki bu sorun değil, çünkü Tina ona söylediğimde ödememe yardım edecek her şeyi onun için yaptığımı ve onu sevdiğimi söyledim.

Günlüğüm de yardımcı olacaktır. Kapağını beş kez daha okşuyorum, sadece gerçekten orada ve yatağında olduğundan ve hayalimde olmadığından emin olmak için; sonra yarısı boş çamaşır suyu şişesini yanıma alıp banyoya gidiyorum.

Bu işe yarayacak. Bu beni temizleyecek.

Koridorun sonunda Paula'nın televizyon izlediğini duyuyorum. Çalışmaktan yorulmuş, anlıyorum ama ben uyuyamıyorum. Jared'i öldürdüğümünden beri uyuyabildim mi bilmiyorum ve şimdi de uyumayacağım, hâlâ üzerimde onun kokusu varken olmaz. İğrenç bir koku, kokusundan kurtulamıyorum ve bu da işe yarayacak.

Bunu yapmak zorunda.

Suyu çalıştırıyorum ama ısınması için ne kadar beklersem bekleyeyim soğuk geliyor ve Paula bunun da başka bir sorun olduğunu, tüm sıcak suyu benim kullandığımı, bu yüzden o duş alana kadar benim duş alamayacağımı söyledi, ama o bu sabah duş aldı ve tertemiz oldu, şimdi sıra bende, her ne kadar suya girdiğimde buz sarkıtları tenimi deliyormuş gibi hissetsem de.

Nefesim kesiliyor. Derim sürünüyor. Vücudumda sıkı bir his var, artık üzerime tam oturmadığı için giymemem gereken bir takım elbise gibi, ama bu temizlenmeme ve cildimin tekrar gevşemesine yardımcı olacak.

Kapağı açarken parmaklarım biraz titriyor.

Kokusu midemi bulandırıyor. Eloise'in yerleri, banyoyu, merdivenleri, havluları ve bıçağı temizlemek için kullanması gereken şey bu ve Jared'i öldürdüğümde kullanmam gereken şey buydu, ama panikledim ve bunu düşünmedim, ama şimdi mantıklı geliyor, değil mi?

Çamaşır suyu her şeyi temizler. Beni yıkayacak ve temizleyecek ve artık Jared gibi kokmak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ama su onu sulandıracaktır. Seyreltilmiş çamaşır suyuyla temizlenebileceğini biliyorum ama bu ona göre bir iş değil. Beni yıkamak için tam güçte bir şeye ihtiyacım var ve suyu kapatıyorum. Sırılsıklamım ama sorun değil. Bu yine de işe yarayacaktır.

Banyonun dışında, birinin ön kapıyı çaldığını duydum. Vuruyorlar ama ses banyoda boğuk çıkıyor.

Tina olabilir. Beni almaya gel. Beni sevdiğini bildiğini ve en başından beri bilmesi gerektiğini ve beni beklettiği için onu affedip affetmeyeceğimi söylemeye gel, ben de ona tabii ki affedeceğimi söyleyeceğim çünkü aşk böyle bir şeydir ve sevdiğimiz insanlar için bunu yaparız.

Ve daha fazla düşünmeden, çamaşır suyu şişesini alıp vücudumdan aşağı akması için başımın üzerinde tutuyorum ve boşaltıyorum. Yarıları dolu, sadece yarıları dolu, ama bu yeterli olmalı ve soğuk sıvının başımın üstüne sıçradığını hissediyorum, sonra boynumdan aşağı akıyor, omuzlarımdan, vücudumdan aşağı akıyor ve şişeyi yüksek bir gümbürtüyle bırakıyorum, böylece temiz kollarımdan ellerime doğru akıyor çünkü orada hala çok fazla kan var.

Jared'in kanı.

Parmaklarımdan ucundan onun kanı gibi damlıyor ve beni nasıl temizlediğini şimdiden görebiliyorum, yemin ederim kanın vücudumu terk ettiğini görebiliyorum ve yakında temiz ve Tina için hazır olacağım.

Bir elimle kolumu ovuyorum. Derim kaygan ve ıslak, sanki sabunlanmışım gibi, ama sabunlanmadım, gerçekten temiz olduğumdan emin olmak için bir adım daha ileri gittim.

Şimdi heyecanlıyım ve eğilip ellerimi gövdemin, bacaklarımdan, hatta ayaklarımdan her yerine sürüyorum. Kayganlığı hissediyorum ve işe yaradığından, temizlendiğimden kuşku duymuyorum ve sonra doğrulup ellerimi ovuyorum.

Omuzlarım, boynum, yüzüm ve başım, parmaklarımı kafa derime sertçe sürterek çamaşır suyunu oraya götürüyorum, belki orada kaçırdığım bir kan vardır diye çünkü bu onu çıkaracak ve sonunda temiz olacağım.

Şu an karıncalanıyorum ve bu his inanılmaz. Sabun gibi yıkayayım mı? Her zaman temiz kalabilmek için vücudumda mı tutmalıyım? Bunu giydiğim bir zırh gibi düşünmek istiyorum, beni tekrar kirlenmekten koruyacak bir zırh.

Karıncalanma değişiyor.

Şimdi ısırğan otu gibi batıyor, sanki muhteşem çiçeklerin olduğu bir tarladan geçip onlara sürtünmüşüm ve şimdi her yerime dokunuyorlar ve şimdi beni sokan arılar var ve tüm vücudumun eşek arılarıyla kaplı olduğunu hayal ediyorum, kızdırdığım kızgın bir yuva ve hepsi beni sokuyor.

Yüksek bir ses geliyor ve çığlık attığımı fark etmem bir anımı alıyor. Gözlerim yanıyor ve onları ovuşturarak susturmaya çalışıyorum ama basınç sadece daha da kötüleştiriyor. Görmek için gözlerimi açamıyorum ve dönüyorum, musluğu açmak için uğraşırken duş duvarına düşüyorum.

Havanın soğuk olması kimin umurunda? Beni sokan bu kızgın eşek arıları yerine her şeyi kabul ederim.

Suyun akması biraz zaman alıyor, her zaman öyle oluyor, sanki gerçekten akmasını istediğinizden emin olmak için geciktiriyor ve bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama şimdi nefes alamıyorum ve hala çığlık atıyorum ve gürültü, birinin kapıya vurmasıyla noktalanıyor.

Paula'ya iyi olduğumu söylemeliyim, ama sonra su başıma fişkırmaya başlıyor, dondurucu soğuk, ama eşek arılarını öldürüyor ve rahatlama o kadar şaşırtıcı ki, eğilip kendimi duş duvarına dayıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Kapı çarparak açıldı.

Birisi öksürmeye başladı.

"Polis!" Bu bir adam ve sesi kızgın geliyor. Duş perdesi yırtıldı. Hala bakmıyorum, o kadar sert çektiğinde bile bazı halkalar serbest kalıyor ve sırtıma çarpıyor. "Ambulansa ihtiyacımız var!"

Bu ifadeye gülmek istiyorum ama onun yerine inliyorum, suyun gövdeyi vurabilmesi için arkamı dönüyorum. Tenim yanıyor ve gözlerim açılmak istemiyor. Adamı göremiyorum. Onun önünde çıplak olmam, beni görebilmesi umurumda değil. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Egzoz fanının sesi. İnsanlar bağırıyor.

Bacaklarımın altımdan çekilmeye başladığını hissediyorum ve artık çok temiz olduğum için daha güçlü olmam gerekse de, yavaşça yere çökerken buna karşı koymuyorum.

M Kahve fincanım strafor ve sıkıldığımda kenarları içeri doğru bastırıyor. Her şeyin kırılması ve kahvenin her yere gitmesi umurumda değil, şu anda soğuk, kesinlikle berbat. Sadece dışarı Buranın. çıkmak istiyorum.

En azından kendi kıyafetlerime döndüm. Artık benim için gözaltı merkezi kıyafetleri yok. Mücevherlerim de geri geldi ve nişan yüzüğüme bakmaktan kendimi alamıyorum. Hücrede oturmanın verdiği donukluk ve karanlıktan sonra çok parlak ve gösterişli.

Küçük odanın kapısı açılıyor ve bir kadın içeri giriyor. Takım elbise giymiş ve yanında bir dosya var, oturmadan önce önümdeki masaya bırakıyor. Oturduğunda, sanki burada benimle olmak bile bir sorunmuş gibi derin bir iç çekti.

"Nasılsın?" Bu soru beni çok şaşırttı. Jared'in cinayetinden tutuklandığımdan beri kimse bana bunu sormamıştı.

Masum olduğumu kaç kez söylediğimin bir önemi yoktu. Ricky'yi araştırmaları için onlara kaç kez yalvardım. Bu konuda çok ağırdan aldılar ve şimdi de nasıl olduğumu mu öğrenmek istiyorlar?

Gülmek istiyorum ama bunu en son yaptığımda başım belaya girmişti, onun yerine derin bir nefes alıyorum. "Daha iyiyim."

Gülümsüyor. "Pekala. Elimizdeki bazı yeni bilgilerin üzerinden geçmek istiyorum. Seninle bunun hakkında konuşmak istiyorum."

Bilginin ne olduğunu biliyorum. Ricky. Sonunda Ricky'yi takip ettiler, yoksa şu anda kendi kıyafetlerimin içinde olmazdım. Ben aptal değilim.

Ama endişeliyim çünkü ya salak kuzenim ağzını açıp beni de bu işe bulaştırırsa? Dokunulmaz olduğumu düşünüyorum, gerçekten öyle olduğumu düşünüyorum. Ama bu konuşma bitene ve ben buradan çıkana kadar emin olamayacağım.

"Ricky'yi araştırdık," diyor ve dosyayı açıp bana kuzenimin bir fotoğrafını uzatıyor.

Kabul ediyorum, çünkü onun neye benzediğini ondan daha iyi bilsem de, yine de rolümü oynamak istiyorum. Boncuk gibi gözlerini, zayıf çenesini ve dünyanın katlanılamayacak kadar zor olduğunu düşündüğünde nasıl biraz çöktüğünü biliyorum. Ama bu sefer, gözlerim aşağıya inip yüzüne baktığında, nefesim kesiliyor.

"Ona ne oldu?"

Berbat görünüyor. Gözleri açılmayacak kadar şişmiş. Cildi kırmızı, lekeli. Saçları dökülüyor. Bu adamın kuzenim olduğunu bilmeseydim, onu sokakta tanıyabileceğimi sanmıyorum. Üzerinde beyaz bir elbise var, ön düğmelerinin bir kısmı açık. Kırmızı tenini, kızgın rengini, hayatımda gördüğüm en kötü güneş yanığına sahipmiş gibi görüldüğünü görebiliyorum.

Bir yatakta yatıyor. Ağzından bir tüp geçiyor. Gözleri kapalı; burnuna oksijen gidiyor.

"Dairesine gittiğimizde Ricky amaşır suyuyla duş alıyordu."

"amaşır suyu mu?" Onu doğru duymadığımı eminim. "amaşır suyuyla mı duş alıyordu?"

Başını sallıyor. "Onu hastaneye götürmek için hemen bir ambulans çağırarak zorunda kaldık. Önünde uzun bir yol var ve dürüst olmak gerekirse, hayatta kalamama ihtimali de var. Dumanı soludu ve kendini tamamen dumanla ıslattı, bu yüzden vücudunun her yerinde ciddi yanıklar var."

"Aman Tanrım." Fotoğrağı yere bıraktım ve ona doğru ittim. Görmek istemiyordum. Tıpkı Jared'in olay yeri fotoğraflarını görmek istemiyormuş gibi davrandığım ama içten içe mutlu olduğum gibi.

Ölmeyi hak etmişti.

Belki Ricky de yapmıştır. Ama amaşır suyu?

"Odasında kanla kaplı giysiler bulduk. Kanlı ayakkabılar da. Kanın Jared'e ait olup olmadığını anlamak için testler yapıyoruz ama günlüğünde yazdıklarına dayanarak kocanızı onun öldürdüğünden oldukça eminiz."

Kaskatı kesildim. "Günlüğü mü vardı?"

"Öyle görünüyor. Sadece sayfaların çoğu yırtılmış. Belki de içine bir şeyler yazıp sonra da sayfaları yok ediyordu? Bunu bilmiyoruz. Ama duştan önce bir kez yazdığını ve yok etmediğini biliyoruz."

Ne hakkında yazdığını bilmek zorundayım.

Ama beni etkilemeyecekmiş gibi konuşmak zorundayım.

"Günlüğünde ne yazıyordu?" Öne doğru eğilip derin bir nefes alıyorum. Çok istekli görünmüyorum. Ama bilmek zorundayım.

Cevap vermeden önce hafif bir tereddüt geçiriyor ve söyleyeceklerinden hoşlanmayabileceğime dair çok belirgin bir hisse kapılıyorum. Yavaşça, o kadar yavaş ki hareket ettiğimi bile hissetmiyorum, başımı biraz ona doğru eğiyorum.

"Çoğunda saçmalıyordu," diyor sonunda. "Jared'i öldürmekten bahsediyor ve artık hiçbir şey onu Tina'yla birlikte olmaktan alıkoyamayacak."

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Ciğerlerim acıyor. "Bu kadar mı?"

"Görünüşe göre Tina'ya takıntılıymış. Komşunuz. Evini almasına yardım ettiğini biliyorum."

İşte bu kadar. Her şey ayaklarımın altında parçalanmak üzere ve sırf bunu yanlış yoldan yaptığım için. Jared'la düşüşlerini izleyebilmek için onu sokağın karşısına taşımak kibirdi. Daha iyi bir yol olmalıydı ve ben bunu göremedim ve şimdi her şeyden pişman olacağım.

"Ona yardım ettim, evet. Küçük bir oğlu olan sevimli bir kadın ve yaşayacak başka bir yere ihtiyaçları vardı."

"Çünkü kuzenin onu ürkütüyordu." Öne doğru eğiliyor, bana o kadar yakın ki yanaklarındaki gözenekleri görebiliyorum. "Onu ürkütüyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Sormak zorundayım, Eloise, aramızda kalsın, Luke'un Jared'in oğlu olduğunu biliyor muydun? Tina bize bunun doğru olduğunu, Jared ile yıllar önce bir ilişki yaşadıklarını söyledi."

Donup kalıyorum. Her şeyin önemli olduğu an bu, değil mi? Önümde her biri çok farklı bir geleceğe giden iki yol var. 123DNA'daki kağıtları düşünüyorum. Onları yırtılmış ve bir çöp kutusuna atılmış halde bulmalarına imkan yok. Bildiklerimi bilmelerine imkan yok.

"Şüphelenmiştim," diyorum sonunda, bu kadının zaten bildiği bir şey üzerine bahse girmekten çekinerek. "Ama ne yapabilirdim ki?" Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. "Jared'i seviyorum. Her zaman da seveceğim. Tina çok üzgündü ve o dairede yaşamaktan nefret ediyordu ve Ricky'nin bu kadar... deli olduğunu bilmiyordum." Sesim düşüyor. "Deli olduğunu bilmiyordum. Ona yardım getirirdim."

Bana bakıyor ve bana inanmadığına dair yoğun bir his var içimde.

Be

n. Sonunda başını sallıyor.

"Kuzeninizin ciddi bir psikiyatrik yardıma ihtiyacı var. Onun tarafından duymak isterim

hikaye."

"Seninle konuşmadı mı?" Heyecanımı bastıramadan soru ağzımdan çıkıverdi.

Yüzündeki keskin ifadeyi yakaladım. "Fotoğrafi gördün. Yoğun bakımda. Entübe edildi. Bir daha konuşup konuşamayacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, Tanrım." *Teşekkürler Tanrım.* "Bu korkunç." *Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi haber.* "Onu görebilir miyim?"

"Yoğun bakımda değil." Ayağa kalkıp dosyasını eline alıyor ve masanın üzerine vurarak tüm kâğıtları düzenliyor. "Seninle açık konuşacağım, Eloise." Ona bakıyorum. Bana anlattığına göre elinde hiçbir şey yok. Ricky kendini çamaşır suyuyla yıkadığı için aptalın teki ama belki de şimdiye kadar yaptığı en iyi şey.

"Kuzeninizin tek başına hareket ettiğini bir an bile düşünmüyorum." Sözleri sessiz. Sesini alçalttı ve öne doğru eğilerek söyleyeceklerinin sadece benim kulaklarım için olduğundan emin oldu. "O kadar zeki değil, bunu söylediğim için üzgünüm. Kendini kaybetmiş durumda ve bence onu oraya sen getirdin."

Gözümü kırpmıyorum.

"Onun senin kanın olduğunu biliyorum ve normalde ailenin iyi olduğundan, hayatta kalacağından ve yoğun bakımdan çıkacağından emin olmak istersin, ama yerinde olsaydım, ölmemesi için dua ederdim. Çünkü eğer ölürse, Eloise, onunla röportaj yapmak için orada olacağım. Jared'e gerçekte ne olduğunu öğreneceğim."

Nefes almakta zorlanıyorum. Bu oda çok küçük ve tüm oksijeni o alıyor. Yine de gözümü ondan ayırmıyorum. Batıl inanç gibi geliyor, sanki gözlerimi ona kilitlersem bana saldıramayacağından emin olabilirmişim gibi.

O bir yılan, ben ise fareyim ve tek yapabildiğim gözlerimi ondan ayırmamak. Göz temasını kesmeyi reddetmek.

"Yani, hayır, sorunuza cevap vermek gerekirse, onu görmeye gidemezsiniz. Sonunun kocan gibi olmaması için gözetim altında tutuluyor. Gitmekte özgürsün Eloise, Jared'in senin için bıraktığı parayı almakta özgürsün, ama gözümü ayırmayacağım. İzliyorum. Bekliyorum. Ricky konuşabildiği anda orada olacağım."

Kalkıyorum. Sırtım tutuldu. "Burada işimiz bitti mi?" Başını sallıyor. "Şimdilik."

"Güzel." Yanından geçip gidiyorum. Çılgılık atmak istesem de koridorda sessizce yürüyorum. Resepsiyondaki adamdan telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum.

Güneş ışığına çıkın ve sert bir nefes alın, bunu yaparken eğilin ve kalçalarımı tutun.

Ben dua eden biri değilim ama Ricky ölse iyi olur.

EPILOG

Luke bir elinde bir torba akvaryum balığı krakeri, diğesinde de *Frog Run* oynamak için kullanabileceğı eski cep telefonumu tutuyor. Büyük çift kapıdan içeri girerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Hukuk bürosu. Ayaklarımızın altında kalın bir halı var ve elimi sırtına koyup onu ilerletmeden önce gözlerimin loş ışığa alışmasına izin vererek duraklıyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldıyor ama sesi sessizlikte çok yüksek çıkıyor ve irkiliyorum.

"Şu avukatı görmeye gitmeliyiz," diye fısıldıyorum, elini kendi elime alabilmek için Japon balığını ondan alıyorum. "Benimle gelmen ve iyi bir dinleyici olman gerekiyor, sonra eve gideceğiz."

Brett Larch, her kimse.

Evinde. Jared öldürüldükten sonra benimle konuşmak için çaba sarf etmeyen Eloise'in karşısında, cinayetten tutuklandı ve ardından Ricky serbest bırakıldıktan sonra suçlandı.

Sonra Ricky yoğun bakımda korkunç bir şekilde öldü ve beni ürkütmüş olsa da kimse onun gibi ölmeyi hak etmiyor.

Tüm bu hareketli parçaları düşünmek bile başımı ağrıtıyor. Eloise'in Ricky'nin kuzeni olduğu gerçeğini, evlerine girip Jared'i öldüreceğı gerçeğini ve bir avukatın bana ulaşip vasiyetin okunması sırasında burada olmam gerektiğini söylemesini aklım almıyor.

Hayır, bu tam olarak doğru değil, değil mi? *Ben* istenmedim. İstenen ben değildim, Luke'tu, ama onu götürmek zorundaydım ve çok küçük olduğu için onun yerine ben hareket edeceğim.

Avukat bana vasiyetnamenin okunması için neden gelmemiz gerektiğini söylemedi, sadece Luke'un hazır bulunmasının gerekli olduğunu söyledi. Yine de bundan birkaç şey anladım.

Birincisi, Jared Luke'u biliyordu. Luke'un kendisinden olduğunu biliyordu ve bana hiçbir şey söylemedi, bu da itiraf etmek istediğimden çok daha fazla acı veriyor.

İki, avukat Luke'un Jared'a ait olduğunu biliyor. Yoksa neden burada olalım?

Üç, Eloise şimdiye kadar gerçeği öğrenmediyse bile çok yakında öğrenecek.

Luke ve ben koridorda aceleyle ilerlerken saatime bakıyorum. Tam olarak geç kalmış sayılmayız ama erken gelip bu havasız odada oturmak ve herkes kim olduğumu merak ederken onlara bakmak zorunda kalmak istemedim. Hayır, eğer Eloise Jared ve benim hakkımdaki gerçeği ilk kez burada, herkesin önünde öğrenecekse, o zaman aramızda boşluk olduğundan emin olmak istedim.

Sağdaki son oda. Açık kapıdan sızan ışık ve alçak sesler eşliğinde oraya gidiyoruz. Koridorda durup Luke'u çeviriyorum, böylece ona iyice bakabiliyorum.

"Sadece sessiz ol, tamam mı?" Yanağını avuçlayarak fısıldıyorum. Bana göz kırpmıyor ve başını sallıyor, ben de sertçe nefes veriyorum.

Canavarın karnına.

Odada kocaman oval bir masa ve etrafında bir düzineden fazla sandalye var. Bir duvarda büyük bir credenza, diğer duvarda ise şehre bakan pencereler var. Masanın tam ortasında pahalı bir takım elbise giymiş bir adam oturuyor, önünde bir dosya klasörü, onun önünde de bir sürü kalem.

Yanında daha genç bir kadın var. Ona bakınca sekreter olduğunu ve karşımdakinin de o olduğunu hemen anladım.

Ve odada bir kişi daha var. Sırtı bana dönük bir kadın. Saçları mükemmel, omurgası dik, sandalyesinin kenarına tünemiş. Önünde bir bardak su var ve uzanıp parmağını bardağın kenarından aşağıya, bugünün içinden geçiriyor.

Eloise.

Luke önüme geçip kendini bir sandalyeye atıyor ve adamın başını kaldırıp ikimize bakmasına neden oluyor.

"Ve işte buradasın. Endişelenmeye başlamıştım. Otursana." Belli belirsiz karşıdaki sandalyelerden birini işaret ediyor.

Eloise dönüyor, yüzünde bir soru var ama beni görünce değişiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Elimi bir sandalyenin arkasına koyuyorum ve donup kalıyorum.

"Bayan Tina Miller benim davetim üzerine burada," diyor avukat. Ses tonu alçak ve sert ve hemen, kimsenin kötü muamelesine boyun eğecek biri olmadığı izlenimine kapılıyorum. "Aslında oğlu Luke vasiyeti okumak için burada."

Eloise solgunlaşıyor. Yemin ederim, yüzündeki kanın çekildiği anı görüyorum. Elleri pençeye dönüşüyor ve bana bakarken onları birbirine kenetliyor. "Vasiyetin okunması için neden burada?"

Aramızda bir koltuk tutarak oturuyorum. Gözlerim avukata kilitlenmiş durumda ama Eloise'in hâlâ bana baktığını görebiliyorum.

"Jared Jones'un isteği üzerine burada." Adamın sesi kuru ve ses tonunda ona bulaşmamam gerektiği uyarısını duyuyorum.

Yanımda Luke koltuğunda kıpırdanıyor ama ses çıkarmıyor. Japon balığı paketini açıp omzunu ovuyorum.

"O hiç kimse." Eloise bana doğru eğiliyor ve sonunda avukatla göz temasını kesip ona bakıyorum. "Bunu duydun mu? Sen bir hiçsin."

"Bayan Jones, eğer medeni olamayacaksanız, seve seve gitmenizi isteyebilirim. Okumanın çoğunluğu için burada size ihtiyaç yok." Avukat onu azledecekmiş gibi bir elini kaldırdı.

Bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışırken gözlerim ikisi arasında gidip geliyor.

"Hayır, sorun değil. Sen ona ne kadar küçük bir banka hesabı alacağını söylerken ben burada oturabilirim. Bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bana baktı ve sırttı.

Sakın söyleme.

"Bu kocamın fahişesi." Eloise kollarını kavuşturur ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Zaten ikinci ödülleri almak için peşimden geldi, bakalım onun için nasıl sonuçlanacak. Hangi ikincilik ödülleri kazandığını duymak istiyorum."

Önümdeki masaya baktığım uzun bir sessizlik oluyor. Avukatın Luke'un burada olması gerektiğini açıkça söylediğini biliyorum ama buna değmez. Jared hayattayken onu çocuğu olarak kabul etmemişt, şimdi öldüğüne göre bunu neden yapacağını düşüneyim ki? Yine de buradayız ve birkaç bin dolar bile üniversite masraflarını karşılayabilir.

"O zaman başlayalım." Avukat boğazını temizler ve dosyayı açar. Eloise öne doğru eğilir, orada olabilecek her türlü bilginin cazibesine kapılır.

Çekici olduğu kesin ama o kadar ilgi göstermeyi reddediyorum. Kıpırdamadan oturuyorum. Bekliyorum.

Luke yanımda kıpırdanıyor ama ses çıkarmıyor.

Avukat, "Jared Jones'un vasiyetinin okunması, geçen ayki en son baskı," diye söze başlıyor ve ben onu duymazdan geliyorum. Bunu yapmamalıydım, biliyorum ama neden burada olduğumuzu merak etmekten kendimi alamıyorum. Jared'in her şeyi ne zaman anladığını merak ediyorum. Eloise'in ne zaman anladığını.

"Vasiyetini yakın zamanda güncellemedi." Eloise ayağa kalktı ve elini masaya vurdu. "Yanıyorsunuz. Bunu o yapmadı."

Avukat ona bakar. "Değiştirdi. Bana geldi, ben de onun yerine değiştirdim. İsterseniz güvenlik kameralarını kontrol edip imzasını karşılaştırabilirsiniz, ama sizi temin ederim Bayan Jones, bu kocanızın en son vasiyeti. Şimdi oturun ya da gidin."

Oturuyor. Endişesi bana da bulaşıyor ve kendimi bacağımı zıplarken buluyorum.

Avukat boğazını temizler. "Şimdi, eğer hepimiz hazırsak. Size, Bayan. Jones, Jared ortak hesabınızdan ayrıldı. O - "

"Ama ortak bir hesap ne olursa olsun benim olur." Eloise tekrar ayağa kalktı. "Hesap müşterekken ve zaten benimken neden bana bunu yazılı olarak bırakma ihtiyacı hissetti?"

"Çünkü hayatta kalma hakkı ile ortak değildi. Şimdi oturun."

Eloise oturuyor ama dönüp bana bakmadan önce değil. Sanki hayatı boyunca bu kadar nefret ettiği birini ya da bir şeyi daha önce hiç görmemiş gibi gözlerini bana dikmiş bakıyor.

Ona bakıyorum, sonra Luke'a öyle bakamayacağından emin olmak için koltuğumda biraz öne kayıyorum. Onun öfkesine maruz kalmasını istemiyorum.

"Ve Luke Miller'a, son olaylar ışığında, Bay Jones hesaplarının geri kalanını bıraktı. Mülkünü, adına kayıtlı aracı ve işini."

Luke'a odaklanmakla ve Eloise'in ondan nefret ediyormuş gibi baktığını fark etmemesini sağlamakla o kadar meşgulüm ki, ilk başta ne dediğini fark etmiyorum.

"Bekle, ne?" Öne doğru eğildim, kalbim ve midem yer değiştiriyor gibiydi. Kusakmışım gibi hissediyorum ve bu sadece az önce söylediği şey yüzünden değil.

Eloise sandalyesinden kalktı ve şimdi bana doğru eğiliyor, yüzü öfkeyle çarpılmış. "Ne yaptın sen?" Kelimeleri tıslayarak söylüyor ve parmağını bana doğru uzatıyor.

Kolumu Luke'un omuzlarına dolayarak geri çekiliyorum. "Ben bir şey yapmadım," diyorum ona, ki bu doğru. Çoğunlukla. Son zamanlarda hiçbir şey yapmadım ama eminim Jared'dan çocuk sahibi olmamı yapabileceğim en kötü şey olarak görüyordur.

"Bayan Jones." Avukat da artık ayağa kalkmıştır ve sesi o kadar otoriterdir ki Eloise durur ve dönüp ona bakar. "Oturabilir ya da gidebilirsiniz. Ama Bayan Miller ile bu şekilde konuşamazsınız."

Eloise göz kırpmıyor. Ağzı açık kalır ve hemen kapatır. Ama oturur, sandalyesine yığılır.

"Anlamıyorum." Luke'un elini tutarak avukata bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? Her şeyi Luke'a mı bıraktı?"

"Ortak çek hesabı hariç her şey. Mal varlığının geri kalanı donduruldu ve hayatta kalan tek varisi olarak Luke'a kalacak. Açıkçası, ev ya da araba gibi şeylerin ona verilmesi için çok genç, ama burada devreye sen giriyorsun."

"Hayır." Eloise başını ellerinin arasına aldı. "Böyle olmaması gerekiyordu. Ben düşünmedim... Ben onun zamanı olduğunu düşünmedim." Yüzünü kaldırdı ve bana baktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, rimel siyah perçemler bırakıyor. "Nasıl zamanı oldu?"

"Bay Jones beni ziyarete geldi ve yeni vasiyetnamesinin hemen hazırlanması konusunda çok endişeliydi. Benden istediği gibi hallettim." Adamın gözleri Eloise'e bakarken çelik gibi. Eloise ise gözlerini kırpmıyor. "Hava geçirmez olduğunu göreceksin."

"Buna inanamıyorum." Sesi boğuk çıkıyor ve sanki sesini ayarlamaya çalışıyormuş gibi boynunu tutuyor. "O beni severdi. Bana bunu yapmazdı." Dönüp bana bakıyor. "Bunu sen yaptın." Sesi düz. Karanlık.

Avukat sözümü kestiğinde başımı sallıyordum. "Sizi temin ederim ki Bayan Jones, Bay Jones buraya kendi isteğiyle geldi ve istediği değişiklikler konusunda çok netti."

Eloise masadan geriye doğru itilir. Çantasını alıp omzunun üzerinden geçirirken elleri titriyor. "Bunu dinlemek zorunda değilim," diye bağırıyor. "Bu çok saçma! Kendi avukatımı tutacağım. Vasiyete itiraz edeceğim."

"Bunu yapabilirsin." Masanın karşısındaki adamın sesi belli belirsiz eğlenmiş gibiydi. "Ama seni temin ederim, mahkemede hiçbir yere varamazsın."

Eloise zor nefes alıyor. Göğsünde kocaman kırmızı bir leke yayılıyor. Çantasını omzunda daha yukarı kaldırıyor, sonra dönüp bana bakıyor. "Paramı alacağım."

Ben cevap veremedim masadan kalktı. Aceleyle odadan çıktı. Sanki odadaki tüm havayı da beraberinde götürüyormuş gibi geliyor ama sonra kapıyı çarpıyor ve ben irkiliyorum, büyü bozuluyor.

"Bayan Miller," diyor avukat, dikkatimi çekmek için parmak eklemlerini masaya hafifçe vurarak, "endişelenmenize gerek yok."

Sertçe yutkunuyorum. Sesimi buldum. "Tartışmaktan nefret ediyorum ama gerçekten öyle görünüyor."

Gülüyor ve önündeki dosyayı masanın üzerinden bana doğru kaydırmadan önce başını sallıyor. "Hayır, Jared ne istediği konusunda çok netti. Bir oğlu olduğu için çok heyecanlıydı ve onun mümkün olan en iyi hayata sahip olmasını istiyordu. Siz -aslında oğlunuz- zenginsiniz. İkiniz de bir daha hiçbir şey istemeyeceksiniz."

Luke hâlâ masada oynuyor. Cebinden oyuncak bir araba çıkarmış ve önünde ileri geri hareket ettiriyor, bunu yaparken de küçük *vınlama* sesleri çıkarıyor.

Bu adamın bahsettiği paraya odaklanmalıyım ama söylediği başka bir şey var ki aklımdan çıkaramıyorum.

"Özür dilerim," diyorum elimi kaldırıp sözünü keserek. "Ama bir oğlu olduğu için çok heyecanlı olduğunu söylemiştin? Luke'a sahip olduğu için? Ama o hiçbir şey söylemedi." Kalbim acıyor.

Avukat bir süre bana baktı. "Çok heyecanlıydı. Belki bir şey söylemedi ama her şeyi Luke'a bıraktı." Yüzünde sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi meraklı bir ifade var. "Ve sen sormadan önce, sana tekrar söyleyeyim. Eloise istediği kadar sinirlenebilir. Bu parayı alamayacak. Ya da mülke. Ya da işi."

Derin bir nefes alıyorum, her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Eloise en başından beri her şeyi biliyordu. Bildiğine inanmak zorundayım. O tehlikeli, bu adam ne kadar sakın olursa olsun

Onu. Ama sorun değil. Daha önce kr olmuş ve onun iyi bir insan olduğunu düşünmüş olabilirim ama artık gerçeği biliyorum.

Yani artık kendimi koruyabilirim. Luke'u koruyabilirim.

"Evi ne kadar çabuk terk etmesi gerekiyor?" Birden dışarı çıkmasını istedim. Onu evden çıkarken görmek, ikimize dokunamayacağını bilmek arzusuyla doluyorum. "Kulağa korkunç geliyor ama -"

"Mümkün olan en kısa sürede. Ev artık kocasının adına değil. Tapuda hiç adı yoktu ve şimdi de işgal ediyor. Siz hazır olur olmaz evden çıkarılabilir. Sessizce gitmezse, o zaman tahliye edilmesi gerekebilir, ancak bunu sizin için halledebilirim ve ilgili ücretleri ödeyip deyemeyeceğiniz konusunda endişelenmenize gerek kalmaz."

Bir daha asla herhangi bir creti ödeyip ödeyemeyeceğim konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım. Derin bir nefes alıyorum ve karşımdaki adama bakıyorum. Luke olan biten her şeyden habersiz ve bunun için minnettarım. Az önce ne olduğunu çok uzun bir süre anlamasını istemiyorum.

Eninde sonunda ona gerçeği söyleyeceğim. Tabii ki söyleyeceğim. Ama aceleye getirmeye gerek yok, o hala bu kadar gençken. Çok masumken.

"Yap şunu." Sesim titremiyor. Eloise'in en başından beri bana karşı olduğu gerçeğini düşününce kalbim biraz kırılıyor. Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum. Tek yapmaya alıştığım Luke için daha iyi bir hayat kurmaktı.

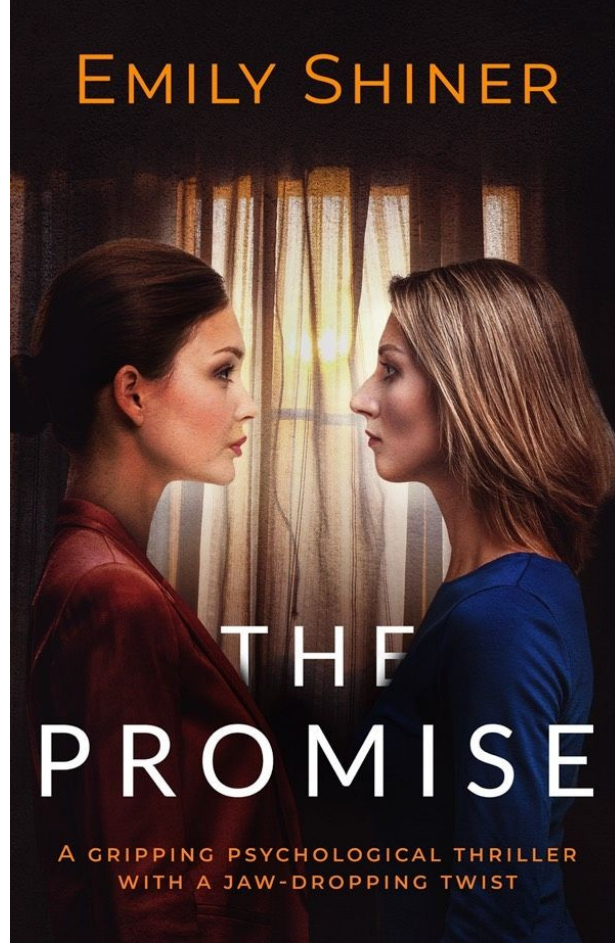
Ama bu bir yarışmaydı.

Ve ben kazandım.

INKUBATOR BÜLTENİ

Umarız *Kocasının Sırrı'nı* beğenmişsinizdir. Bir sonraki kitabının ne zaman çıkacağını öğrenmek için [Inkubator bültenine](#) (Emily'nin yayıncısı) kaydolun. Ayrıca diğer harika gizem, gerilim ve gerilim başlıklarımızdan haberdar olacak ve özel tekliflerden haberdar olacaksınız.

bit.ly/3Hnaa7U adresinden kaydolun

Eğer sözünüzü tutmazsanız, bedelini ödersiniz.

Scott, karısı Erin'i korumak için her şeyi yapacaktır. Bu yüzden telefonuna gizlice bir takip uygulaması yükler ve onu gizli kameralarla izler. evlerindeki kameralar.

Erin'in böbreklerinden birinin iflas etme ihtimali olduğunu öğrendiğinde, onu gerçeklerden korumaya ve ne pahasına olursa olsun ona bir donör bulmaya yemin eder.

Kathleen'le de böyle tanışır. Kathleen onun hayallerinin cevabıdır, Erin için mükemmel bir eştir. Tek bir sorun vardır: Kathleen'in donör olmaya niyeti yoktur. Bu Scott'ı rahatsız etmez.

Ona istediğini vermesi için onu manipüle etmek.

Ama Kathleen görüldüğü kadar masum değildir, kendi gündemi vardır. Ve ihtiyacı olanı aldığı sürece kime zarar vereceği umurunda değil.

Hayatlar pamuk ipliğine bağlıken, Erin ve Kathleen korkunç bir sözle birbirlerine bağlanırlar. Ama bu söz bozulduğunda, bedelini kim

ödeyecektir?

nihai fiyat?

SÖZÜ ŞİMDİ AL.

Lütfen *The Promise*'in bu ön gösteriminin tadını çıkarın.

PROLOGUE

Scott

"Mahkeme sanığı suçsuz bulmuştur." Yargıç kararı okurken soğukkanlılığını korumayı başarıyor ama sesindeki inançsızlığı duyuyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve ciddi olduğundan ve aniden fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak istercesine ona bakıyorum.

Tüm mahkeme salonu donmuş gibi görünüyor. Jüriye bakıyorum, hepsi de yüzlerini taş gibi ve hareketsiz tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Kimseye bakmak istemedikleri, az önce ne yaptıklarını kabul etmek istemedikleri çok açık.

"Aferin Scott," diye fısıldıyor yanımdaki adam. Sesi alçak, böylece az önce söylediklerini kimse duyamayacak. Mahkeme salonunun arka tarafına yerleştirilmiş muhabirlerin onun sözlerini duyma şansı yok ve duruşmayı izlemek için salonda çok az insan var.

Bu benim suçum. Bu davayı gazetelerden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım, haberlerin bunu yutacağını çok iyi biliyordum.

Rutin Ameliyat Sırasında Ölümün Ardından Doktor Tıbbi Uygulama Hatasıyla Suçlandı.

Gazetelerde bu tür bir başlık olsaydı jüriden herhangi bir sempati kazanmam mümkün olmazdı. O kadar gizli tutmayı başardık ki karım bile ne tür bir dava üzerinde çalıştığımı bilmiyor. Bu hafta her gece geç kalmayı planladığımın farkında ama en ince ayrıntıları bilmesine gerek yok.

"Doktor, gitmekte özgürsünüz." Müvekkilime dönüp ona baktım ve doğru şeyi yapıp yapmadığıma karar vermeye çalıştım. Elbette, pek çok insanın parmaklıklar ardında kalmaktan kurtulmasına yardımcı oldum, bazıları önümde duran adamdan daha kötüydü. Aynı zamanda, bu adamla kıyaslandığında özgür olmayı hak eden, bir daha gün yüzü görmeyecek insanlar da var.

Yaptığı şey hakkındaki gerçeği biliyorum. Bu sadece tıbbi uygulama hatası değildi, gerçi biz buna böyle demeyi başardık. Eğer öyle olsaydı, bu onun bir ya da iki hata yaptığı ve masadaki hastanın onun bakımı altında öldüğü anlamına gelirdi.

Öldüler ama bu onun bir hata yapmış olmasından kaynaklanmıyor.

Bu adam yasadışı organ bağışlarını ayarladığı süre boyunca tam olarak ne yaptığını biliyordu. Eğer birileri gerçeği, yani organlarını topladığını bilseydi, adliyenin nasıl bir hayvanat bahçesine döneceğini hayal edebiliyorum.

Rutin ameliyatlarda sırasında hastalardan alınan organlar, daha sonra gülünç miktarlarda para teklif eden zengin hastalara naklediliyor.

Tanrıya şükür ki çenemi kapalı tutup ücretimi hak etmek istedim, yoksa bir daha gün yüzü göremezdi.

Ama iyi biri olduğum için değil. Hakkındaki suçlamalardan kurtulmasını sağlamak için bu kadar çok çalışmamın nedeni bu değil.

Hayır, çok çalıştım çünkü onun hapisten çıktığını görmek için çok kişisel bir motivasyonum var.

"Kızgın kalabalık peşime düşmeden buradan gitsem iyi olacak." Bana kocaman bir sırtış attı ve mahkeme salonunu terk etmek için döndü.

Onu takip etmeliyim, onu durdurmak ve onunla konuşmak isteyebilecek herhangi birinin yanından geçerken ona eşlik etmeliyim.

Derin bir nefes alarak, peşinden gidebilmek için ayaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum. Varlığımın aile üyelerinin öfkeli fısıltılarını durdurmayacağını biliyorum ama insanların gerçekten ona yaklaşmasını ya da saldırmalarını engelleyebilmeliyim.

Onların öfkesi benim sorunum değil. Buraya bir iş yapmak için geldim ve yaptım. O kadar iyi yaptım ki doktor tekrar doktorluk yapmakta özgür. Elbette, yerel hastanedeki haklarını kaybetti, ama gerçekten, yaptığı şeyle karşılaştırıldığında bu sadece bir tokat.

Adliye binasından aceleyle geçip dışarı çıkıyoruz. Öğleden sonraki serin hava biraz nemli ve ona veda etmek için dönüyorum, niyetim bir an önce içeri girmek. Karımı kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bugün duruşmanın son günü olduğu için gün boyu onu kontrol edecek vaktim olmadı.

"Sen iyi bir avukattın," diyor doktor, dönüp elimi tutarak. Gözlerimin içine bakarak sıkıca elimi sıktı. "Bunu nasıl yaptığınızdan hâlâ tam olarak emin değilim ama benim için yaptıklarınızı takdir ediyorum. Eğer iyiliğinin karşılığını vermek istersem beni arayabileceğini biliyorsun."

Şu anda ne diyeceğimi bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, davayı aldığım anda bile onu tüm suçlamalardan aklayabileceğimden emin değildim. "Doğru zamanlarda çeneni kapalı tutun," dedim ona, ki ondan yapmasını istediğim tek şey de buydu. "Hayatının geri kalanının tadını çıkar ve beladan uzak durmaya çalış. Bunu tekrar başarabileceğimizi sanmıyorum."

Gülüyor, sesi sessizlikte ani ve keskin. "Eminim ikimiz ne istersek yapabiliriz. Hizmetime ihtiyacın olursa bana haber ver."

Midem bulanıyor. Kimi hapisten uzak tuttuğumu biliyorum. Az önce yardım ettiğim kişinin nasıl biri olduğunu bilse karımın dehşete düşeceğini biliyorum. Onun teklifini kabul etmeyi düşündüğümü bilse daha da dehşete düşerdi.

Henüz değil. Etrafındaki dedikodunun dinmesi gerekiyor. Karımın ne kadar hasta olduğu konusunda haklı olduğumdan emin olmalıyım. Bu konuda acele etmemin bir anlamı yok, hele de önümüzde kısa bir süre daha olduğundan eminken. Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için birkaç test daha yapacak kadar uzun bir süre.

Doktor bana doğru dönüyor ama ben seslenerek onu durduruyorum. "Kartvizitiniz," diyorum. "İhtiyacım olabilir."

Sırıttırıyor, gülümsemesi midemi bulandırıyor, sonra cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarıyor. "Kartvizit yok ama kişisel telefonumu alabilirsin." Kâğıdı elime sıkıştırıyor ve ben de onun uzaklaşmasını izlerken kâğıdı cebimin derinliklerine itiyorum.

Gözden kaybolduğunda telefonumu çıkarıp ekrana dokunuyorum. Karımı kontrol etme ve onun için her şeyin yolunda gittiğinden emin olma zamanı. Gün boyunca ona göz kulak olamamak hoşuma gitmiyor.

Kendimi ne kadar adadığım hakkında hiçbir fikri yok.

BÖLÜM 1

Scott

Pazar gezintilerinin tembelce olması gerekir. Yeni bir yeri keşfetmek ya da sevdiğiniz biriyle dolaşmak için mükemmel bir zamandır, ancak şehir dışına çıkan ana yoldan ayrılıp son benzin istasyonunun yanından geçerken kalbimin hızlanmaya başladığını hissediyorum.

Bu yolculuk tembellik değil ve kesinlikle bir eğlence yolculuğu da değil. Eşim Erin yanımda oturuyor, radyodaki müziğe akılsızca eşlik ediyor ve ben de aradığım tek şeyi kaçırmamak için gözlerimi önümdeki yola odaklıyorum.

"Şuna bakar mısınız?" Sesimi hafif tutuyorum ve bir elimi direksiyondan kaldırarak, müteahhitlerin üzerine alışveriş merkezi yapmak istedikleri bataklık arazinin üzerine yerleştirilmiş bir reklam panosunu gösteriyorum. Orada yaşayan çeşitli bitki ve hayvanları rahatsız etmeden yapamazlar ve genellikle bir grup doğasever, insanları bunu düşünmekten bile uzaklaştırmak için işaretler ve sloganlarla orada konuşlanır.

"Neye bakayım?" Erin işaret ettiğim yöne dönüyor ve nefesini tutuyor. "Lütfen yardım edin, canlı bir böbrek donörü arıyoruz.' Şaka yapıyor olmalısın Scott. Dünyada kim bir reklam panosuna böbrek talebi yazmak zorunda kalır ki? Bu korkunç bir şey."

"Şaşıracaksın." Reklam panosunun yanından hızla geçiyoruz ve rahatladığımı hissediyorum. "Cidden Erin, böbrek için bekleme listesi çok saçma. Her yıl insanlar böbrek almak için seçilmeyi beklerken ölüyor ve pek çok insan arkadaşlarından ve aile üyelerinden böbrek istemeye yöneliyor."

"Bunu anlayabiliyorum, ama şehrin dışına bir reklam panosu asmak?" Başını sallıyor ve uzanıp biraz daha iyi konuşabilmemiz için radyoyu kapatıyor. "Bunun ne kadar korkutucu olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Bir tane aldığını duydum," diyorum, dağların arasından dolanarak bizi kasabanın bizim tarafına geri getirecek küçük bir yola sapıyorum. Reklam panosunun yanından geçtiğimize göre, yola devam etmek pek de umurumda değil. Evde her zaman yapılacak işler var ve geri döndüğümüzde Erin'i bir yığın çamaşırın beklediğini biliyorum. "Bir böbrek. O şanslı olanlardan biri. Muhtemelen değiştirilmesi için reklam panosunun kira kontratının bitmesini beklemesi gerekecek."

"Bu korkunç." Uzanıp kolumu sıktı. "Bunun ne kadar korkutucu bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir yabancından sana acımasını ve sana bir organ vermesini istemek?" Titriyor ve ben de elimde olmadan uzanıp dizini okşuyorum.

Benim Erin'im mükemmel. Çok tatlı, çok nazik ve çok kırılgan. Onunla tanıştığım andan itibaren, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Bu yüzden bu yolculuğu sadece reklam panosunu göstermek için değil, aklımdaki bir sonraki şeyi söyleyebilmek için yapmak istedim.

"İş yerindeki bazı arkadaşlar bağışlardan ve bağışların içeriğinden bahsediyorlardı. Sanırım bu reklam panosunun işe yaramış olması başka birine de yardım aramaya başlaması için ilham verdi. Kayıtlara girmek yerine bir eşleşme bulmak için bir doktorla çalışıyor gibi görünüyor."

"Gerçekten mi? Sence bunu yapmak oldukça yaygınlaşacak mı?"

Omuz silkiyorum ve konuşmanın stresini üzerimden atıyorum. Erin'im ne kadar tatlı olursa olsun, kontrol edilmesi de o kadar kolay. Eminim birkaç dakika içinde benim düşünce tarzıma dönmesini sağlayacağım.

"Bilmiyorum ama görünüşe göre bu bekar bir anne ve zamanı tükeniyor. Kızına bakmak için sürekli çalışıyor, ancak yaşı ilerlemeye devam ettikçe daha ne kadar çalışabileceği konusunda hiçbir fikrim yok.

daha hasta. Böbrek alamazsa ne yapacağını bilmiyorum ama kulağa pek iyi gelmiyor."

"Bu korkunç bir şey." Erin'in sesi üzüntü doluydu ve ben de risk alarak ona baktım. "Sence ona yardım edecek biri çıkar mı?"

"Söylemesi zor." Kırmızı ışıktaki durduk ve elini tutmak için uzandım, parmaklarımızı birleştirdim. "Tatlım, özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim. Sadece bunun ilginç olduğunu, neler olup bittiğini bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın." Kelimeler ağzından dökülüyor ve başını sertçe sallıyor. "Ben iyiyim, gerçekten, Scott. Sadece çok üzücü ve keşke ona yardım edebilseydim dedirtiyor. Kan grubunun ne olduğunu biliyor musun?"

Biliyorum. Tabii ki biliyorum. Dr. Thomas bana bu kadın hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı, Erin'i başışa ikna etmek için ona söylemem gereken her şeyi. Onun için her zaman doğru olanı yapacağıma o kadar masum ve güveniyor ki, kendisine söylenenleri sorgulaması gerektiği aklının ucundan bile geçmiyor.

"Sanırım bir kâğıt parçasına yazmıştım," diyorum ona. "Aklıma gelmişken, muhtemelen hâlâ Cuma gününden kalma pantolonumun içindedir. Biliyorsun, sen yıkamadan önce onları boşaltmayı hep unutuyorum."

Bu onu güldürür ve arabadaki gerginlik anında kaybolur. "Hem de hiç! Sanırım beni sonunda çocuk sahibi olacağımız güne hazırlıyorsun Scott." Parmakları benimkileri sıkıca kavırıyor ve bana ne soracağını biliyorum. "Sence şu an bir aile kurmak hakkında konuşmak için iyi bir zaman mı? İşinde harika gidiyorsun. Her zaman yükseliyorsun. Para konusunda endişelenmemize gerek yok ve bu harika evi çocuk sahibi olabilmek için aldık. Evi kahkahalar ve küçük ayaklarla doldurmamak aptalca görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Karımın sözleri karşısında kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Tanıştığımız günden beri tek istediği bir aile kurmaktı ama ben bunu hep erteledim. Öncelikle, küçük çocuklar için doğru eve sahip olduğumuzdan emin olmak istedim. Büyük bir arka bahçe ve bisiklete binebilecekleri güvenli bir mahalle istedim.

Sonra, iyi ve istikrarlı bir işte çalıştığımın emin olmak istedim. Ayaklarımızın altında küçük çocuklarımız varken kariyerimi değiştirmek isteyeceğim son şeydi. Bunun bir aile için ne kadar yıkıcı olabileceğini biliyorum ve kendi ailem için bunu yapmayı reddediyorum.

Son olarak, Erin'in sağlıklı olduğundan emin olmalıyım. Eğer çocuklarımlın annesi olacaksa, ona hiçbir şey olmayacağından kesinlikle emin olmalıyım. Onlar küçükken onlara ayak uydurabileceğinden ve onlarla birlikte yere inip oynayabileceğinden emin olmalıyım.

Kendi annemin o kadar hasta olduğunu hatırlıyorum ki, zamanının çoğunu kanepede uzanarak geçirir, benimle oynayamazdı. Hiçbir çocuk sürekli tek başına oynamak istemez. Ben Erin'in dışarıda koşturmasını, çocuklarımızla kurabiye yapmasını ve onlarla birlikte kalelerde kıvrılıp yatmasını istiyorum. Hastaysa bunları yapamaz.

"Sanırım bu tartışmayı yapmaya hiç olmadığımız kadar yakınız," diyorum ve o da mutlulukla iç çekiyor. "Yarın doktorla randevun olduğunu biliyorum, bakalım nasıl gidecek, tamam mı?"

"Tamam! Oh, Scott, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Seninle bir aile olmak . . . bu her şey demek. Tek istediğim bu." Yüzü biraz kararıyor ve ben sormadan ona bahsettiğim, hayatta kalmak için böbreğe ihtiyacı olan kadını düşündüğünü anlıyorum.

Yine de bu konuyu tekrar açmayacağım. Gerek de yok zaten.

Karım hakkında bildiğim bir şey varsa, o da ona tam olarak istediğim şeyi nasıl yaptıracığımdır.

SÖZÜ ŞİMDİ AL.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER

Kocasının Sırrı'nı okumaktan keyif aldınız mı? Lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumunuz diğer okuyucuların romanı keşfetmesine yardımcı olacaktır.

[Yorum Bırakın](#)

YAZAR HAKKINDA

Emily Shiner her zaman bir yazar olmayı hayal etti ama önce bankacı ve öğretmen olarak çalıştı. Bir yığın gerilim romanını bir ömür boyu yuttuktan sonra, kendi elleriyle yazmaya karar verdi. Şimdi roman yazma ve hikayelerini dünyanın dört bir yanındaki insanlarla paylaşma hayalini gerçekleştiriyor. Appalachian Dağları'nda yaşıyor ve kocası, kızı ve iki köpeğiyle birlikte yürüyüş yapmayı seviyor.

EMILY SHINER TARAFINDAN DA

Gizli Eş Söz
Bekçi Onun
Mükemmel
Hayatı Çalınan
Çocuk
Seni Takip Ediyorum
Saklanamazsın
Kocasının Sırrı

